إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَشَاقُّوا الرَّسُولَ مِن بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْهُدَىٰ لَن يَضُرُّوا اللَّهَ شَيْئًا وَسَيُحْبِطُ أَعْمَالَهُمْ

کوم کسان چي کافران شول او د الله له لاري څخه يې منع وکړه او له پيغمبر سره يې شخړه وکړه وروسته له هغه چي هغو ته سمه لاره څرګنده شوې وه. په حقيقت کي هغوی الله ته هيڅ نقصان نشي رسولای، بلکي الله به د هغو ټول عملونه ضايع کړي.

[سُورَةُ مُحَمَّد: 32]

ديني، تاريخي، سياسي، ادبي او خبري مجله

شاهين

د باجوړ د سردرو

مولانا محمود شاهين تقبله الله تعالى

يولسمه ګڼه / سه شنبه 15ربيع الأول 1444هـ

مؤسسـة العـزائم يـې وړانـدې كـوي

ديني برخه

تارخي برخه

سياسي برخه

ادبي برخه

تفسير القرآن الكريم

سُوْرَةُ التَّوْبَة

يو لسم درس ١١

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم

[مخکې آيتونو کې دا خبره بيانيده چې څوک ضعيفان وي، مورزادي معيوبه وي، يا هم مرضونو راحصار کړي وي، او يا مال نه لري، نه اسلحه اخستلې شي، نه سورلۍ پيدا کولې شي او نه يې ورته امير برابرولې شي نو دغه کسان معذوره دي، په دوه شرطونو چې خيرخواهي د الله، رسول او مجاهدينو به پکې موجوده وي او احسان او نيک عمله به وي، وس دې آيت کې هم زجر دی منافقانو ته، او نبي عليه السلام ته الله عزوجل فرمايي چې مدينې ته چې وګرځيدې نو دا منافقان به درته رازي او بهانې به درته راجوړوي]

يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَى عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (94)

ژباړه: ددروغو بهانې به جوړوي تاسې ته کله چې وګرځئ تاسې دوی ته، ته ورته اووايه بهانې مه کوئ، هيڅ چېرې مونږ په تاسې باور نه کوو، يقينا خبر راکړی دی الله تعالی مونږ ته د حالاتو ستاسې، او وبه ويني الله تعالی عمل ستاسې او رسول عليه السلام د هغه، بيا به وګرځولې شئ الله تعالی ته چې پوهه دې په هر پټ او ښکاره باندې، نو خبر به کړي تاسې په هغه عملونو چې تاسې يې کوئ.

تفسير :

[يَعْتَذِرُونَ إِلَيْكُمْ إِذَا رَجَعْتُمْ إِلَيْهِمْ]:

دا کلام مستأنف دی، الله عزوجل خبر ورکوي نبي عليه السلام او صحابه کرامو ته، چې کله تاسې مدينې ته ورسيږئ، نو جهاد څخه ناست منافقان به درته راروان شي، د دروغو عذرونه به شروع کړي.

او دا د دروغو بهانو جوړونکو معمول دی، چې دې وخت کې به د شريعت دومره دلايل ذکر کوي چې انسان وايي دا ګنې ددې زمانې لوی علامه دی، لکه د خراسان مشهور قومندان سعد الأمارتي تقبله الله به ويل چې کله مجاهدين يو بندي ونيسي، نو بيا هغه بندي مجاهدينو ته شرعي دوره شروع کوي، په خپل کفر او ارتداد دومره دلايل او احاديث وايي ته به وايې چې دا د شرعي دورې استاذ دی!! والله المستعان.

دلته الله عزوجل داسې وفرمايل [إِلَيْهِمْ] او داسې يې ونه فرمايل چې [إِلَى الْمَدِينَةِ] ځکه دا د درواغو عذورونو وړاندې کونکي د مدينې نه به بهر راوتل. بيخي عجله به يې وه چې اوس زر نبي عليه السلام سره مخ شو او خپلو غوړو زيړو خبرو له امله ترې ځان خلاص کړو.

[قُلْ لَا تَعْتَذِرُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ]:

الله تعالی خپل نبي عليه السلام ته مخکې د مخکې جواب وښودو. اول يې دا خلک د بهانو وړاندې کولو څخه منع کړل او بيا يې ورته علت ذکر کړو، چې مونږ درباندې يقين نه کوو. {لَنْ نُؤْمِنَ لَكُمْ} معنا [لَنْ نُصَدِّقَكُمْ] يعني مونږ ستاسې تصديق نه کوو، په تاسې باور نه کوو، نو ولې ځان په تکليفوئ او عذرونه پيش کوئ ؟

[قَدْ نَبَّأَنَا اللَّهُ مِنْ أَخْبَارِكُمْ]:

د باور نه کولو علت دا ده چې الله عزوجل مونږ ته ستاسې احوال بيان کړي دي. دې سره يې د عذرونه لړۍ وربنده کړه، چې بس مونږ ته الله عزوجل ستاسې په اړه خبر راکړې، او په تاسې باور نه کوو، نو خلک خو عذر ددې لپاره وړاندې کوي چې ريښتونی وګڼل شم، چې دا لار پرې بنده شي، بيا غلی کيږي او عذر نه وړاندې کوي او ورکيږي.

[وَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ]:

ددې معنا دا ده: [سَيُظْهِرُ أَعْمَالَكُمْ لِلنَّاسِ فِي الدُّنْيَا] ستاسې اعمال به په دنيا کې خلکو ته وښايي. [ابن کثير]

[ثُمَّ تُرَدُّونَ إِلَى عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ]:

مخکې دنيا ذکر وشو، وس د آخرت تذکره کوي، حافظ ابن کثير وايي: فَيُخْبِرُكُمْ بِأَعْمَالِكُمْ، خَيْرِهَا وَشَرِّهَا، وَيُجْزِيكُمْ عَلَيْهَا. ژباړه: تاسې ته به ستاسو کړنو په اړه خبر درکړي، د غوره او بدو په اړه، او د هغې جزا به هم درکړي.

فتح القدير کې ليکي: دا سخت تهديد دی، ځکه چې الله عزوجل دوی ته خبر ورکړی چې هغه په هر څه باندې احاطه کونکی دی، که دوی يې ښکاره کوي او که پټوي يې، او دوی ته به ددې اعمالو پوره خبر ورکوي او بيا جزا هم ورته ورکوي.

فايده:

دې آيت نه بعضې باطل پرسته خلک استدلال کوي، چې رسول الله عليه وسلم حاظر ناظر دی، استدلال داسې کوي چې دلته الله عزوجل فرمايي چې الله او رسول عليه السلام به ستاسې اعمال وګوري.

نو جوابات يې مفسرينو ذکر کړيدي:

اول دا چې دلته نبأنا الله من أخبارکم جمله يې راوړې ده، که نبي عليه السلام غيب دان وی نو بيا د الله عزوجل خبر ورکولو ته ضرورت نه و، خپله به خبر شوی وی.

دويم: عالم الغيب والشهادة، په پټو او ښکاره باندې د عالم نسبت فقط الله تعالی ته شوی، نبي عليه السلام ته ندی شوی.

دريم: وروسته آيت راروان دی، فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ، نو مومنان به يې هم وګوري، نو آيا مومنان هم غيب دانان او حاظر ناظر دي. که وايي چې ندي خو ددوی استدلال باطل شو، او که دعوه يې وکړه نو دوی هم ځان ته مومنان وايي، د ديوال نه اخوا د يو شي په اړه ترې پوښتنه وشي، بيا به يې د علم غيب حقيقت ښکاره شي، اګر که دا بعضې مشرک پيران ځان سره جنات هم ساتي، خو د زړه په رازونو جنات هم نه پوهيږي او دغه ځای کې ناکاميږي.

څلورم: دلته لفظ دالله او رسول ترمنځ مفعول يې راوړی، دې لپاره چې د الله تعالی او نبي عليه السلام رؤيت او پوهه کې فرق دی.

نو دا آيت صريح دی پدې کې چې نبي عليه السلام د غيبو علم نه لري.

[اوس دې آيت کې بيا منافقانو ته زورونه ورکول کيږي او د هغوی دوه قبيح صفات به ذکر شي]

سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ إِنَّهُمْ رِجْسٌ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ (95)

ژباړه: زر دی چې قسمونه به کوي په الله تعالی باندې تاسې ته، کله چې واپس شئ تاسې دوی ته، دې لپاره چې تاسې مخ واړوئ ددوی څخه، نو مخ واړوئ ددوی نه، يقينا دوی ناولي دي، او ځای ددوی جهنم دی، بدله به ورکولې شي د هغه عملونو چې دوی يې کوي.

تفسير :

[سَيَحْلِفُونَ بِاللَّهِ لَكُمْ إِذَا انْقَلَبْتُمْ إِلَيْهِمْ]:

دلته الله عزوجل ددغه منافقينو بل بد صفت دا ذکر کوي، علامه شوکاني وايي چې دې منافقانو به د خپلې خبرې ثبوت لپآره د الله عزوجل په پاک نوم باندې د درواغو قسم خوړو، او هدف به يې پدې کې د خپلې خبرې تاکيد و.

[لِتُعْرِضُوا عَنْهُمْ]:

دويم هدف د دغه منافقانو په قسمونو کولو سره دا و چې مومنان دوی ته بد رد ونه وايي، دوی ونه رټي، د جهاد څخه پاتې کيدو باندې ورسره مواخذه ونه کړي، او ددوی څخه رضامندتيا څرګنده کړي، لکه وروسته آيت کې د رضا کيدو تذکره هم شوې ده. [فتح القدير]

[فَأَعْرِضُوا عَنْهُمْ]:

مومنانو ته چې د اعراض حکم شوی دی، ددې نه مراد د منافقانو

او جهاد څخه وروسته پاتې کيدونکو سره د هغوی سپک ګڼلو امله هجران او تعلقات قطع کول دي، نه د هغوی څخه رضامندتيا او د ګناهونو څخه چشم پوشي، لکه وروسته الله عزوجل دا جمله ذکر کړې چې دوی ناولي دي. [فتح القدير]

دا وګورئ، عزتمندو مسلمانانو ورونو! هغه خلک چې جهاد څخه وروسته پاتې شوي وو، او د درواغو عذرونو يې هم بيانول خو الله عزوجل ورته زجر ورکړ، او دوی سره يې د تعلقاتو پرې کولو امر وکړو، نو د هغه چا به څه حال وي، چې په خپل تخلف باندې فخر کوي، مجاهدين سادګان ګڼي، ځان ورته د مجاهدينو څخه افضل ښکاري ؟

[إِنَّهُمْ رِجْسٌ]:

حافظ ابن کثير وايي: {إِنَّهُمْ رِجْسٌ} أَيْ: خُبثاء نَجِسٌ بَوَاطِنُهُمْ وَاعْتِقَادَاتُهُمْ. ددوی باطن او عقائد هم نجس دي، ناولي دي.
مخکې مشرکانو په اړه الله تعالی ويلي و، ان المشرکين نجس، هغه ځکه چې مشرکانو ښکاره او پټه دواړه ناولتوبونه لرل او د منافقانو مرض او ناولتوب پټ وي نو ځکه يې رجس لفظ ذکر کړو.

[وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ]:

عاقبت او انجام يې دا شو، چې دوی جهنميان شو، او علت يې خپلې کړنې وې، خپل ګناهونه، د جهاد څخه پاتې کيدل، بيا د درواغو عذرونه جوړول، اسلامي نظام قيام ته شا کول، اسلامي نظام په هدف سر شيندونکو مجاهدينو پورې ملنډې وهل، د مظلومانو او مستضعفينو کومک نه کول، د مسلمانانو عقيدوي انحراف مخنيوی نه کول، نه توره چلول او نه هم ژبه او قلم باندې مبارزه کول، نه نفس د الله دين لپاره قربانۍ ته وړاندې کول او نه مال، او داسې نور اعمال او کړنې. معاذ الله.
[اوس دې آيت کريمه کې هم منافقانو قباحت ذکر دی چې الله عزوجل ددوی نه خفه دی]

يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَى عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ (96)

ژباړه: قسمونه کوي دوی تاسې ته دې لپاره چې رضا شئ تاسې ددوی څخه، نو که رضا شوئ تاسې ددوی څخه، نو يقينا الله تعالی د نافرمانه قوم څخه نه رضا کيږي.

تفسير :

[يَحْلِفُونَ لَكُمْ لِتَرْضَوْا عَنْهُمْ]:

دا د مخکني اعراض وضاحت شو، چې دا منافقان غواړي چې تاسې د هغوی څخه رضا شئ.

[فَإِنْ تَرْضَوْا عَنْهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَرْضَى عَنِ الْقَوْمِ الْفَاسِقِينَ]:

الله تعالی دلته فرمايي: کچيرې تاسې دداسې ناکاره خلکو څخه ددوی قسمونو له امله رضا شئ خو الله تعالی ددغه فاسقانو څخه نه رضا کيږي.
حافظ ابن کثير وايي: فاسقانو څخه مراد هغه خلک دي چې د الله او د هغه د رسول طاعت څخه وځي، ځکه فسق وتلو ته وايي، او د همدې امله مږې ته هم فويسقة ويل کيږي، چې هغه د خپل سوړی څخه د فساد لپاره راوځي.
الله أکبر، څومره لوي تهديد دی، د هغه چا لپاره چې جهاد څخه وروسته پاتې کيږي، يا د ځان لپاره غير مشروع عذرونه جوړوي، هغوی څخه د آسمانونو او ځمکو مالک ناراضه دی. أعاذنا الله.
بله فايده دې آيت کې دا ده چې دغه منافقانو څخه ظاهرا مخ اړول جواز لري، خو ددوی څخه رضا کيدل جائز ندي. او د آيت مقصد دا دی چې الله عزوجل د يو چا څخه ناراضه وي، نو بايد مومن هم د هغوی څخه راضي نشي. دا په معنا د نهي سره ده، الله تعالی مونږ تاسې منع کړي يو چې منافقانو څخه به نه راضي کيږئ.
[اوس دې آيت کريمه کې د بانډچيانو هغه منافقانو تذکره کيږي، چې جهاد څخه هم وروسته پاتې و خو د عذر وړاندې کولو زحمت يې هم نه کاوه، الله عزوجل ددغه خلکو بدصفات ذکر کوي]

الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (97)

ژباړه: بانډچيان ډير سخت دي په کفر کې او په منافقت کې او لائق دي ددې خبرې چې نه پوهيږي په مطلب د هغه احکامو چې نازل کړيدي الله تعالی په رسول خپل (عليه السلام) او الله تعالی پوهه دی حکمتونو والا دی.

تفسير :

[الْأَعْرَابُ أَشَدُّ كُفْرًا وَنِفَاقًا]:

الْأَعْرَابُ: بانډچيانو څخه مراد هغه خلک دي چې په بانډو کې اوسيږي، او عربان ددې په خلاف ښارونو کې اوسيږي. ځکه سيبويه وايي: الأعراب د جمع صيغه ده، خو د عرب لفظ جمع نده. نيسابوري وايي: عربي هغه چاته ويل کيږي چې عربانو ته يې نسب ثابت وي، او جمعه د عربي عرب ده. نو اعرابي ته چې عربي وويل شي هغه خوشحاليږي او کله چې عربي ته اعرابي وويل شي هغه غصه کيږي. نو خلاصه دا شوه چې څوک د عربي ښارونو استوګن وي هغه عربي وي، او څوک چې په بانډو کې اوسيږي، هغه بانډچي وي، ځکه مهاجرينو او انصارو ته اعراب نه ويل کيږي بلکې عربان ورته ويل کيږي.
دې آيت کريمه کې د بانډچيانو منافقانو دوه صفات ذکر شو، چې کفر او نفاق کې سخت دي.

[وَأَجْدَرُ أَلَّا يَعْلَمُوا حُدُودَ مَا أَنْزَلَ اللَّهُ عَلَى رَسُولِهِ]:

دا د ماقبل علت دی، چې دوی په کفر او نفاق کې ولې کلک دي ؟ ځکه چې کتاب او سنت څخه ناخبره دي.
حدود: دا لفظ عام دی، ټولو احکامو او آدابو ته شامليږي. او د جهاد اوامر پکې هم مقصود دي.
عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «مَنْ سَكَنَ الْبَادِيَةَ جَفَا، وَمَنْ اتَّبَعَ الصَّيْدَ غَفَلَ، وَمَنْ أَتَى أَبْوَابَ السُّلْطَانِ افْتَتَنَ. الترمذي، أبو داود والنسائي. [حسن لغيره، وهذا إسناد ضعيف لجهالة أبي موسى]
ژباړه: څوک چې بانډه کې اوسيږي سخت زړي کيږي، او څوک چې ښکار پسې شي غافله کيږي او څوک چې د حاکم دروازو ته راشي فتنه کې اخته کيږي.
حافظ ابن کثير وايي: د بانډو خلکو کې سخت والی وي نو ځکه ددوی څخه الله عزوجل رسول ندی راليږلی او انبياء الله عزوجل د ښارونو خلکو څخه راليږلي دي، لکه الله تعالی فرمايي:
{وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلا رِجَالا نُوحِي إِلَيْهِمْ مِنْ أَهْلِ الْقُرَى} [يُوسُفَ:109] ژباړه: او مونږ ستا نه مخکې پيغمبران ندي ليږلي مګر سړي، د همغو لوري ته مونږ وحي ليږو د ښارونو والاوو څخه.
عائشه رضي الله عنها وايي: رسول الله عليه السلام ته يو څه کسان بانډچيان راغلل، هغو وويل: آيا تاسې خپل ماشومان مچې کوئ ؟ صحابه وو ورته وويل : هو، هغوی وويل: قسم په الله مونږ يې نه مچې کوو. رسول الله عليه السلام ورته وفرمايل: چې الله ستاسې له زړونو څخه رحمت ويستلی دی نو دا خو زما اختيار نه دی. أخرجه مسلم.
نو ددغه بانډو خلک عموما سخت زړي وي، ماحول پرې اثر کوي، شاوخوا يې لوي لوي تيږې او غرونه وي، نور خلک ورسره نه وي، نو عادت يې بدل شي، دغه خلکو ته بيا فضايل بيانول دومره ګټه نه کوي، ترغيب ته زياته توجه نه کوي، بلکې ترهيب پرې بيا يو څه اثر کوي، او د کليو خلکو باندې بيا ترغيب خه اثر کوي، ځکه ددوی زړونه نرم وي، خو ډير د تاسف مقام دی چې نن سبا جهاد په اړه د ښارونو او بانډو عمومي خلک تقريبا يو شان ګرځيدلي دي، مګر هغه څوک چې الله عزوجل پرې رحم وکړي.

[وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ]:

الله عليم ذات دی، هغه څوک پيژني چې د ايمان او علم مستحق دی، او حکمتونو والا ذات دی چې په خپلو بندګانو کې يې د حکمت تقاضا له امله علم، جهل، ايمان، کفر او نفاق تقسيم کړی، د هغه څخه د دې کارونو په اړه پوښتنه نشي کيدای ځکه هغه د پراخه علم او مناسب حکمت څښتن دی. [تفسير ابن کثير]
[اوس دې ايت کې هم الله عزوجل د بانډچيانو منافقانو نور بد صفات ذکر کوي چې هغه هم

مانـع د جهـاد دي، ددې بـدو صفاتـو لـه املـه دوی د جهـاد څخـه وروسـته پاتـې کيـږي]

وَمِـنَ الْأَعْـرَابِ مَـنْ يَتَّخِـذُ مَـا يُنْفِـقُ مَغْرَمًـا وَيَتَرَبَّـصُ بِكُـمُ الدَّوَائِـرَ عَلَيْهِـمْ دَائِـرَةُ السَّـوْءِ وَاللَّـهُ سَـمِيعٌ عَلِيـمٌ (98)

ژبـاړه: او بعضـې د بانډچيانـو څخـه هغـه ځـوک دي چـې ګڼـي خـرڅ کـول (پـه لار د اللـه کـې) تـاوان او انتظـار کـوي پـه تاسـې بانـدې د مصيبتونـو، پــه دوی بانــدې دی وي نــاکاره مصيبتونـه او اللـه تعالـی هـر څـه اوري پوهــه دی.

تفسير:

[وَمِـنَ الْأَعْـرَابِ مَـنْ يَتَّخِـذُ مَـا يُنْفِـقُ مَغْرَمًـا]:

دا هغــه صفــت دی چــې د مدينــې منافقـان او د بانـډو منافقـان پکـې شريـک دي، دواړه د اللـه پـه لار کـې خرڅـه کـول تـاوان ګڼـي. ځکـه جهـاد کـې مـال ورکولـو څخـه ډډه کـوي.

خــو هلــه بــه دغــه خلکــو تــه معلومـات وشي چـې کلـه قـبر تـه لاړ شي، او ټـول مالونـه تـرې شـاته پاتـې شي، دلتـه يـې وارثـان پـه غير شرعـي کارونـو کـې مصرفـوي، نـو هلتـه بيـا ارمـان کـوي اې کاش چـې مـا د اللـه پـه لاره کـې مـال مـصرف کـړی وی، دا مـال مـې قيمتـي کـړی وی.

[وَيَتَرَبَّصُ بِكُمُ الدَّوَائِرَ]:

دا يــې دويــم صفــت شــو، چــې مومنانـو پـه اړه د مصيبتونـو انتظـار کـوي، چـې کلـه بـه وي چـې قريشـو سره مقابلـه کـې شکسـت وخـوري، يـا د روميانـو لخـوا ټـول مسـلمانان ختــم شي، چــې ددې جهادونــو او نــورو عباداتــو څخــه خــلاص شــو. معــاذ اللــه.

[عَلَيْهِمْ دَائِرَةُ السَّوْءِ]:

دا د شر دعــا ده، ښــيرې دي. اللــه عزوجـل فرمايـي چـې دا خـبره بالعکـس ده، چـې دغـه مصيبتونـه بـه پـدوی بانـدې راځـي، مومنانـو تـه بـه رب فتحـه ورکـوي، او همـدا مرجفيـن بـه د حسـد او ذلـت پـه لمبـو سـوزي.

أَخْفَـشُ وايـي: معنـا دا ده پـدوی بانـدې دی وي د شر او شکسـت مصيبتونـه. فَـرَّاءُ وايـي پـدوی بانـدې دې د سـختو عذابونـو او آفتونـو مصيبتونــه وي.

نــن ســبا دغــه منافقانــو د مومنانــو سـختۍ تـه سـترګې نيـولي وي، چـې کـوم ځـای کـې بـه ورتـه تکليـف رسـيږي چـې زمونـږ د پروپاګنـډ وسـيله جـوړه شي. چـې خلکـو تـه وايـو وګـوره زمونـږ يـې نـه منلـه څنګـه شـو ؟ نـو دا خـبرې د نبـي عليه السـلام پـه اړه هـم عبـد اللـه بـن أبي بـن سـلول کولـې چـې وګـوره نبـي عليـه السـلام زمونـږ خـبره نـه منلـه بيـا څنګـه شـو، نعـوذ باللـه. بـس نـن هـم هماغـه تاريـخ تکراريـږي، ځـوک د محمـد رسـول اللـه عليـه السـلام وارثـان دي او ځـوک ددغـه منافقانـو وارثـان!!

[وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ]:

اللـه عزوجـل د خپلـو بندګانـو دعـا اوري او هغــه ځــوک پيــژني چــې نـصرت يـې وکـړي او هغـه ځـوک هـم پيـژني چـې د نـصرت مسـتحق دي او د شرمولـو او شکسـت لايـق خلـک هـم ورتـه معلـوم دي.

[دې آيـت کـې د بانډچيانـو دويمـه ډلـه ذکـر کـوي، چـې دوی کـې ښـه خلـک هـم شـته، او دا د قـرآن انصـاف دی چـې ښـه تـه ښـه وايـي او بـد تـه بـد وايـي]

وَمِنَ الْأَعْـرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَيَتَّخِـذُ مَا يُنْفِقُ قُرُبَاتٍ عِنْدَ اللَّهِ وَصَلَوَاتِ الرَّسُـولِ أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ سَـيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (99)

ژبـاړه: او بعضـې د بانډچيانـو څخـه هغــه ځــوک دي چــې ايــمان لــري پـه اللـه تعالـی او پـه ورځ د آخـرت او ګڼـي خـرڅ کـول (پـه لار د اللـه تعالـی کـې) سـبب د نـزدې والي اللـه تعالـی تـه او سـبب د دعاګانـو د رسـول عليـه السـلام، خـبر شـئ يقينـا دا خـرڅ کـول سـبب د نـزدې والي د دوی دی، زر دی چـې داخـل بـه کـړي دوی لـره اللـه تعالـی پـه خـاص رحمـت خپـل کـې، يقينـا اللـه تعالـی ښـونکی دی رحـم کونکـی دی.

تفسير:

[وَمِنَ الْأَعْـرَابِ مَنْ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ]:

مخکنـې حکـم چـې بيـان شـو، هغـه د منافقينـو بانډچيانـو او د جهـاد څخـه پټيدونکـو خلکـو و، او اوس يـې د بانډچيانـو هغـه غـوره خلـک ذکـر کـړل، اللـه عزوجـل يـې مدحـه بيانـه کـړه. دې لپـاره چـې دغـه منافقانـو تـه پيغـور شي، دويـم دغـه خـه خلکـو تـه ډاډ او تسـلي شي، چـې دوی نـور هـم طاعـت کـې پرمـخ ولاړ شي. او دې اصـل تـه مجـازات او مکافـات ويـل کيـږي، مجاهدينـو مشرانـو تـه لازمـه ده چـې پـه خـه کار بانـدې کـشران تشـويق کـړي او پـه بـد کار يـې متوجـې کـړي، نـو بيـا هغـوی کوشـش کـوي چـې خـه کارونـه وکـړي او د غفلـت او نـاوړه کړنـو څخـه ځانونـه وسـاتي.

هلتـه بانډچيانـو پـه اړه کفـر او نفـاق ذکـر شـوی و، نـو دې نيکانـو پـه اړه پـه اللـه ايـمان او آخـرت بانـدې ايـمان راوړل ذکـر شـو، چـې ابتـداء او انتهـاء د عقائـدو ذکـر کولـو سره ټـول مـراد دي.

امـام ابـن أبي جَرِيـر، ابْـنُ الْمُنْـذِرِ، ابْـنُ أَبِي حَاتِـمٍ، او أَبُـو الشَّـيْخِ د امـام مُجَاهِـد څخـه نقـل کـړي چـې ددې بانډچيانـو څخـه مـراد د مزينـه قبيلـې بنـو مقـرن دي.

څـه بختـور خلـک دي، د جهـاد نـصرت يـې کـړی و، اللـه يـې قـرآن کريـم کـې تذکـره وکـړه، آيـا نـن هـم داسـې قبيلـه شـتون لـري چـې دا عظيـم منقبـت ترلاسـه کـړي ؟

[وَيَتَّخِـذُ مَـا يُنْفِـقُ قُرُبَـاتٍ عِنْـدَ اللَّـهِ وَصَلَـوَاتِ الرَّسُـولِ]:

ددې مومنانـو دوه نـور صفـات دې آيـت کـې ذکـر شـو، يـو دا چـې جهـاد بالمـال کـوي، خپـل مالونـه د اللـه پـه لار کـې مصرفـوي، او دا عبـادت ګڼـي، اللـه عزوجـل تـه د ځـان نـزدې کولـو وسـيله يـې ګڼـي. او دويـم هـدف يـې پکـې دا دی چـې نبـي عليـه السـلام د دعـا سـبب يـې ګڼـي، ځکـه جهـاد تـه بـه چـې چـا مـال راوړ، نبـي عليـه السـلام مبارکـې خولـې څخـه بـه ورتـه ډيـرې قيمتـي دعاګانـې وتلـې، چـې منافقـان تـرې محـروم وو او مومنانـو بـه ددغـه دعاګانـو ترلاسـه کولـو پـه پـار يـو بـل سره مسـابقې کولـې. [صلـوات الرسـول] نـه مـراد د نبـي عليـه السـلام ددغـه صدقـه کونکـو مومنانـو لپـاره دعـا غوښـتل دي او يـا اسـتغفار او بښـنه طلـب کـول دي.

[أَلَا إِنَّهَا قُرْبَةٌ لَهُمْ]:

مخکـې ددغـه مومنانـو د صدقـې اهـداف ذکـر شـو، وس ورتـه اللـه تعالـی خـبر ورکـوي، چـې خـبر شـئ دغـه اهـداف بـه دوی تـه خامخـا حاصليـږي.

او د تاکيـد پـه پـار يـې جملـه اسـميه راوړه، د تنبيـه او تحقيـق حروفـو سره يـې هـم خـبره کلکـه کـړه.

[سَـيُدْخِلُهُمُ اللَّهُ فِي رَحْمَتِهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ]:

دا يـې عاقبـت اخـروي شـو، چـې دنيـا کـې دغـه مومنانـو د اللـه ددين نـصرت پـه پـار خپـل مالونـه او سرونـه قربـاني کـړل، نـو اللـه عزوجـل بـه يـې پـه خپـل رحمـت کـې داخـل کـړي، او د اللـه رحمـت د جنـت ددخـول سـبب دی.

[ددې ځـای نـه د سـورت مبارکـه څلورمـه حصـه شروع کيـږي، اولـه حصـه د مشرکانـو پـه اړه وه، دويمـه د اهـل کتابـو پـه اړه، دريمـه د منافقانـو پـه اړه، وس دې ځـای نـه د صحابـه وو بيـان شروع کيـږي، د هغـوی اقسـام، چـې بعضـې سـابقين دي، بعضـو څخـه خطايانـې شـوې وې خـو توبـه يـې زر ويسـتلې وه، او توبـه يـې قبولـه شـوې وه. او د بعضـو توبـه وروسـته شـوې وه، او دې حصـه کـې جهـاد تـه ترغيبـات دي او زجـر بـه وي منافقانـو تـه او اختتـام کـې بـه صـدق الرسـول عليـه السـلام بيـان شي، ان شـاء اللـه.

هـر کلـه چـې د بانډچيانـو دوه اقسـام ذکـر شـو، اوس اللـه رب العالميـن د مهاجرينـو او انصـارو اقسـام ذکـر کـوي، چـې بعضـې پکـې سـابقين دي او بعضـې نـور يـې ددوی پـه نقـش قـدم روان دي. چـې دا بـه منافقانـو تـه ترغيـب هـم شي چـې راشـئ تاسـې هـم د صحابـه وو پـه لار روان شـئ]

وَالسَّـابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَـانٍ رَضِيَ اللَّـهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّـاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَـا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (100)

ژبـاړه: او مخکـې کيدونکـي ايـمان تـه، چـې اولنـي کسـان دي د مهاجرينـو او انصـارو څخـه او هغـه کسـان چـې تابعـداري کـوي ددوی پـه ښـه طريقـې سره، رضـا دی اللـه تعالـی ددوی نـه او دوی رضـا دي د هغـه نـه او تيـار کـړي دي دوی لـره جنتونـه چـې بهيـږي لانـدې د هغـې څخـه نهرونـه، هميشـه بـه وي دوی هغـې کـې هميشـه، دا لويـه کاميـابي ده.

تفسير:

دې آيـت کريمـه کـې د لومړنيـو مهاجرينـو او انصـارو زياتـه سـتاينه

شوې ده.

[وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ]:

مهاجرینو او انصارو کې ایمان ته له ټولو مخکې وړاندې کیدونکي خلک څوک دي، ددې په اړه به یو څو اقوال ذکر کړو :
حافظ ابن کثیر وايي: أَبُو مُوسَى الْأَشْعَرِيُّ، سَعِيدُ بْنُ الْمُسَيَّبِ، مُحَمَّدُ بْنُ سِيرِينَ، الْحَسَنُ، او قَتَادَةُ وايي: دا هغه خلک دي چې رسول الله علیه السلام سره یې دواړو قبلو ته مونځونه کړي دي.
امام شعبي وايي: دا د بیعت الرضوان والا صحابه دي، چې د حدیبیه په مقام کې یې بیعتونه کړي وو.
دریم قول د محمد بن کعب او د عطاء بن یسار دی چې دا د بدر غازیان دي.
خو دا اختلاف التنوع دی، اختلاف التضاد ندی، نو پدې ټولو باندې یې اطلاق کیږي، دا ټول دلته مراد دي.
أَبُو مَنْصُورٍ الْبَغْدَادِيّ وايي: زمونږ اصحاب ټول پدې متفق دي چې پدوی کې تر ټولو غوره څلور خلفاء دي، بیا شپږ نور صحابه [هغه لس صحابه وو د جملې څخه چې په یو مجلس کې پرې د جنت زیری شوی و] بیا بدریان، بیا د احد غزوې صحابه کرام، بیا د حدیبیه پر مقام بیعت کونکي صحابه. [فتح القدیر]

[وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ]:

دې نه څوک مراد دی ؟
اول قول: دې نه مراد هغه وروستني صحابه دي چې د سابقینو تابعداري یې کړې ده. او دلته تفاوت د مرتبو ته اشاره ده.
دویم قول: ددې څخه مراد وروستني صحابه وو په شمول تر قیامته پورې هر هغه مومن دی چې ددې سابقینو صحابه وو په نقش قدم باندې روان دی.
بیا دلته مراد هغه اصطلاحي تابعین ندي، لکه هغه کسان چې صحابه کرام یې د ایمان په حالت کې لیدلي وي او د ایمان حالت کې بیا ددنیا څخه رخصت شوي وي نو د علماؤ په اصطلاح کې تابعي بلل کیږي. بلکې هغوی هم په آیت کې مراد دي، خو اصلا دې آیت کې تابعین نه مراد د صحابه وو په لار تلونکي کسان دي، ولو که صحابه یې لیدلي وي او که نه وي.
چا ویلي دي چې [مِنَ الْمُهاجِرِينَ] کې من د تبعیض لپاره دی، یعنې بعضې صحابه، او داسې هم ویل شوي چې دا د مِن د بیان لپاره دی، نو دې کې بیا ټول صحابه کرام داخل شو. او [التَّابِعِينَ] نه مراد د صحابه څخه وروسته تر قیامته خلک مراد دي. [فتح القدیر]
[بِإِحْسانٍ] قید د تابعینو لپاره دی، یعنې چا چې ددې صحابه وو تابعداري وکړه پداسې حال کې چې خپل اقوال او افعال د احسان درجه کې ترسره کونکی و.

[رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ]:

د الله تعالی د رضامندتیا معنا دا ده چې هغوی ته یې ښښنه کړې ده، هغوی سره حساب نه کوي، په هغوی باندې نه غصه کیږي. او هغوی هم د الله تعالی څخه رضا دي د هغو نعمتونو او فضیلتونو له امله چې هغه ورته وربښلي دي.
او بیا ورسره الله عزوجل د آخرت د جنتونو او باغونو وعدې کړې دي.
حافظ ابن کثیر دلته د صحابه وو په اړه ډیره ښایسته وینا ذکر کړې ده، وايي:
لوی الله دا خبر ورکړی چې هغه د مهاجرینو او انصارو څخه سابقینو اولینو څخه راضي دی، او هغه کسانو څخه چې په ښایسته توګه یې د دغه لومړیو صحابه وو تابعداري کړې ده، نو هلاکت دی د هغه چا لپاره چې دوی سره بغض کوي، یا ورته بد رد وايي، یا ددوی څخه بعضو سره بغض کوي یا ورپسې بد رد وايي، په خاصه توګه د محمد رسول الله علیه السلام څخه راوروسته د صحابه وو سردار، تر ټولو غوره او افضل انسان چې مراد مې صدیق أکبر او ستر خلیفه ابو بکر بن أبي قحافه دی، رضي الله عنه. یقینا د روافضو ناکاره ډلګۍ غوره صحابه وو سره دښمني او بغض کوي، هغوی ته کنځل کوي، ددې کارونو څخه الله پورې پناه غواړو. او دا پدې خبره دلیل دی چې ددوی عقلونه سرچپه دي، ددوی زړونه کاږه دي، دوی چیرې په قرآن ایمان راوړي چې هغه چا ته کنځل کوي چې الله ترې راضي شوی دی ؟ او هر چې اهل السنت دي نو دوی د هغه چا څخه راضي کیږي چې الله ترې راضي شوی وي، او هغه چاته بد رد وايي چې الله عزوجل ورته بد ویلي وي، هغه چا سره دوستي کوي چې الله ورسره دوستي کوي، او هغه چا سره دښمني کوي چې الله ورسره دښمني کوي، هغوی تابعداري کوي، بدعتونه نه ایجادوي، اقتداء کوي، له ځانه شریعت نه جوړوي، ځکه خو دوی د الله کامیابه ډله او مومنان بندګان دي. [تفسیر ابن کثیر]
الله عزوجل دې په حافظ ابن کثیر رحم وکړي، چې زمونږ د صحابه وو یې دومره تعظیم بیان کړو، رب دې په جنتونو ونازوي، او زمونږ سره دې په جنت الفردوس کې د صحابه وو او د محمد رسول الله علیه السلام ګاونډي کړي،
او افسوس دی په هغه طالبانو احمقانو چې دداسې صریح آیتونو لیدلو باوجود هم د روافضو سره دوستي کوي، هغوی پسې اقتداء کوي، هغوی پسې مونځونه کوي، هغوی ته ورونه وايي، نو ان شاء الله آخرت کې به هم د عبد الله بن سبا مجوسي او د خمیني رافضي په صف کې ولاړ وي.
[دې آیت کریمه کې د صحابه وو پرضد دویمه ډله ذکر کوي چې هغه منافقان دي، او هغوی ته تخویف ورکوي]

وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَى عَذَابٍ عَظِيمٍ (101)

ژباړه: او د هغه کسانو څخه چې چاپیره دې ستا نه د بانډچیانو څخه منافقان دي، او بعضې د مدینې اوسیدونکو څخه کلک دي په منافقت باندې، نه پیژنې ته دوی لره، مونږ پیژنو دوی، زر دی چې عذاب به ورکړو دوی لره دوه ځله او بیا به وګرځولې شي دوی لوی عذاب ته.

تفسیر:

[وَمِمَّنْ حَوْلَكُمْ مِنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ]:

الله تعالی خپل رسول علیه السلام ته خبر ورکوي چې د مدینې شاوخوا سیمو کې منافقان دي، او په مدینه کې هم منافقان دي، مخکې د بانډچیانو منافقانو ذکر وشو، اوس د ښارونو منافقانو ذکر کوي.
{مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ} یعنې دوی هم په منافقت کې خه کلک او پاخه دي. شَيْطَانٌ مَرِيدٌ وَمَارِدٌ، هغه شیطان ته ویل کیږي چې سرکشه او پوخ شیطان وي، او عربي کې ویل کیږي: تَمَرَّدَ فُلَانٌ عَلَى اللَّهِ، أَيْ: عَتَا وَتَجَبَّرَ. معنا: له حد څخه یې تجاوز وکړو او تکبر یې وکړو.

[لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ]:

دې جملې سره د نبي علیه السلام څخه د علم غیب نفي وشوه، ځکه که د غیبو علم یې درلودای نو بیا ورته الله تعالی دا نه فرمایل چې ته یې نه پیژنې.
او دا آیت کریمه هغه نورو آیتونو سره منافي نه دی. لکه دا وینا د الله تعالی: {وَلَوْ نَشَاءُ لَأَرَيْنَاكَهُمْ فَلَعَرَفْتَهُمْ بِسِيمَاهُمْ وَلَتَعْرِفَنَّهُمْ فِي لَحْنِ الْقَوْلِ} الْآيَةَ [مُحَمَّدٍ:30].
ژباړه: که مونږ وغواړو نو مونږ به هغوی تاته په سترګو دروښیو او دهغو له څیرونه به ته هغوی وپیژنې او دوینا له اسلوب نه خوبه یې ته ارو مرو وپیژنې.
ځکه سورت محمد کې د منافقانو پیژندنه د هغوی له صفاتو له کبله وه، او دې کې نبي علیه السلام او صحابه برابر وو، دا مراد نه دی چې ټول منافقان په مشخصه توګه پیژني.

[سَنُعَذِّبُهُمْ مَرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَى عَذَابٍ عَظِيمٍ]:

زر دې چې مونږ به دوی ته دوه ځل عذاب ورکړو، ددې څخه کوم عذابونه مراد دي ؟
امام مجاهد وايي: قتل او د غلامۍ عذاب مراد دی. بل روایت کې وايي چې دنیا کې ولږه او بیا د قبر عذاب مراد دی.
ابن جریج وايي: د دنیا عذاب او د قبر عذاب مراد دی.
حسن بصري هم دغه قول کوي.
عبد الرحمن بن زید وايي: په دنیا کې عذاب په مالونو او اولادونو کې مراد دی، او په آخرت کې عذاب د جهنم مراد دی.
[اوس دې آیت کریمه کې د صحابه وو دویم قسم ته اشاره ده، هغه صحابه چې پرته له عذره د تبوک جنګ څخه پاتې شوي وو، خو د

نبي عليه السلام راتګ پرمهال يې ځانونه مسجد نبوي ستنو پورې تړلي وو، تر دې چې توبه يې قبوله شوه]

وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا عَسَى اللَّهُ أَنْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (102)

ژباړه: او نور کسان دي چې اقرار يې کړی دی په ګناهونو خپلو (د توبې لپاره) ګډ کړی دی دوی څه نيک عمل او نور بد عمل، نزدې ده چې الله تعالی توبه قبوله کړي ددوی، يقينا الله تعالی بښونکی دی رحم کونکی دی.

تفسير:
[وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا]:

مخکې الله عزوجل هغه منافقان ذکر کړل چې د تکذيب له امله د جهاد څخه پاتې شوي وو، اوس هغه ګناهګار مسلمانان ذکر کوي، چې دنيا ته ميلان يا هم کسالت له امله جهاد څخه وروسته پاتې وو، سره ددې چې مومنان وو او د کتاب او سنت تصديق يې هم کوو، نفاق پکې موجود نه و.
{وَآخَرُونَ اعْتَرَفُوا بِذُنُوبِهِمْ} يعنې په خپلو جرمونو يې اقرار وکړو، او نور نيک نيک اعمال يې هم کړي دي، نو ددې يوې ګناه سره پخواني نيک اعمال هم شته، نو الله عزوجل ورته بښنه وکړه.
دا آيت کريمه اګر که شان نزول يې معلومو اشخاصو په اړه دی، خو بيا حکم يې عام دی، ټولو ګناه ګارانو ته شامل دی، هغه خلک چې نيک اعمال او ګناهونه دواړه يې راجمع کړي وي، او په ګناهونو پښيمانه وي، توبه وباسي، الله تعالی به يې وبښي.
امام مجاهد وايي: دا آيت کريمه د ابو لبابه رضي الله عنه په اړه نازل شوی دی، کله چې هغه بنو قريظه ته اشاره وکړه، چې نبي عليه السلام تاسې ذبح کوي.
عبد الله بن عباس رضي الله عنهما وايي: دا آيت کريمه د ابو لبابه او يو څو نورو صحابه وو په اړه نازل شوی دی، يو ابو لبابه و او پنځه کسان نور وو، يا هم اووه کسان نور وو، يا نهه کسان نور وو. کله چې نبي عليه السلام د جنګ څخه راوګرځيدو نو دوی ځانونه د مسجد نبوي ستنو پورې وتړل، او قسمونه يې وکړل چې مونږ به يوازې نبي عليه السلام خوشې کوي. کله چې دا آيت کريمه الله تعالی نازل کړو نو نبي عليه السلام دغه کسان خوشې کړل او معافي يې ورته وکړه. [تفسير ابن کثير]
بيا دا آيت ډېر د اميد آيت دی، ابو عثمان وايي: [أرجى آية في القرآن عندي.] په ټول قرآن کريم کې د زيات اميد آيت همدا دی.
زر بن حبيش وايي: ما قرآن کريم کې ځان کتلو چې کوم ځای کې زما بيان راغلی وي، د کفارو بيان مې وکتو هلته زما حال نه و، بيا مې د منافقانو احوال وکتل، بيا د کاملو مومنانو حال وکتلو خو هلته هم نه وم نو دې آيت کې راته خپل حالت ښکاره شو. چې نيک او بد دواړه اعمال مې راجمع کړي دي، او د الله څخه د بښنې اميد هم لرم.

[خَلَطُوا عَمَلًا صَالِحًا وَآخَرَ سَيِّئًا]:

عمل صالح څخه مراد ددې غزوې څخه مخکې ددين په احکامو عمل کول او په ټولو غزواتو کې برخه اخستل دي. او عمل سيئ څخه مراد ددې غزوې څخه وروسته پاتې کيدل دي. او دوی بيا دې ګناه څخه وروسته هم نيک عمل وکړو، چې هغه په ګناه اقرار او توبه ويستل و.
[دې آيت کې د مومنانو زکات قبلولو او دعا کولو امر الله عزوجل کړی دی، اګر که بعضې مفسرينو ويلي چې دا آيت ددغه صحابه وو په اړه نازل شوی چې تبوک نه پاتې شوي وو، او نبي عليه السلام يې زکات نه قبلوو، چې کله يې ځانونه وتړل او توبه يې قبوله شوه، نو الله رب العالمين خپل نبي عليه السلام ته امر وکړو چې وس ترې زکات واخله، خو آيت عام دی]

خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ (103)

ژباړه: واخله د مالونو ددوی څخه زکات چې پاکوې ته دوی لره (د ګناهونو نه) او زياتي کوې دوی لره مال په سبب د هغې او دعا کوه دوی ته يقينا دعا ستا آرام دی د زړونو ددوی، او الله تعالی هر څه اوري په هر څه پوهه دی.

تفسير:
[خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً]:

دلته د صدقې اخستلو څخه زکات مراد دی، چې زکات اخستلو سره ددوی مالونه پاک کړه او يا دغه صحابه کرام چې توبه يې قبوله شوه، دوی خپل مالونه نبي عليه السلام ته راوړل، نو دا آيت نازل شو چې دا صدقه ترې واخله.

[تُطَهِّرُهُمْ وَتُزَكِّيهِمْ بِهَا]:

دلته فاعل ضمير راجع دی، صدقې ته، چې دا صدقه دوی ورکوي نو دوی ورسره پاکيږي. يا نبي عليه السلام ته راجع دی، او ضمير د مخاطب دی. او پاکوالی د ګناهونو مراد دی.
او د تزکيې معنا دا ده چې ته ورته دعاګانې کوې نو دا صحابه به د نفاق څخه بچ وي. سبب ددعا مراد دی، ځکه ورپسې رب فرمايي، وصل عليهم.
دا د مومنانو حالت وي چې جهاد کې پيسې مصرفوي، فرضي زکات هم جهاد ته ورکوي او نورې صدقې هم ورکوي، چې عوض کې ورته د الله نبي عليه السلام زياتې دعاګانې کړي دي، او دا مالونه دوی پاکوي، ددوی عقائد، اخلاق، معاملات پاکوي.

[وَصَلِّ عَلَيْهِمْ]:

دعا ورله وغواړه، بښنه ورله وغواړه، لکه د مسلم حديث کې رازي: عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ أَبِي أَوْفَى قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أُتِيَ بِصَدَقَةِ قَوْمٍ صَلَّى عَلَيْهِمْ، فَأَتَاهُ أَبِي بِصَدَقَتِهِ فَقَالَ: "اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى آلِ أَبِي أَوْفَى"
ژباړه: عبد الله بن أبي أوفى وايي: نبي عليه السلام ته به چې د يو قوم زکات راوړل شو نو هغوی ته به يې دعا کوله، نو زما پلار هم ورته زکات راوړ، نبي عليه السلام وفرمايل: يا الله ته د أبو أوفى په آل باندې رحمت وليږې.
بل حديث کې هم رازي: أَنَّ امْرَأَةً قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، صَلِّ عَلَيَّ وَعَلَى زَوْجِي. فَقَالَ: "صَلَّى اللَّهُ عَلَيْكِ، وَعَلَى زَوْجِكِ". رواه أبو داود في السنن برقم (1533) والنسائي في السنن الكبرى برقم (10256) من حديث جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ، رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ.
ژباړه: يوه زنانه راغله او نبي عليه السلام ته يې وويل: اې د الله رسوله، ما ته او زما خاوند ته دعا وکړه، هغه وفرمايل: په تا او ستا په خاوند دې رب رحمتونه وليږي.

[إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ]:

{سَكَنٌ لَهُمْ} عبد الله بن عباس رضي الله عنهما يې معنا کوي: ددوی لپاره رحمت دی. امام قتاده وايي: ددوی لپاره وقار او عزت دی.

[وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ]:

الله عزوجل ستا ددعا قبلونکی دی، او پوهه دې په هغه چا باندې چې څوک ددې دعا لايق دی او څوک نه.
فايده: دا زکاتونه به بيت المال ته حواله کيږي. مانعينو د زکات فکر دا و چې دا نبي عليه السلام پورې خاص و. خو صحابه وو ورسره جنګونه وکړل او نن هم دا حکم باقي دی چې دا زکاتونه به بيت المال ته ورکوي، که څوک يې نه ورکوي په زور هم ترې اخستل جائز دي، چې مفسرينو او امامانو دا مسئله په خپل تفصيل سره ذکر کړې ده.
[دې آيت کريمه کې ترغيب دی توبې ته او انفاق في سبيل الله ته]

أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ (104)

ژباړه: آيا دوی نه پوهيږي چې يقينا الله تعالی قبلوي توبه د خپلو بندګانو څخه، او قبلوي زکاتونه او يقينا الله تعالی ډېر توبه قبلونکی رحم کونکی دی.

تفسير:
[أَلَمْ يَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ هُوَ يَقْبَلُ التَّوْبَةَ عَنْ عِبَادِهِ]:

دا خطاب توبه ويستونکو ته دی او يا د صحابه وو يوې ډلې ته دی. او مبالغه ده په ترغيب کې.

[وَيَأْخُذُ الصَّدَقَاتِ]:

يعني قبلوي ددوی څخه، مخکې نبي عليه السلام ته امر وشو چې دوی څخه صدقې واخله،

دلته الله تعالی ځانته بيا نسبت وکړو، چې الله يې ترې قبلوي، نو پدې کې ددې صدقې او صدقه کونکو مومنانو لوي شان ته اشاره ده، علمه من علمه وجهله من جهله.

د الله په لاره کې مال لګول دومره عظيم الشان عمل دی، شته څوک عمل کونکي؟

[وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ]:

د تواب او رحيم دواړه صيغې د مبالغې دي، او ضمير فصل هم پکې راوړل شوی دی، دا ټول په بشارت کې تاکيد او بندګانو ته ترغيب دی. چې اثر يې په الفاظو کې راښکاره شوی دی.

[دې آيت مبارکه کې اوس د توبې تصديق ذکر کيږي، چې توبه خو مو وويستله وس به ستاسې اعمال ګورو چې څنګه عمل کوئ، طاعت کوئ او که نه ؟]

وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ وَسَتُرَدُّونَ إِلَى عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (105)

ژباړه: اووايه عمل کوئ نو خامخاويني الله تعالی عمل ستاسې او رسول د هغه (عليه السلام) او مومنان او زر دی چې وبه ګرځولې شئ تاسې الله ته چې پوهه دی په پټو او په ښکاره، نو خبر به درکړي تاسې لره په هغه عملونو چې تاسې يې کوئ.

تفسير :

[وَقُلِ اعْمَلُوا فَسَيَرَى اللَّهُ عَمَلَكُمْ وَرَسُولُهُ وَالْمُؤْمِنُونَ]:

دې جمله کې تخويف او تهديد دی، چې ستاسې عمل په الله تعالی، د هغه په رسول او په مومنانو باندې پټ ندی، نو نيکيو په لور درومئ، خپل نيتونه خالص کړئ. او پدې کې ترغيب هم شته، ځکه څوک چې دا فکر لري چې زما هر عمل الله تعالیويني نو هغه بيا ناکاره کارونو څخه ځان ساتي او نيک اعمال ترسره کوي. رؤيت څخه مراد دلته ددوی د کړنو علم دی. نو دلته هغه شبهه رد شوه چې مخکې آيت کريمه کې الله تعالی ذکر کړي و، چې الله او رسول به ستاسې عمل وګوري نو بعضې مشرکانو دا عقيده جوړه کړې وه چې نبي عليه السلام علم غيب لري، دلته ورسره مومنان هم ذکر شو، معلومه شوه چې دې نه مراد په سترګو ليدل او د ظاهري اعمالو علم دی.

[وَسَتُرَدُّونَ إِلَى عَالِمِ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ فَيُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ]:

دا هم ستر وعيد دی، چې تاسې به هغه ذات ته ورګرځولې شئ چې هغه په ټولو پټو او ښکاره اقوالو او افعالو باندې خبر دی. دلته يې غيب په ښکاره باندې مقدم ذکر کړي، د الله تعالی د علم پراخي ته اشاره ده. چې هغه ته هر څه يو شان دي، هيڅ شې له هغه څخه نشي پټيدای.

نو بيا يې دا وفرمايل چې تاسې ته به خبر درکړي، يعنې نيک عملي انسان ته به د خپلو اعمالو بدله ورکړي او بدعملي انسان ته به د خپلو اعمالو بدله ورکړي، او څوک يې چې خوښ شي هغه په خپلو بندګانو کې غوره کوي.

[دې آيت کې دريم قسم صحابه ذکر کوي، چې تبوک څخه بغير د عذره پاتې شوي وو، او بيا يې توبه کې هم تاخير وکړو، چې دا درې کسان وو، هلال بن أميه، کعب بن مالک او مراره بن الربيع رضي الله عنهم چې وروسته يې حالت بيانيږي ان شاء الله]

وَآخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ (106)

ژباړه: او نور کسان دي، وروسته کړې شوي دي پريکړې د الله تعالی ته، يا به عذاب ورکړي دوی لره او يا به توفيق د توبې ورکړي دوی لره او الله تعالی پوهيږي په هر څه حکمتونو والا دی.

تفسير :

[وَآخَرُونَ مُرْجَوْنَ لِأَمْرِ اللَّهِ إِمَّا يُعَذِّبُهُمْ وَإِمَّا يَتُوبُ عَلَيْهِمْ]

دغه کسان اوس وروسته کړې شوي دي، نه يې د توبې قبليدو په اړه پريکړه کيږي، او نه د عذاب په اړه. بلکې هغوی د الله تعالی امر ته انتظار دي، کچيرې په خپل حالت باندې پاتې شو نو عذاب به ورکړي، او کچيرې توبه يې په اخلاص سره وويستله نو مهرباني به پرې وکړي او توبه به ورله قبوله کړي.

او دا شک په نسبت د بندګانو وو، نو رب ته خو معلوم وو چې ددوی انجام څه دی.

وروسته به ددې درې صحابه وو احوال ذکر شي، ان شاء الله.

نثر اللؤلؤ والمرجان

في سلسلة معرفة الرحيم الرحمان

لسم درس

أحمد الله وأسبّحه بعلوّه وكماله الذي خلق السموات والأرض على مِنواله ونُوِّرَت بنوره وزُيِّنتْ بجماله ثم استوى على العرش لائقا بذاته وجلاله ولا يخفى عليه شيئ من أمور العالم وأفعاله وعليم بجميع أحواله وأعلن الفوز لمن امتثل بإنزاله وإرساله وأصلي وأسلّم على رسوله ونبيه محمد وعلى أهل بيته وأصحابه وآله، أمابعد:

محترمولوستونکو!

مونږ د الله عزوجل د معرفت سلسله شروع کړې وه، تېر درس کې مونږ د قرآن عظيم الشأن څخه د دې اثبات وکړ چې الله تبارک و تعالی په عرش باندې استواء کړې ده. اوس په دې درس کې د لوی الله په توفيق سره دغه مسأله د صحيح احاديثو څخه ثابتوو.

البحث المقبول

بإثبات الإستواء فى إحاديث الرسول

په مخکې فصل کې الله تبارک و تعالی ته د استواء على العرش إثبات د قرآن عظيم الشأن څخه ذکر شو، بيا د دې متعلق چې د معطله ؤ څومره شبهات او وسواس وو، د هغې قناعت بخش جوابونه ذکر شول. اوس دې فصل کې بإذن الله د الله تعالی فعلي صفت إثبات د رسول الله صلی الله عليه وسلم له احاديثو ذکر کوو.

۱: په صحيحينو کې له أبوهريره رضی الله عنه روايت دی، فرمايي، رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل: لما قضى الله الخلق كتب فى كتابه، فهو عنده فوق العرش: إن رحمتى غلبت غضبي.

ژباړه: کله چې الله تعالی د مخلوق د پيدايښت اراده وکړه، نو هغه (نو د هغې ټول تفصيل) يې په کتاب کې وليکه، پس (اوس) هغه کتاب د هغه سره د عرش د پاسه دی، (چې په هغې ليکل شوي وو) بې شکه زما رحمت زما په غضب غلبه کړې. [متفق عليه].

د دې صحيح حديث نه هم لکه د قرآن د مخکې تېر شوو آياتونو پشان معلومه شوه چې الله تبارک و تعالی د ذات په اعتبار سره د عرش د پاسه دی.

۲: په صحيح البخاری کې د أنس بن مالک رضی الله د شفاعت متعلق اوږد حديث دی، چې هغه کې دي، رسول الله صلی الله عليه وسلم فرمايی: ... فيأتوني، فأستأذن على ربي في داره فيؤذن لي عليه، فإذا رأيته وقعت ساجدا، فيدعني ما شاء الله أن يدعني،

ژباړه: بيا دغه انسانان ماته راشي، زه د خپل رب نه د هغه په کور کې اجازه وغواړم، پس ماته اجازه وکړی شي، نو زه چې کله خپل رب ووينم، په سجده پرېوځم نو ما په سجده پرېږدي تر څو چې الله غواړي. [صحيح البخاري رقم الحديث ۷۴۴۰].

دلته هم دې حديث کې د (على ربه فى داره) نه مراد عرش د الله تبارك و تعالی دی، او دغه تصريح امام ابن قدامه په خپل کتاب إثبات صفة العلو کې په صفحه ۷۱، او امام ذهبی رحمه الله هم په خپل کتاب العلو ص ۳۲ کې په دې الفاظو د أنس رضی الله عنه نه نقل کړي، فأدخل على ربى عزوجل، وهو على عرشه.

ژباړه: بيا زه (وروسته له اجازې نه چې راکړی شي) خپل رب ته ورشم او هغه په خپل عرش باندې وي ... الح، او همدا حديث ابو احمد العسال په المعرفه کې د أنس رضی الله عنه نه داسې نقل کړی: فآتى باب الجنة فيفتح لى، فآتى ربى تبارك وتعالى و هو على كرسيه أو سريره، فأخر له ساجدا". الحديث.

ژباړه: پس زه د جنت دروازې ته راشم ماته خوشې کړی شي، بيا زه خپل رب ته راشم او هغه په کرسۍ (شک د راوي دی) او يا په خپل عرش باندې وي [العلو للذهبی ص۳۲]، نو د دې صحيح حديث نه هم معلومه شوه چې الله تبارك و تعالی د عرش د پاسه دی.

۳: امام شافعی رحمه الله په خپل مسند کې د ابوهريرة او أنس رضي الله عنهما نه نقل کړی، فرمايي: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال عن يوم الجمعة: "هو اليوم الذى استوى فيه ربكم على العرش.

ژباړه: بې شکه رسول الله صلی الله عليه وسلم د جمعې د ورځې متعلق وفرمايل: دا (د جمعی ورځ) هغه ورځ ده چې په دې کې ستاسو رب په عرش د پاسه پورته شوی دی. [رواه الشافعی فی مسنده ۱/۷۰ کتاب ايجاب الجمعه].

۴: علامه ضياالدين مقدسی په الاحاديث المختاره کې د عمر بن الخطاب رضی الله عنه نه نقل کړی چې نبي صلى الله عليه وسلم د الله تبارک و تعالی د دې قول متعلق چې {على العرش استوى} دی وفرمايل: حتى يسمع أطيط كأطيط الرحل (الله تبارک و تعالی په عرش بره شو) تر دې چې (د عرش) زګيروی واورېدل شو لکه پشان د زګيروي د کجاوې، (چې د بار د وزن څخه يې کوي. [الأحاديث المختاره رقم الحديث ۱۵۴].

۵: د عبدالله بن رواحه مشهور حديث دی چې کله هغه خپلې وينځې ته نږدې شوی ؤ، نو د هغه بي بي ورسره جګړه وکړه او ده د دې کار نه انکار وکړ نو هغې ورته وويل، که ته ريښتيا وايې نو قرآن ووايه ځکه د هغې دا عقيده وه چې جنب انسان قرآن نه لولي، نو هغه ورته دا شعر د قرآن په طرز کې ولوسته چې:

شهدت بأن وعد الله حق

وأن النار مثوى الكافرينا

وأن العرش فوق الماء طاف

و فوق العرش رب العالمينا

ژباړه: زه په دې ګواهي ورکوم چې د الله وعدې حق دي، او په دې هم ګواهي ورکوم چې جهنم د کفارو ټکانه ده، او بې شکه عرش د اوبو د پاسه څرخي او د عرش نه بره د ټول عالم رب دی. نو ښځې ورته وويل، بس ته ريښتيا وايې زه خپلې سترګې دروغجنې ګڼم.

نو دلته چونکه د هغې قرآن حفظ نه ؤ نو ځکه يې داسې وويل، ګمان يې دا وکړ چې خاوند مې قرآن ولوسته، نو ابن رواحه رضی الله عنه بيا نبي صلی الله عليه وسلم ته د دې قيصې نه خبر ورکړ، نبي صلی الله عليه وسلم ورته وخندل او وې فرمايل: غفرلک کذبک بتمجيدک ربک. ژباړه: الله دې دغه دروغ د خپل رب په لويې بيانولو باندې معاف کړه. [العرش للذهبی ۲/۱۳۷] [تاريخ دمشق لا بن عساکر ۲۸/۱۱۲]

۶: بل شپږم حديث دی چې د علماؤ په نزد د شيخينو په شروطو برابر حديث دی، امام ذهبي په العرش کې د ابوبکر بن الخلال په حوالې سره د ابوهريره او قتادة بن نعمان رضی الله عنهما نه نقل کړی چې رسول الله صلی الله عليه وسلم وفرمايل:

لما فرغ الله من خلقه استوى على عرشه".

ژباړه: کله چې الله تبارک و تعالی د مخلوق د پيدايښت نه فارغ شو نو بيا په عرش د پاسه شو. ګوره [العرش للذهبي ٢/٩٠]

٧: بل حديث هم وګورئ، عامر رحمه الله فرمايي، قال: كانت زينب بنت جحش، تقول للنبي صلى الله عليه وسلم:أنا أعظم نسائك عليك حقا، أنا خيرهن منكحا وألزمهن سترا وأقربهن رحما، ثم تقول: زوجنيك الرحمن عز وجل من فوق عرشه.

ژباړه: زينب بنت جحش به نبي صلى الله عليه وسلم ته فرمايل: زه په تا باندې په ټولو بيبيانو کې د لوی حق مستحقه يم، او زه له دوی نه غوره يم د نکاح په اعتبار سره، او ډيره حقداره د پردې يم او د دوی نه تاته د رحم (خپلولۍ) په اعتبار سره ډيره نږدې يم بيا به يې ويل: زه تاته رحمان ذات د عرش نه د پاسه په نکاح درکړې يم. [المستدرك للحاكم رقم الحديث ٦٧٧٧].

نو د دې جملې احاديثو نه همدا اعتقاد لکه د لمر پشان داسې ثابتيږي چې الله تبارک و تعالی په عرش د پاسه دی اوس عرش چېرته دی نو لاندې فصل کې د لوی الله په إذن او توفيق دا مسأله ذکر کوو.

الإنباء
بأن مكان العرش فوق سبع السموات العلى

د مخکې دُرُوسو نه دا خبره واضحه شوه چې الله سبحانه و تعالی د ذات په لحاظ سره بره د عرش د پاسه دی، اوس په دې درس او فصل کې د رب العالمين په توفيق د دې خبرې إثبات کوو چې د الله تبارک و تعالی عرش د اووه (٧) آسمانونو نه بره دی.

اول حديث: د رسول الله صلى الله عليه وسلم د عم محترم عباس بن عبد المطلب، رضی الله عنه نه روايت دی چې فرمايي: كنت في البطحاء في عصابة فيهم رسول الله صلى الله عليه وسلم، فمرت بهم سحابة، فنظر إليها، فقال: ما تسمون هذه؟ قالوا: السحاب، قال: والمزن قالوا: والمزن، قال: والعنان قالوا: والعنان " قال أبو داود: لم أتقن العنان جيدا قال: هل تدرون ما بعد ما بين السماء والأرض؟ قالوا: لا ندري، قال: «إن بعد ما بينهما إما واحدة أو اثنتان أو ثلاث وسبعون سنة، ثم السماء فوقها كذلك» حتى عد سبع سماوات «ثم فوق السابعة بحر بين أسفله وأعلاه مثل ما بين سماء إلى سماء، ثم فوق ذلك ثمانية أوعال بين أظلافهم وركبهم مثل ما بين سماء إلى سماء، ثم على ظهورهم العرش ما بين أسفله وأعلاه مثل ما بين سماء إلى سماء، ثم الله تبارك وتعالى فوق ذلك.

ژباړه: زه په بطحاء مقام کې په هغه ډله کې وم چې رسول الله صلى الله عليه وسلم هم په هغې کې ؤ، نو بره په دوی لکه وريځ تېره شوه، رسول الله صلى الله عليه وسلم هغې ته وکتل او وې فرمايل: تاسو دې ته څه نوم اخلئ؟ هغوی ورته وفرمايل: سحاب! نو نبي صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: او مزن هم ورته وايي. هغوی ورته وويل: او مزن ورته هم وايو! نو بيا رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: عنان هم ورته وايي! نو هغوی ورته و:فرمايل: او عنان هم ورته وايو. خو امام ابو داود رحمه الله فرمايي: ماته عنان لفظ په دې روايت کې جيد (ثابت) نه ښکاري، نو بيا رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: تاسو ته پته ده چې څومره لرې والی دی په مابين د آسمان او د زمکې کې؟ هغوی ورته وفرمايل: مونږ نه پوهېږو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: يو اويا (٧١)، دوه اويا (٧٢) او يا هم درې اويا (٧٣) يې ياد کړل چې دومره کلونه مسافه ده. بيا د دې د پاسه بل آسمان هم (د دې اول آسمان نه په همدې مسافه) سره دومره لرې دی، تر دې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم اوه (٧) واړه آسمانونه ذکر کړل (بيا يې وفرمايل: چې د اووم (٧) آسمان د پاسه بحر دی چې د هغې لاندې نه تر پاس پورې دومره مسافه ده لکه د يو آسمان نه تر بل آسمان پورې چې ده، بيا د هغې بحر د پاسه اته (٨) اوعال (غريز چيلي دي) چې د هغوی د پښو د سُومانو نه د هغوی تر زنګونو پورې (دومره مقدار مسافه ده) لکه د يو آسمان نه تر بل آسمان بيا د هغوی په شاګانو باندې عرش دی، چې د هغه (عرش دومره مقدار دی چې) دپاس او لاندې (پلنوالی د هغې) لکه د يو آسمان نه تر بل آسمان پورې چې الله تبارک وتعالی د هغې د پاسه دی. [سنن أبي داود رقم الحديث٤٧٢٣] [سنن ابن ماجه ١٩٣]

(فقه الحديث)

لکه څنګه چې دا حديث په دې دليل دی چې الله د عرش د پاسه دی دغه شان په دې هم دليل دی چې د الله عزوجل دغه عرش د اووه (٧) واړه آسمانونو نه چې کوم بحر دی د هغې د پاسه دی. نو دا حديث دليل شو په اثبات د مکان العرش چې هغه د آسمانونو نه بره دی.

٢ حديث: عن جبير بن محمد بن جبير بن مطعم، عن أبيه، عن جده، قال: أتى رسول الله صلى الله عليه وسلم أعرابي، فقال: يا رسول الله، جهدت الأنفس، وضاعت العيال، ونهكت الأموال، وهلكت الأنعام، فاستسق الله لنا فإنا نستشفع بك على الله ونستشفع بالله عليك، قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ويحك أتدري ما تقول؟ وسبح رسول الله صلى الله عليه وسلم، فما زال يسبح حتى عرف ذلك في وجوه أصحابه، ثم قال:ويحك إنه لا يستشفع بالله على أحد من خلقه، شأن الله أعظم من ذلك، ويحك أتدري ما الله، إن عرشه على سماواته لهكذا وقال بأصابعه مثل القبة عليه وإنه ليئط به أطيط الرحل بالراكب قال ابن بشار في حديثه: إن الله فوق عرشه، وعرشه فوق سماواته.

ژباړه: جبير د خپل پلار او هغه يې بيا د خپل پلار نه نقل کوي چې يو بانډيچي رسول الله صلى الله عليه وسلم ته راغی، ورته يې وفرمايل: اې د الله رسوله! نفسونه زمونږ په مشقت (تکليف) کې واقع شول، اولاد مو ضايع (برباد) شو، مالونه مو کوټه شول، څاروي مو هلاک شول، زمونږ لپاره د رب نه باران وغواړه ځکه مونږ (په اکثر کارونو کې) د الله نه په تا باندې او له تا نه په الله باندې غوښتنې کوو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: هلاک شې آيا ته پوهېږې چې دا ته څه وايې؟ نو رسول الله صلى الله عليه وسلم د الله تسبيح (يعنې پاکي) ولوسته، تر دې يې لوستله چې د (اعرابي د خبرې دغه خفګان او تأثير د رسول الله صلى الله عليه وسلم صحابه کرامو په مخونو کې هم وليدل شو. بيا يې هغه بانډيچی ته وويل: هلاک شې له الله د هېڅ چا په مخ د هغه په مخلوق کې غوښتنه نه شي کيدای، د الله حيثيت لوړ دی، له دېنه (چې د چا په مخ ترينه غوښتنه وشي). هلاک شې تاته علم شته چې الله څوک دی د هغه عرش په آسمانونو د پاسه داسې دی او خپلې ګوتې يې د قُبّې په شان راغونډې کړې، چې داسې دی او بې شکه دغه عرش خامخا زګيروی کوي په شان د زګيروي د کجاوې. د ناست (کس) وجې (په هغې باندې) بيا د ابن بشار په روايت کې دي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم بانډيچی ته وفرمايل: بې شکه الله په عرش دی او عرش يې د اوو (٧) آسمانونو نه بره دی. [سنن ابي داود رقم الحديث ٤٧٢]

فقه الحديث

مخکې حديث غوندې دی، حديث کې هم إثبات د دې وشو، چې الله تبارک و تعالی په عرش د پاسه دی او عرش بيا د اوو (٧) آسمانونو د پاسه او د عرش دا هيئت هم په کې ذکر شو چې عرش د قبې په شان ګرد دی، چې رسول الله صلى الله عليه وسلم په خپلو ګوتو مبارکو د هغې کيفيت ذکر کړ. علامه ابن کثير رحمه الله فرمايي: هو سرير ذو قوائم تحمله الملائكة وهو كالقبة على العالم، وهو سقف المخلوقات.

ژباړه: دا عرش يو تخت دی د پښو (ستنو) خاوند دی ملائکو پورته کړی او هغه په عالم د پاسه د قبې پشان دی او دا د مخلوقاتو چت دی. (١/١٢)

٣ حديث: عن عامر، قال: كانت زينب بنت جحش تقول ....

زوجنيك الرحمن عز وجل من فوق عرشه.

ژباړه: د عامر نه روايت دی فرمايي: زينب بنت جحش به نبي صلى الله عليه وسلم ته فرمايل زه تاته رحمان ذات د عرش له پاسه په نکاح درکړې يم. [المستدرك للحاكم رقم الحديث ٦٧٧٧]، بيا د صحيح البخاري په روايت کې دي، چې زينب رضی الله عنها به په نورو بنو باندې د فخر په وجه ويل: چې، زوجكن أهاليكن، و زوجني الله تعالى من فوق سبع سموات.

ژباړه: تاسو خپلو خپلو پلرونو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ورکړې يئ او زه ورته الله د اووه (٧) آسمانونو د پاسه په نکاح ورکړې يم. (رقم الحديث ٧٤٢٠)

فقه الحديث

د دې حديث نه هم د دې إثبات وشو چې الله تبارک و تعالی د ذات په اعتبار سره د عرش د پاسه دی او عرش د الله بيا د اووه (٧) آسمانونو نه بره دی چې د دواړو حديثو د الفاظو نه دا په صراحت سره معلومېږي او همدا د اهل السنه والجماعه هغه اتفاقي او اجماعي عقيده ده چې په دې کې شک کوونکی او يا له دې نه انکار کوونکی مسلمان نه حسابيږي لکه دغه وضاحت مونږ بحمدالله و توفيقه مخکې درسونو کې په مستقل فصل کې ذکر کړی دی. علي بن الحسن بن شقيق، فرمايي: ما د عبد الله بن المبارك، رحمه الله نه واورېده چې هغه

فرمایل: نعرف ربنا فوق سبع سماوات، على العرش استوى، بائن من خلقه، ولا نقول كما قالت الجهمية بأنه ههنا وأشار إلى الأرض.
ژباړه: مونږ خپل رب په دې پېژنو چې هغه داوو (۷) آسمانونو د پاسه دې په عرش پورته شوی، جدا دی دمخلوق نه، او نه وایو مونږ لکه څنګه چې جهمیه وايي چې الله دلته دی او (بیا بن مبارک) ځمکې طرف ته (په لاس سره) اشاره وکړه الأسماء والصفات رقم الحديث ۹۰۳ نودا او دغه ډول د مخکې ابحاثو نه دغه څو خبرې ښکاره او واضحه شوې

اول : د اوو۷ واړه اسمانونو د پاسه بحر دی.
دویم: د بحر د پاسه د رحمان ذات عرش دی.
(دریم) عرش د قبې په شکل دی.
څلورم: عرش اته ملائکو بار کړی دی.
پنځم: د عرش د پاسه الله تبارک وتعالی دی.

ألخيرالصميم
بإثبات الكرسي بعد العرش الكريم والعظيم

د لوي الله په خاص فضل او توفیق مونږ د عقیدې سلسله واره لړۍ درسونو کې الله تبارک وتعالی ته د عرش او په هغې د الله متعال د استواء متعلق د کتاب سنت اجماع د امت عقل او فطرة ټولو نه دلایل ذکر کړل اوس په دې مختصره رساله کې د الله متعال په خاص توفیق او مدد سره دا ثابتوو چې الله تبارك وتعالي د عرش په شان کرسۍ هم لري دغه کرسۍ الله تبارک وتعالی ځانته په قران کې او رسول الله صلی الله علیه وسلم هغه ته په احادیثو کې ثابت کړې او د امت مسلمانانو د دې په قبلولو او منلو اجماع کړې چې دغه کرسۍ بغیر له تأویل تحریف او تعطیل نه الله متعال ته ثابت ده.

شهادة القران العظيم
بإثبات الكرسي الواسع الكريم

الله تبارك وتعالی ځانته د کرسۍ د اثبات متعلق قران کې په یو مقام کې تذکره کړې چې سورة البقرة ۲۵۵ نمبر ایت دی تر دې چې دغه ایت هم د کرسۍ په نوم مشهور دی زمونږ د موضوع مناسب استدلال د یاد ایت کریمه په دې جمله کې دی الله تبارک وتعالی فرمایي : وَلَا يُحِيطُونَ بِشَىْءٍ مِّنْ عِلْمِهِ إِلَّا بِمَا شَآءَ وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضَ وَلَا يَـُٔودُهُ حِفْظُهُمَا وَهُوَ الْعَلِيُّ الْعَظِيمُ.
ژباړه: او مخلوق احاطه نه شي کولی په هیڅ برخې د علم د هغه مګر هغه برخه چې وغواړی هغه (الله تعالی) او پراخه ده کرسۍ د هغه اسمانونو او ځمکو لره او د هغو ساتنه د هغه لپاره کوم ستومانوونکی کار نه دی. یوازې هماغه (الله) یو لوی او لوړ ذات دی.
د اية کريمه د ظاهر لفظ نه هم دا ثابتیږي چې الله تبارک وتعالی کرسۍ لري لکه څنګه چې عرش لري نو لهذا هر مسلمان ته پکار دي چې هغه الله تبارک وتعالی ته د عرش په شان په کرسۍ باندې هم ایمان ولري.
د عبدالله بن عباس رضی الله عنهما نه د دې په تفسیر کې نقل دي چې هغه د دې جملې {وسع كرسيه السماوات والأرض} په باره کې فرمایي:
”الكرسي موضع القدمين، والعرش لا يقدر قدره أحد (ژباړه) کرسۍ دا د الله د قدمونو ځای دی او عرش چې کوم دی د هغې اندازه هیڅ څوک نه شي لګولی [تفسيرابن أبي حاتم في ۱/۱۹۴]

الإفحام والعتاب
فی جواب من اعترض فی هذا الباب

معترض وایی: دلته تاسو وویل چې د مذکوره ایات نه ابن عباس رضي الله عنهما حقيقي کرسۍ مراد کړی او حال دا ابن جریر رحمه الله د ابن عباس رضی الله عنهما نه د دې باره کې نقل کړی چې د کرسۍ نه مراد علم د الله دی او ابن جریر رحمه الله هم دې قول ته ترجیح ورکړی الجواب بعون الله الوهاب په ایت کریمه کې د کرسۍ نه مراد نه یوازې دا چې ابن عباس رضی الله عنهما نه دا نقل دي چې مراد ترینه علم د الله دی بلکې په امت کې د نورو اهل علمو نه هم د دې متعلق مختلف اقوال نقل دی.
(۱)مثلا: ابن عباس رضي الله عنهما فرمایي چې کرسۍ نه مراد علم د الله دی او دا قول ابن جریر غوره کړی کما فی [تفسير ابن جرير ۹/۳]
(۲) دویم قول دا دی چې د دې نه مراد نفس عرش د الله تعالی دی، دا د حسن بصری رحمه الله قول دی.
(۳) قول دا دی چې د کرسۍ نه مراد قدرة د الله تعالی دی چې هغه پرې اسمانونه او ځمکې راټینګې کړی.
(۴) قول هغه دا دی چې د کرسۍ نه مراد فلک ثامن دی چې فلک البروج ورته وایي او دا قول د فلاسفه او متکلمینو دی کما فی [کتاب الكليات ۴/۱۲۲] [البدايه والنهايه ۱/۱۴]
(۵) قول دا دی چې دا یو لوی جسم دی. عظیم مخلوق دی مراد ترینه حقیقي کرسۍ ده خو عرش له دې نه لوی دی، او دا د الله تبارك وتعالی د قدمونو ځای دی [الدارمي في الرد على مريسي ص۷۱ الی ۷۴]،

[تفسيرابن أبي حاتم في ۱/۱۹۴]
اوس راځو او د معترض د اعتراض نه د نمبر وار جوابونو ذکر کولو نه مخکې د ابن جریر رحمه الله د کرسۍ متعلق اعتقاد ذکر کوو.
د ابن جریر رحمه الله دی باره کې متناقض اقوال نقل دی ځکه د کرسۍ متعلق اقوال ذکر کوي او د هغې نه بعد فرمایي:
ولكل قول من هذه الأقوال وجه ومذهب، غير أن الذي هو أولى بتأويل الآية ما جاء به الأثر عن رسول الله صلى الله عليه وسلم،
(ژباړه) او د هر قول والاوو لپاره په دې اقوالو کې څه وجه او لاره (د منلو) شته غیر له دې چې دغه قول (چې کرسۍ نه مراد عرش دی) دا ډیر غوره دی په تفسیر د دې ایت کې د وجې د هغه اثر نه چې د رسول الله صلی الله علیه وسلم نه نقل دی ...بیا یې هغه احادیث ذکر کړي چې دی متعلق نقل دي.
[تفسير بن جرير ۵/۳۹۹]
او بیا فوراً لږ وروسته د دې قول متعلق چې کرسۍ نه مراد علم د الله تعالی دی فرمایی: وأما الذي يدل على صحته ظاهر القرآن فقول ابن عباس الذي رواه جعفر بن أبي المغيرة، عن سعيد بن جبير، عنه أنه قال:“هو علمه“ (ژباړه) بهر حال هغه چې دلالت کوي په صحت د ظاهر د قران هغه قول د ابن عباس دی کوم چې جعفر بن ابی المغيره د سعيد بن جبير نه او هغه د ابن عباس نه نقل کړی چې هغه فرمایي: چې کرسۍ علم د الله دی [۵/۴۰۱]
نو (اول جواب) خو دا واخله چې د ابن جریر نه دې باره کې دوه قوله نقل دي. د دې وجې نه بعضې اهل علمو دا قول د ابن جریر رحمه الله په تناقضاتو کې شمارلي چې ړومبی یې میلان دیته شوی چې له کرسۍ نه مراد عرش دی او همدا تفسیر یې د احادیثو موافق اولی ګرځولی بیا یې همدا چې ده ورته اولی ویلی پریښی او د کرسۍ نه یې علم د الله تعالی اخستی دی!!
(دویم جواب) دا دی چې دغه دواړه اقواله کومو ته چې ابن جریر رحمه الله تلل کړي د سند په اعتبار سره ضعیف دی ځکه کوم چې ابن جریر د حسن بصري نه نقل کړی هغه د حسن بصري نه صحیح ثابت نه دی ځکه چې د هغې قول په سند کې جویبر نومې راوي راغلی او د هغه متعلق ابن حجر رحمه الله په تقریب التهذیب کې فرمایي: ضعیف جدا [۱/۱۴۳]
او ابن کثیر رحمه الله په البدايه والنهايه کې فرمایي: رواه ابن جرير من طريق جويبر، وهو ضعيف، وهذا لا يصح عن الحسن، بل الصحيح عنه وعن غيره من الصحابة والتابعين أنه غيره (ژباړه) دا قول ابن جریر د جویبر په سند ذکر کړی او هغه ضعیف دی او بل دا چې دا د حسن بصري نه صحیح ثابت نه دی، بلکې صحیح د هغه نه او د هغه نه غیر د صحابه وو او تابعینو دا نقل دی چې عرش غیر دی له کرسۍ نه [۱/۱۳]
(دریم جواب) دا دی چې د ابن جریر رحمه الله دغه موقف دی باب کې د راغلو احادیثو نه خلاف دی امام بیهقی رحمه الله په دې قول نظر پیش کوي فرمایي: هذا ليس بمرضي، والذي تقتضيه الأحاديث أن الكرسي مخلوق بين يدي العرش، والعرش أعظم منه
(ژباړه) او دا قول غوره نه دی او هغه چې احادیث یې تقاضا کوي هغه دا چې کرسۍ یو مخلوق دی د عرش مخې ته (ایخودل شوی) ده او عرش له دې نه لوی دی [الأسماء والصفات ص۴۹۳]
دې متعلق د امام قرطبي رحمه الله نه هم نقل دي چې فرمایي: والذي تقتضيه الأحاديث أن الكرسي مخلوق بين يدي العرش، والعرش أعظم منه
(ژباړه) او هغه څه چې احادیث یې تقاضا کوي هغه دا ده چې کرسۍ دا یو مخلوق دی د عرش مخې ته او عرش له دې نه لوی دی [تفسير قرطبی ۳/۲۷۸]
علامه ابن ابی العز شارح د العقيدة الطحاوية فرمایی وإنما هو: الكرسي- كما قال غير واحد من السلف- بين يدي العرش كالمرقاة إليه (ژباړه) او بې شکه دینه مراد کرسۍ ده چې دا ډیرو سلفو ویلي چې د عرش مخې ته لکه د پوړو غونډې عرش ته ایخې ده : [شرح العقيدة الطحاوية ص۱۵۲]

(څلورم جواب) بل د لغة له مخې هم د ابن جرير رحمه الله د قول ترديد کېږي ځکه چې لغت کې هم کرسۍ په حقيقي معنی استعمال شوې.

(۱) مشهور لغوي علامه زجاج: فرمايی والذي نعرفه من الكرسي في اللغة: الشيء الذي يعتمد ويجلس عليه، فهذا يدل على أن الكرسي عظيم، دونه السموات والأرض(ژباړه) او هغه څه چې مونږ يې د لغت له مخې د کرسۍ څخه پيژنو هغه هغه شی دی چې تکيه او ناسته پرې کېږي نو پس دا دليل دی چې کرسۍ لويه ده اسمانونه او ځمکه له دې څخه وړه ده، [تهذيب اللغة ۱۰/۵۳]

(۲) دغه ډول د ثعلب لغوی نه هم نقل دي فرمايي:

الكرسي: ما تعرفه العرب من كراسي الملوك کرسۍ هغه څه ته وايي چې عرب يې پيژني د بادشاهانو د کرسيو څخه [تهذيب اللغة ۱۰/۳۵]

او کوم چې د ابن عباس رضی الله عنهما نه د ابن جرير نقل کړی چې کرسۍ نه مراد علم د الله مراد دی نو.

(اول جواب) له دې نه دا دی چې دا قول د جهميه وو قول دی ځکه هغوی د کرسۍ تأويل په علم سره کړی لکه څنګه يې چې د عرش نه مراد قدرة د الله مراد کړی د دې وجې نه چې الله متعال ته علو او فوقيت ثابت نه شي. وګوره [الكشاف ۱/۳۸۵]، [والرد على البشر المريسی ص۱۷۱] [تفسير روح المعانی ۳/۱۰]

(دويم جواب) دا دی چې دغه تفسير نه د بل کوم صحابي نه نقل دی نه کوم حديث او اثر د دې تأييد کوي بلکې دا خپله د قران د همدې ايت الكرسی د سياق او سباق نه هم مخالف قول دی شيخ الاسلام رحمه الله د دې متعلق فرمايي: وقد نقل عن بعضهم: أن " كرسيه " علمه. وهو قول ضعيف؛ فإن علم الله وسع كل شيء كما قال: {ربنا وسعت كل شيء رحمة وعلما} والله يعلم نفسه ويعلم ما كان وما لم يكن فلو قيل وسع علمه السموات والأرض لم يكن هذا المعنى مناسبا؛ لا سيما وقد قال تعالى: {ولا يئوده حفظهما} أي لا يثقله ولا يكرثه وهذا يناسب القدرة لا العلم والآثار المأثورة تقتضي ذلك؛ لكن الآيات والأحاديث في " العرش " أكثر من ذلك؛ صريحة متواترة

(ژباړه) او د بعضو نه نقل شوی چې مراد له کرسۍ نه علم د الله دی خو دا قول ضعيف دی ځکه علم د الله هر ځای ته رسيدل کړي لکه څنګه چې هغه فرمايلی: ای ربه زمونږ رسيدل کړی تا هر څه ته به اعتبار د رحمت او علم سره نو الله تعالی به خپل ځان او هر هغه څه چې موجود دی او هغه چې لا ندي موجود (په ټولو باندې علم لري) نو که ووېل شي چې فراخ دی علم د هغه اسمانونو او ځمکو ته نو دغه معنا مناسب نه ده او خاصکر دا چې بيا الله فرمايي: نه ستړی کوي الله لره ساتنه د هغې دواړو (يعنې اسمانونو او ځمکو) يعنې نه درنيږي به هغه او نه يې ستومان کوي نو دا معنا د قدرت سره مناسب ده نه د علم سره او دغه ډول راغلی اثار هم د دې تقاضا کوي (کوم چې مونږ ووېل) هاالبته اياتونه او احاديث چې د عرش باره کې ذکر دي هغه له دې (کرسۍ د اياتونو او احاديثو نه) زيات صريح او متواتر دي.

[مجموع الفتاوی ۶/۵۸۴]

دريم جواب: جعفر بن أبی المغيرة باندې علماو کلام کړې، امام ابن منده رحمه الله فرمايی:

لم يتابع عليه جعفر، وليس هو بالقوي في سعيد بن جبير.

ژباړه: په دې روايت کې جعفر يعنې ابو المغيرة متابع نه لري، او بل هغه د سعيد بن جبير نه په روايت کولو کې قوي هم نه دې.

[كتاب الردّ على الجهمية ص ۲۱]

امام دارمي رحمه الله د دې اثر متعلق فرمايي:

فإنه من رواية جعفر الأحمر وليس جعفر ممن يعتمد على روايته، إذ قد خالفته الرواة الثقات المتقنون.

ژباړه: پس بېشکه دا روايت د جعفر الاحمر د رواياتو څخه دی، او دغه جعفر د هغې قبيلې څخه وه، که د دې په روايت اعتماد وکړای شي نو ده د ثقه او متقنو راويانو خلاف کړی.

[نقض الامام ابی سعيد ص ۴۱۱]

علامه بن ابی العز الحنفی رحمه الله هم د ابن عباس رضی الله عنهما دغه قول غير محفوظ ګرځولې او هغه فرمايي:

وقيل كرسيه علمه، وينسب إلى ابن عباس والمحفوظ عنه ما رواه ابن أبي شيبة، كما تقدم، ومن قال غير ذلك فليس له دليل إلا مجرد الظن، والظاهر أنه من جراب الكلام المذموم، كما قيل في العرش.

ژباړه: او ويل شوي چې د کرسي نه مراد علم د الله مراد دی، او د دې نسبت ابن عباس رضی الله عنهما ته کيدای شي خو محفوظ د هغه نه هغه دې چې ابن ابی شيبه ترينه روايت کړی چې:

(هغه روايت د حقيقي کرسي او موضع القدمين روايت دی).

او چا چې له دې نه بغير نور څه ويلي نو به هغی هيڅ دليل نه لري مګر تش ګمان دی، او ښکاره دا ده چې دا د مذموم کلام د مرض نتيجه ده، لکه څنګه چې د عرش په باره کې هم دغه ډول ويل شوي دي.

[شرح العقيدة الطحاويه ص۱۵۲]

ادامه لري...

الفلاح والرشاد في مسائل الجهاد

لسم درس : صحیح البخاري کتاب الجهاد

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على رسوله الأمين وعلى أزواجه وأصحابه ومن تبعهم في إحسان إلى يوم الدين أما بعد:

محترمو مسلمانانو ورونو او خویندو مونږ مخکې درس کې د لوی الله په توفیق سره د الفلاح والرشاد په سلسله وار درسونو کې دویشتم (۲۲) حدیث شرح او وضاحت ذکر شو.

نو اوس دی درس کې د لوی الله په توفیق سره د درویشتم (۲۳) حدیث شرح ذکرکوو....

(۱۳): باب عمل صالح قبل القتال:-
وقال أبو الدرداء: إنما تقاتلون بأعمالكم.

وقوله عزوجل:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ ۝ كَبُرَ مَقْتًا عِندَ ٱللَّهِ أَن تَقُولُوا مَا لَا تَفْعَلُونَ۝ إِنَّ ٱللَّهَ يُحِبُّ ٱلَّذِينَ يُقَٰتِلُونَ فِي سَبِيلِهِۦ صَفًّا كَأَنَّهُم بُنْيَٰنٌ مَّرْصُوصٌ

ژباړه: او ابودردا رضی الله عنه فرمايي: بېشکه تاسو د (دشمن سره) د خپلو اعمالو په مرسته جنګیږئ، او دغه ټول د الله تبارک وتعالی دا وینا یادول چې ای هغه کسانو چې تاسو ایمان راوړي، ولې هغه څه وایې چې عمل پرې نه کوئ؟ ډېره لویه ده د غوصې په اعتبار سره په نزد د الله، دا چې تاسو وایاست هغه څه چې عمل پرې نه کوئ ببېشکه الله مینه کوي له هغه کسانو سره چې د هغه الله عزوجل په لاره کې جنګیږي، لکه ګویا چې د دوی بنیاد وي مضبوط.

حصول الأجر و الثواب
بتشريح الكلمات ما فى ترجمة الباب

د باب باره کې دوه قسمه اعراب دي، یو دا چې باب منون دی او د عمل صالح نه مخکې محذوف دا عبارت دی چې (یذکر فیه) نو پوره عبارت به داسی وي چې (باب یذکر فیه عمل صالح قبل القتال) او په بعضو نسخو د بخاري کې باب مضاف دی عمل ته هلته بیا داسې عبارت دی. (باب عمل صالح قبل القتال)

(قال ابوالدرداء) د ده خپل نوم عویمر دی، د پلار نوم یې مالک دی، او انصاري صحابي دی، (انما تقاتلون بأعمالکم) د دې معنا دا ده چې تاسو د خپلو اعمالو په وجه د دشمن سره جنګیږئ یعنې ستاسو اعمال ستاسو د رب له طرف نه د مدد اسباب دي، نو نیک اعمال مه پریږدئ.

بله زما ذهن ته دا هم راځي چې دا مطلب هم کیدای شي چې ستاسو دښمن ستاسو اعمال چې د الله او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم طاعت کول دي بد ګڼي، او د هغه مخه نیسي او تاسو د هغوی سره په دې جنګیږئ چې دغه اعمال جاري او بر قرار پاتې شي، نو خپل اعمال هیڅ وقت مه پریږدئ، ځکه دې د پاره تاسو قرباني ورکوئ والله اعلم.

وقوله عزوجل دا (قوله) مرفوع لوستل پکار دي، عطف دی په ما قبل باندې (یاایها الذین امنوا) دا یا حرف ندا او موصول او صله دا منادی ده خطاب دی ایمان والاو ته (لم تقولون) کې (لِمَ) دا متعلق دی په (تقولون) پورې او دا اصل کې(لِما) وو همزه حذف شوې او دا (ما) استفهامیه ده نو دا جمله جواب د نداء دی (مالا تفعلون) کې (ما) موصوله ده، او (لا) دا نافیه ده او دا جمله بیا استفهام انکاري او یا هم توبیخي دی (کبر مقتا عند الله) کبر فعل ماضي ده په معنی د عظم مقتا، دا تمیز محول عن الفاعل دی مقت سخت بغض ته وایي (عند الله) طرف او یا هم حال دی (أن تقولوا) دا جمله په تأویل د مصدر سره فاعل دی د (کبر) فعل د پاره، چې اصل عبارت داسې وو. (کبر مقت قولهم ما لایفعلون) (ان الله یحب الذین لفظ (الله) دلته اسم د (ان) واقع دی (یحب) فعل مضارع غایب هو ضمیر مستتر فاعل دی، د یحب الذین موصول (یقاتلون) جمع مضارع غایب (هم) ضمیر مستتر فاعل دی په کې (فی سبیله صفا کانهم بنیان مرصوص) دا جمله متعلق ده د (یقاتلون) پورې بیا (صفا) دا حال دی د (یقاتلون) د ضمیر نه یعنی(صافّین) (کأنهم) دا (هم) دکأن اسم دی او (بنیان) موصوف او صفت یې (مرصوص) دې چې دا بیا خبر د (کأنّ) دی چې دا هم تعلق لري د یقاتلون سره، او مراد له دې نه دا دې چې دوی په یو صف کې یعنې په اتفاق او اتحاد سره د کفر مقابل کې جنګیږي، او داسې ثابت ولاړ دي، لکه د مضبوط بنیاد او ابادي چې له خپل ځایه ړق نه وهي، بیا (یقاتلون) د اصله ده د (الذین) موصول د پاره موصول اوصله دا بیا مفعول به دی، د (یحب) فعل د پاره نو دغه فعل(یحب) د خپل فاعل او مفعول به سره او سره د متعلقینو جمله فعلیه خبریه خبر شو د (ان) د پاره(ان) د خپل اسم او فعل سره جمله اسمیه خبریه شوه.

بیا د دې د شان نزول باره کې مفسرین فرمایي: چې مؤمنانو تمنا وکړه چې، که مونږ ته علم وي چې د الله به کوم عمل زیات خوښیږي نو مونږ به هماغه کړی وای، نو د دوی د خبرې سره الله تبارک وتعالی دا ایاتونه نازل کړل، نو بیا دوی د قتال نه کرکه محسوس کړه، نو بیا

الـلـه تبارک وتعالـى دا ایـت نـازل کـړ چـې ان اللـه یحـب الذیـن یقاتلون...الآیة

مطر الرحمة والسحاب فی ذکر مناسبة ترجمة الباب مع الکتاب

دا بـاب د کتـاب الجهـاد د بابونـو د عـدد او شـمیر په اعتبارسره د یارلسـم نمبـــر بـاب دی، امـام بخـاري رحمـه اللـه پـه دې بـاب کـې یـو حدیـث د بـراء بـن عـازب رضـی اللـه عنـه ذکـر کـوي بیـا مناسـبت د ترجمـة البـاب:

د کتـاب الجهـاد سره هغـه جلـی او ښـکاره دی پـه دې الفاظـو سره چـې انمـا تقاتلـون... او.... یقاتلـون فـی سـبیله ...الایـة (حدیـث ۲۳،رقـم الحدیث ۲۸۰۵)

سمعت البراء رضي الله عنه يقول: "أتى النبي صلى الله عليه وسلم رجل مقنع بالحديد فقال: يا رسول الله، أقاتل أو أسلم؟ قال: أسلم ثم قاتل، فأسلم ثم قاتل فقتل، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: عمل قليلا وأجر كثيرا

ژبـاړه: ابـو اسـحاق السُـبَيعی فرمایـي: مـا د بـراء رضـی اللـه عنـه څخـه واوریـدل چـې فرمایـل یـې: نبـی صلـی اللـه علیـه وسـلم تـه یـو کـس راغـې داسـې کـس چـې د اوسـپنې لبـاس یـې اغوسـتې وو پـس هغـه وفرمایـل ای د اللـه رسـوله زه اول وجنګیـږم او کـه اول اسـلام راوړم؟ نـو نبـی صلـی اللـه علیـه وسـلم ورتـه وفرمایـل: اول اسـلام راوړه بیـا وجنګیـږه، نـو پـس هغـه اسـلام راوړ او بیـا یـې قتـال شروع کـړ، تـر دې چـې قتـل کـړی شـو، نـو رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم وفرمایـل؛ عمـل یـې لـږ وکـړ خـو اجـر ورتـه ډیـر ورکـړل شـو.

التفکر والمراقبة فی ذکرالتطبیق والمناسبة

دې حدیـث کـې د امـام بخـاري رحمـه اللـه اسـتاذ محمـد بـن عبدالرحیـم بـن ابـی زهیـر رحمـه اللـه دی، چې مشـهور پـه الصاعقـه دی، ده د تعدیل او توثیـق پـه بـاب کـې د ثقـةٌ ثبـتٌ او امیـن پـه صفاتـو بانـدې یادیـږي، امـام بخـاري رحمـه اللـه لـه ده څخـه دغـه حدیـث په سـند سره د بـراء رضـی اللـه عنـه نـه نقـل کـړی، بیـا د دې حدیـث مناسـبة د بـاب سره ښـکاره او واضـح دی، پـه دې سره چـې بـاب کـې اول د قتـال نـه مخکـې عمـل صالـح ذکـر شـوی، بیـا وروسـته ایـة کـې د (صفـا) ذکـر شـوی، ځکـه چـې صـف کـې داخلیـدل د قتـال نـه مخکـې صالـح عمـل حسـابیږي.

قالـه الکرمـاني کـما فـی ارشـاد السـاري ۵/۴۷ بیـا حدیـث کـې اسـلام قبـل القتـال ذکـر شـوې چـې دا هـم یـو ښـکاره دلیـل دی، پـه دې چـې د قتـال نـه مخکـې صالـح عمـل پـکار دی، بـل دلتـه هـم دغـه صحـابي چـې قتـال کولـو د پـاره د اسـلام نـه بعـد صـف تـه داخـل شـوو واللـه اعلـم.

إغاثة المغیث بذکر شرح الحدیث

(أتی النبـي رجـل ....) دغـه کـس د أحـد پـه غـزوه کـې نبـي صـلی اللـه علیـه وسـلم تـه ځـان عـرض کـړې و، د ده نـوم څـه و نـو حافـظ ابـن حجـر رحمه اللـه فرمایـي:

لم اعـرف اسـمه لکنـه انصـاري... علامـه قسـطلاني فرمایـي: کـه دا خـبره نـه وي نـو ممکـن وه چـې تفسـیر یـې مونـږ پـه دې کـړې وی چـې، لـه دې نـه مـراد عمـرو بـن ثابـت بـن وقـش دی، چـې پـه أصیـرم بـن عبدالأشـهل مشـهور دی. ارشـاد السـاری ۵/۴۸ علامـه عینـي بیـا لـه کرمـاني نـه پـه جـزم سره نقـل کړې چـې، لـه دی نـه مـراد همـدا عمـرو بـن ثابـت الأشـهلي دی [عمـده ۱۴/ ۱۰۶]، (مقنـع بالحدیـد) مقنـع د تفعیـل لـه بـاب څخـه اسـم مفعـول دی، هغـه چـا تـه ویلې شي چـې پـه سر یې د اوسـپنې خولـی وي او مـخ یـې هـم وربانـدې پـټ وي، (أقاتـل او أسـلم) دا پوښـتنه یـې وکـړه چـې، زه اول جنـګ شروع کړم او کـه اسـلام راوړم، یعنـي ضرور کـوم عمـل دی پـه دې دواړو عملونـو کـې نـو جـواب یـې ورتـه ورکـړ چـې، (أسـلم ثـم قاتـل) اسـلام راوړه بیـا وجنګیـږه نـو راوي فرمایـي: (فاسـلم) نـو پـس اسـلام یـې راوړ او دلتـه پـه (فاسـلم) کـې فـا د تعقیـب مـع الوصـل ده، یعنـې لـه جـواب نـه بعـد یـې فـورا اسـلام راوړ او جنـګ یـې شروع کـړ (فقتـل) فـا دلتـه عاطفـه ده، یعنـي اسـلام یـې راوړ او وجنګیـد او تـر دې چـې شـهید کـړای شـو (عمـل قلیـلا) لـږ عمـل نـه مـراد یعنـي في الاسـلام پـه اسـلام کـې لـږ عمـل مـراد دی، ځکـه بیـا شـهید شـو او نـور عمـل تـه پاتـې نـه شـو، (وأجـر کثیـرا) او ډیـر اجـر ورکـړ شـو (کثیـرا) دا د مبالغـې صیغـه ده، صفـت د (أجـر) دی، یعنـي داسـې مقـدار کـې اجـر ورکـړل شـو، هغـه ډیـر زیـات دی او مـراد لـه دې څخـه جنـت دی، د دې متعلـق علامـه قسـطلانی د ابـن اسـحاق د مغـازي نـه چـې پـه صحیـح سـند ترینـه نقـل دی، چـې ابـو هریـره رضـی اللـه عنـه بـه فرمایـل: چـې مـا تـه خـبر راکـړې د هغـه کـس پـه بـاره کـې چـې جنـت تـه داخـل شـوی او یـو لمونـځ یـې هـم نـه دی کـړې، بیـا بـه یـې فرمایـل چـې دا عمـرو بـن ثابـت دی [ارشـاد السـاری ۵/۴۷]، علامـه ابـن بطـال د مهلـب نـه د دې حدیـث متعلـق نقـل کـړې، چـې هغـه فرمایـي چـې دا حدیـث دلیـل دی پـه دې چـې اللـه پـه لـږ عمـل هـم خپلـو بندګانـو تـه د لـوی ثـواب او عظیمـه بدلـه ورکـوي، او دا د وجهـې د احسـان د خپـل طـرف نـه نـو دغـه کـس یـې د جنـت د نعمتونـو ابدي حقـدار وګرځـاوه پـه اسـلام راوړلو سره اګـر چـې عمـل یـې ډیـر لـږ و، نـو دا ځکـه چـې د ده عقیـده کـې چیرتـه دا پاتـې وي نـو مومـن بـه وې د خپـل عمـر د اوږدوالي موافـق، نـو ده تـه د ده نیـت نفـع ورسـوله اګـر چـې ده ډیـر لږ عمـل مخکـې ولیـږه، او همـدا ډول کافـر چـې کلـه د کفـر کولـو پـه وقت کـې هم مـړ شي نـو د ده بـه جهنـم کـې همیشـه اوسـیدل واجـب دي، د دې

وجـې نـه چـې د ده اعتقـاد د ده کفـر تـه منسـوب شـو، هغـه دا چـې دا بـه د خپـل ټـول عمـر پـه اوږدو کـې کافـر وي ځکـه د عملونـو دار او مـدار دا پـه نیتونـو سره دی، [ابـن بطـال ۵/۲۴]

شرح فوائدالحدیث

۱: د جنـګ پـه وقـت کـې جنګـي اسـباب اسـتعمالول جایـز او د تـوکل علـی اللـه نـه منافـی نـه دي.

۲: پـه شرعـي مسـائلو کـې د عـالم نـه پوښـتنه پـکار ده.

۳: د رسـول اللـه صلـی اللـه علیـه وسـلم قـول، عمـل، فعـل او فتـوی دلیـل دی نـه د بـل چـا، او همـدا د ټولـو صحابـو اعتقـاد و، او د همـدې پـه مناسـبت دغـه راغلـې کـس د بـل چـا نـه ونـه پوښـتل، اګـر چـې اوچـت اوچـت صحابـه کـرام هـم دغـه وقـت موجـود و.

۴: چـې عقیـده یـې درسـته نـه وي، او انسـان مسـلمان نـه وي، هیـڅ عمـل قابـل د قبـول نـه دی.

۵: د اسـلام راوړلـو سره سـم د واره مـرګ هم باعـث د نجـات دی.

۶: اخـلاص سره لـږ عمـل هـم د ډیـر اجـر باعـث ګرځـي.

۷: نیـت لـه عمـل نـه هـم غـوره دی او دا د دې حدیـث نـه ښـه واضحـه معلومیـږي.

والله اعلم

څوارلسم باب: (من أتاه سهم غرب فقتله)

دا باب ثابـت دی پـه بـاره د هغـه چـا کـې چـې هغـه تـه نـا معلـوم غشـی راشي او ده لـره قتـل کـړي.

حصول الأجر والثواب بتشریح کلمات ما في الباب

بـاب یعنې(هـذا بـاب في ذکـر مـن اتـاه سـهم غـرب) پـه دې کـې دوه احتمالـه دي یـو دا چـې سـهم مرفـوع موصـوف او غـرب پـه زبـر د غَـین او سـکون د راء سره مرفـوع دا صفـت د سـهم شي، او دویـم دا چـې سـهم مضـاف او غـرب مضـاف الیـه دی د دې اختـلاف ثمـره دا ده چـې کـه غشـی لـه داسـې طـرف نـه راشي چـې بلـکل یـې ویشـتونکی معلوم نـه وي، نـو بیـا سـهم موصـوف او غرب یـې صفـت دی، او کـه ویشـتونکی یـې معلـوم وي، نـو دغـه غشـی هغـه چـا تـه ورسـیږي چـې هغـه کـس مقصـود او هـدف نـه وي، نـو بیـا سـهم مضـاف او غـرب پـه زبـر د راء سره دی، یعنـې سـهم غـربٍ کـما في [ارشـاد السـاری ۵/۴۷].

مطرالرحمة والسحاب

بذکـر مناسـبة ترجمـة البـاب مـع الکتـاب دا بـاب د کتـاب الجهـاد د بابونو د عـدد او شـمیرې پـه اعتبـار سره څوارلسـم نمبـــر باب دی، امـام بخاري رحمـه اللـه پـه دې کـې یـو حدیـث د انـس بـن مالـک رضـی اللـه عنـه ذکـر کـوي، بیـا مناسـبت یـې د کتـاب الجهاد سره ښـکاره پـه دې لفـظ کـې دی چـې (سـهم غـرب، حدیـث۲۴).

(رقـم الحدیـث ۲۸۰۶): حدثنا أنس بن مالك أن أم الربيع بنت البراء وهي أم حارثة بن سراقة أتت النبي -صلى الله عليه وسلم فقالت: يا نبي الله ألا تحدثني عن حارثة وكان قتل يوم بدر أصابه سهم غرب، فإن كان في الجنة صبرت، وإن كان غير ذلك اجتهدت عليه في البكاء قال: يا أم حارثة، إنها جنان في الجنة، وإن ابنك أصاب الفردوس الأعلى

ژبـاړه: انـس بـن مالـک رضـی اللـه عنـه فرمایـي: بېشـکه ام الربیـع لـور د بـراء چـې دا د حارثـة بـن سراقـه مـور ده نبـی صلـی اللـه علیـه وسـلم تـه راغلـه، او ورتـه یـې وفرمایـل: ای د اللـه نبـي ایـا مـا تـه خـبر نـه راکـوې د حارثـه پـه بـاره کـې چـې هغـه چیرتـه وي، ځکـه هغـه د بـدر پـه ورځ پـه یـو هوایـي غـشي قتـل شـوی و، نـو کـه هغـه جنـت کـې وي نـو پـه دې غـم بـه صـبر وکـړم، او کـه د دې نـه بغیـر بـل ځـای کـې وي (اشـاره ده جهنـم تـه اعاذنـا اللـه مـن ذلـک) نـو د ده پـه غـم بـه زه بـه ژړا کـې کوشـش وکـړم (یعنـي سـختې چغـې بـه ووهـم) نـو نبـي صلـی اللـه علیـه وسـلم وفرمایـل: ای د حارثـه مـورې بېشـکه ډیـر باغونـه

دي په جنت کې او ستا زوی یقیني فردوس أعلی جنت ته رسیدلی دی.

التفکر والمراقبة بذکر التطبیق و المناسبة

په دې حدیث کې د امام بخاري رحمه الله استاذ هغه محمد بن یحیی بن عبدالله الذهلی چې امام بخاري رحمه الله یې نسبت نیکه ته کړی دی، چې د توثیق او تعدیل په باب کې د ثقةٌ حافظٌ او جلیلٌ صفات لري، چې له ده نه دغه حدیث تر انس رضی الله عنه پورې په سند سره ذکر کوي، بیا مناسبة د حدیث د باب سره جلي او ښکاره دی، او هغه په دې ډول چې باب کې په نا معلوم غشي قتلیدل ذکر دي، او په حدیث کې یې په دغه شي د شهید شوي واقعه ذکر کړې چې موافق د ترجمة الباب سره شو.

إغاثة المغیث بذکرشرح الحدیث

(أن أم الربیع) دا د بخاري روایت دی لیکن د صحابوو د نومونو باره کې چې کوم کتابونه لیکل شوي هغه کې (الربیع) ذکر ده چې دا د انس بن مالک رضی الله عنه ترور ده، مخکې د دې نه هغه حدیث تیر شوی دی، چې دې یوې زنانه ته غاخ مات کړی و، نو غالبا علماء فرمایي چې: د بخاري په دې روایت کې چې د (الربیع) سره د (أم) ذکر شوی دا وهم دی، صحیح دا ده چې دا الربیع بنت الحارثة رضی الله عنها دی.(فتح الباری ٦/٢) (مرقاة ٦/٢٤٦٧) اګر چې علامه کرماني بعضې توجیهات ذکر کړي دي او د امکان په درجه کې یې ثابته کړې چې ممکن د دې الربیع رضی الله عنها دی، د الربیع په نوم د بل خاوند نه یې زوی هم وي، چې د هغې په نوم مکنّی شوې وي او بیا فرمایي چې زمونږ دغه بعضې توجیهي تکلفات به غوره وي له دې نه چې د العدول الأثبات راویانو تخطئه ومنو. (فتح الباری ٢٦/٦) لیکن راجح اول قول ښکاري. والله اعلم

(الا تحدثنی عن حارثة) یعني ای د الله نبي ته ماته د دې خبر راکړه چې زما د زوی دغه مرګ د شهادت دی، او که نه ځکه هغه لکه څنګه چې په وروسته معترضه جمله کې ذکر شوې چې هغه په بدر کې په هوایي نامعلوم غشي لږیدلی و، نو مور چونکه د شفقت په وجه چې اولاد سره یې لري ډیره درمنده کیږي، نو د دې په وجه راغله او د نبی صلی الله علیه وسلم نه یې پوښتنه وکړه چې، زما د زوی مرګ خو به عبس او ناکام نه وي ګرځیدلی نو ویې فرمایل: که په جنت کې وي نو صبر به وکړم او که د دې نه بغیر بله قیصه وي نو زه به په ژړا کې ښه کوشش وکړم نو چونکه دا مور وه، نو د دې وجهې نه یې جهنم او یا د اور نوم په خوله وانخیسته دا دلیل دی چې مور په اولاد ډیر شفقت لري.

(إنّهَا جِنَانٌ فِيْ الْجَنَّةِ) په کسرې سره یعنې د جیم په زیر او د نون مخفّفْ په زوَر سره جمع د جنّت ده او دا معنی خپله د مسند أحمد په حدیث کې هم ثابته ده، لکه رسول الله ﷺ په هغه حدیث کې د حارثه مور مخاطبه کړې او ورته ویلي یې دي: هَبِلْتِ؟ أَوَجَنَّةٌ وَاحِدَةٌ هِيَ؟ إِنَّهَا جِنَانٌ كَثِيرَةٌ .... [د حدیث شمېره ١٣٥١٧]

ژباړه: ایا عقل دې کار پریښود؟ او ولې دا یوازې یو جنت دی څه؟ نه بې له شکه چې جنتونه ډېر دي.

بیا علامه طیبي فرمایي: چې دا ضمیر مبهم دی او لدې وروسته چې کوم خبر دی هغه د دې ضمیر لپاره تفسیر دی،[کما في المرقاة: ٦/٢٤٦٧]

بیا دلته (جنان) باندې تنوین د تعظیم لپاره دی، اشاره ده عظمت او لوړوالي د جنت ته، یا تنوین د تکثیر لپاره دی چې مراد ترې ډېروالی د جنتونو دی، او د دې معنی تایید د مسند احمد د هغه روایت نه هم کیږي چې په هغې کې داسې راغلي چې رسول الله ﷺ د حارثه مور ته وفرمایل: يَا أُمَّ حَارِثَةَ، إِنَّهَا جِنَانٌ كَثِيرَةٌ، وَإِنَّ حَارِثَةَ فِي الْفِرْدَوْسِ الْأَعْلَى [مسند أحمد: د حدیث شمېره ١٢٨٩٩]

بیا له جِنان څخه مراد په قول د اهل علمو درجات دي چې دا په بل صحیح حدیث کې دي چې په جنت کې سل درجې دي، او د هرو دوو درجو ترمنځه لکه د اسمان او ځمکې واټن دی او لوړه درجه په دېکې د فردوس اعلی ده، (وَإِنَّ ابْنَكِ أَصَابَ الْفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى) چې مراد ترینه همدا لوړه درجه د جنت ده، د یادولو وړ ده چې کله (جِنّان) په زیر د جیم او نون مشدّد سره ذکر شي نو بیا ترینه مراد ماران وي.

شفاء الأمراض بدفع الشبهة والاعتراض

دلته دا یوه نیوکه دا کېږي چې نبي ﷺ خو په غیبو نه پوهېږي، چې د ما کان او ما یکون په هکله یو چا ته خبر ورکړي، نو دلته څرنګه دغه صحابیې دغه پوښتنه وکړه او نبي ﷺ ورته ځواب ورکړ، ځواب دا دی چې د ټولو صحابوو دا عقیده وه چې رسول الله ﷺ د الله بنده او رسول دی او په غیبو نه پوهېږي، علامه ابن حجر ـ رحمه الله تعالی ـ د داودي په حوالې سره فرمایي: وما أحد يدعي أن رسول الله ﷺ كان يعلم من الغيب إلا ما عُلِم. [فتح الباري: ١٣/٣٦٣]

ژباړه: (په صحابه وو کې) هېڅ یو تن داسې نه وو چې هغه دا دعوی کړې وي، چې رسول الله ﷺ په غیبو پوهېده، مګر په هغه څه چې د هغه ته یې (د الله له لوري) علم ورکړل شوی وو.

دغه راز مور عایشه ـ رضي الله عنها ـ فرمایي: "ومن حدثك أنه يعلم الغيب فقد كذب وهو يقول لا يعلم الغيب إلا الله" [صحیح البخاري: د حدیث شمېره ٧٣٨٠]

ژباړه: کچیرته یو چا تا ته خبر درکړ، چې رسول الله ﷺ په غیبو پوهېږي، نو غټ درواغ یې وویل، ځکه چې الله تعالی فرمایي په غیبو نه پوهېږي مګر یوازې الله تعالی.

نو لدې څخه معلومه شوه چې دغه ځواب رسول الله ﷺ د وحې په واسطې سره ورکړی دی، د دې لپاره دلیل هغه حدیث هم دی چې أبو نعیم په حلیة الأولیاء نوم کتاب کې له مور عایشې ـ رضي الله عنها ـ څخه روایت کړی دی، چې رسول الله ﷺ وفرمایل: زه ویده شوم نو په خوب کې مې حارثه بن نعمان په جنت کې ولید، وروسته مې د یوه قاري اواز واورېد نو ما وویل چې دا څوک دی؟ راته وویل شو چې دا حارثه بن نعمان دی، بیا وروسته رسول الله ﷺ وفرمایل: "كذلك البر، كذلك البر وكان أبر الناس بأمه".

ژباړه: دا خاص د نېکۍ له امله، دا خاص د نېکۍ له امله او هغه له خپلې مور سره ډېر نېکي کوونکی وو.

نو دا صریح دلیل دی چې رسول الله ﷺ هغه په خوب کې لیدلی وو، د أنبیاوو خوب د وحې له ډولونو یو قسم دی، که بالفرض لدې څخه دا حارثه مراد نه وي او یا د أبو نعیم دغه روایت کمزوری وي نو بیا ځواب دا دی چې رسول الله ﷺ ته د وحې خفي په واسطه خبر ورکړل شوی وو، والله أعلم.

فوائد الحدیث

[١] حدیث دلیل دی په غوره والي او فضیلت د جهاد في سبیل الله باندې.
[٢] که یو شخص د الله په لاره کې د اخلاص سره ووځي او هغه ته په هره طریقه مرګ راشي نو ده ته جنت ورکول کیږي، ان شاءالله.
[٣] د مور شفقت په بچو باندې له پلار څخه زیات وي.
[٤] د صحابه کرامو مقصود او هدف د جنت ترلاسه کول وو.
[٥] جنتونو کې اقسام شته او غوره یې فردوس اعلی دی.
[٦] ژړا کول په مړي باندې جایز ده اګر که ډېره زمانه وروسته هم وي او دا د صبر سره تضاد نه لري، والله اعلم.

بسم الله الرحمن الرحیم

١٥ - باب من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا

باب ثابت دی په فضیلت د هغه چا کې چې وجنګېږي د دې لپاره ترڅو چې دالله کلمه (دین) لوړ (غالب) شي.

حصول الأجر والثواب في تشریح الکلمات ما في ترجمة الباب

(باب) یعني هذا بابٌ في فضل من قاتل لتكون ...... د ابوذر په نسخه کې د بسم الله کلمه غورځیدلې ده کلمه د (من) عامه ده که هر څوک وجنګیږي خو چې جنګ یې د الله د دین د غالبیدو لپاره وي، همدا معنی د هغه حدیث هم ده چې اوس په دې باب کې ذکر کېږي.

مطر الرحمة والسحاب بذکر مناسبة ترجمة الباب مع الکتاب

دا باب د کتاب الجهاد د عدد او شمېر په اعتبار سره پنځلسم ١٥ نمبر باب دی امام بخاري ـ رحمه الله ـ په دې باب کې یو حدیث د ابو موسی اشعري ـ رضی الله عنه ـ ذکر کوي، بیا مناسبة د ترجمةالباب د کتاب الجهاد سره په دې ټکره د حدیث کې دی چې (من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله) لفظا موافقت لري،

[حدیث ٢٥]

[د حدیث شمېره ٢٨٠٧] عن أبي موسى -رضي الله عنه- قال: "جاء رجل إلى النبي ﷺ فقال: الرجل يقاتل للمغنم، والرجل يقاتل للذكر، والرجل يقاتل ليرى مكانه، فمن

في سبيل الله؟ قال: من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله".

ژباړه: له أبو موسى - رضي الله عنه - څخه روايت دی هغه فرمايي: چې يو سړی نبي ﷺ ته راغی او ويې ويل چې يو شخص د غنيمت لپاره جنګېږي، او يو شخص د دې لپاره جنګېږي چې (خلکو) ته خپل مقام وښايي، نو (په دوی کې) کوم يو د الله په لاره کې (حساب) دی، نو نبي ﷺ ورته وفرمايل: څوک چې د دې لپاره وجنګېږي چې د الله دين غالب شي، نو همدغه (جنګېدونکی) د الله په لاره کې (حساب) دی.

التفكر والمراقبة بذكر التطبيق والمناسبة

په دې حديث کې د امام بخاري - رحمه الله - استاذ سليمان بن حرب الواشحي - رحمه الله - دی چې د تعديل او توثيق په باب کي د(ثقةٌ) او (حافظٌ) او د (امامٌ) په کلمو سره ستايل شوی دی، امام بخاري - رحمه الله له همدې شيخ څخه دغه حديث په خپل سند سره له أبو موسى أشعري - رضي الله عنه - څخه ذکر کړی دی، بيا مناسبة د ترجمة الباب د حديث سره روښانه دی، په دې ډول چې ترجمة الباب کې د من

قاتل لتكون .... دغه جمله په اصل کې له همدې حديث څخه اخيستل شوې ده، او له أبو موسى أشعري - رضي الله عنه - څخه يې دلته ذکر کړی.

إغاثة المغيث بذكر شرح الحديث

(جاء رجل..)

د نوموړي شخص نوم لاحق بن ضميرة الباهلي دی کما في [ارشاد السارى ٥/٤٨]

(للمغنم..)

دا مصدر ميمي دی غنيمت ته وايي جمع يې مغانم راځي (للذكر) أى (للذكر بين الناس) چې مراد ترينه شهرت او تذکره ده، چې د خلکو ترمنځ يې نوم او شهرت وشي چې هلکه فلانی خو هم جنګ ته تللی دی.

(ليُرى مكانه..) دا ليُرى د مجهول صيغه ده

(مكانه) يې نائب فاعل دی معنی دا ده چې د دې لپاره جنګېږي چې خپله مرتبه او منزله په شجاعت او بهادرۍ کې خلکو ته وښايي دغه حديث په کتاب التوحيد کې هم ذکر دی چې هغې کې د (ويقاتل رياء) لفظ دی او په کتاب العلم کې (يقاتل حميةً) ذکر وو او په يو روايت کې (غضبا) ذکر دی چې علامه قسطلاني - رحمه الله - دغه الفاظ ذکر کوي او بيا فرمايي "فتحصل أن أسباب القتال خمسة طلب المغنم وإظهار الشجاعة والرياء والحمية والغضب"

ژباړه: لدې څخه مالومه شوه چې اسباب د جنګ پنځه دي، غنيمت ترلاسه کول، خپله زړورتيا خلکو ته ښودل يعنې ځان ښودنه، قومي تعصب او شخصي غوسه،

(فمن في سبيل الله؟ قال)

په ځواب کې نبي ﷺ ورته وفرمايل: (من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله) [بخاري: ٥/٤٨]

کلمه د (من) عامه ده هر چاته شامليږي، بيا دغه شخص غلام وي که آزاد، که عرب وي اوکه عجم، مګر لدې څخه دا نه ثابتيږي چې دا دې مؤمن نه وي نو بيا هم د ده قتال د ده لپاره فائده ورکوي! نه بلکې دا د نورو دلايلو اونصوصو نه ښکاره معلومه ده چې جنګ کونکی به مسلمان وي او له هغې وروسته به يې د قتال لپاره نيت دا وي چې د رب کلمه اوچته شي. له (كلمة الله) څخه مراد دين اسلام او کلمه د توحيد ده له (العليا) څخه مراد غلبه او اوچت والی دی، نو فائده دا شوه کچېرته يو شخص مشرک دی او بيا هم جهاد کوي، نو اګر که نيت يې د الله د دين لوړوالی وي، خو بيا يې هم جهاد قبول نه دی او کچېرته يو شخص مؤمن وي، خو د الله د دين د غالب کېدو نيت يې نه دی، نو د هغه جهاد هم جهاد نه دی.

التحفة الكريمة بإنضمام النية مع الأجر للغنيمة

دلته له حديث څخه مالومه شوه، چې په جهاد کې د غنيمت نيت کول جهاد خرابوي او د دغه نيت کوونکي ته مجاهد في سبيل الله نه ويل کيږي.

نو د دې په ځواب کي اهل علم دوه نظره لري

لومړی: ابن النحاس - رحمه الله - په مشارق الاشواق کې فرمايي: "هذه النية مما إختلف فيها وفي أشباهها ائمة السلف فذهب بعضهم إلى ان النية فاسدة وان صاحبها يعاقب عليها لإدخاله قصد الدنيا في عمل الآخرة وذهب آخرون إلى أن هذه النية صحيحة"

ژباړه:دا نيت له هغو مسايلو څخه دی چې په دېکې او دېته ورته په نورو مسايلو کې سلفو امامانو اختلاف کړی دی، نو ځيني علماء وايي چې دغسې نيت کول فاسد دی او د دې کوونکي ته به په دې نيت سزا ورکول کيږي، ځکه چې نوموړي د دنيا اراده د آخرت په يوه کار کې داخله کړه، ځيني نور اهل علم فرمايي: چې دغه نيت صحيح دی بيا علامه ابن النحاس خپل نظر وړاندې کوي او فرمايي: "وهذا هو المذهب الصحيح".[مشارع الأشواق: ٢/٢٢٦]

ژباړه: دا دوېم مذهب چې هغې کې وايي نيت نه فاسدېږي، همدا صحيح مذهب دی.

نو د دې نيوکې په ځواب کې همدا مذهب صحيح دی، ځکه هغه انسان چې أصل نيت يې د کليمې د لوړوالي لپاره کړی دی خو تبعاً د غنيمت اميد هم کېدی شي او د حلال مال د ترلاسه کولو اميد جهاد نه فاسد کوي، همدغه د جمهورو اهل علمو نظر هم دی، [كما في فتح الباري ٦/٢٨ وعمدة القارى ٢/١٩٧]، او دا موقف او نظر له څو دلايلو له کبله غوره دی.

[اوله وجه]

الله تبارک وتعالى فرمايي

{وَعَدَكُمُ اللَّهُ مَغَانِمَ كَثِيرَةً تَأْخُذُونَهَا}

ژباړه:الله له تاسو سره وعده کوي د ډېرو غنيمتونو (مالونو) چې تاسې به يې تر لاسه کړئ.

(سورة الفتح: ٢) طريقه د استدلال دا ده چې دلته الله تبارک وتعالى مجاهدينو ته مخکې له جهاد نه د غنائمو طمع او اميد ورکړی نو دليل شو په دې چې شراکت د نيت د حصول د غنائمو د نيت د اعلاء کلمة الله سره منافی نه دی.

ځکه غنيمتونه د جهاد سره لازم وي ځکه غالبا جهاد کې غنيمت حاصليږي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايي (جعل رزقى تحت ظل رمحي) (ژباړه) زما روزي د نيزې (اسلحې) د سيورى لاندې ګرځول شوی.

نو په دې کې قوي اشاره ده دې ته چې جهاد کې نيت کول د غنيمت وروسته د نيت کولو د اعلاء كلمة الله نه تاوان نه رسوي ځکه د دې امت روزي هغه غالبا په غنيمتونو کې ده.

[دويمه وجه] صحيح البخاري کې د كعب بن مالك رضي الله عنه نه روايت نقل دی هغه فرمايي چې خلاصه مفهوم يې دا دی رسول الله صلى الله عليه وسلم چې بدر ته وتلو نو د جنګ نيت يې نه ؤ، بلکې د قريشو قافله يې اراده وه خو الله تعالى ناڅاپه دواړه ډلې په جنګ کړې، نو مفسر قرطبي د دې متعلق فرمايي :

ودل خروج النبي صلى الله عليه وسلم ليلقى العير على جواز النفير للغنيمة لأنها كسب حلال. وهو يرد ما كره مالك من ذلك، إذ قال: ذلك قتال على الدنيا، وما جاء أن من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل الله دون من يقاتل للغنيمة، يراد به إذا كان قصده وحده وليس للدين فيه حظ.

(ژباړه) دليل دی وتل د نبي عليه السلام چې د قافلې مخه ونيسي په جواز د نفير کولو د غنيمت لپاره ځکه دا حلال کسب او دا رد دی په هغه چې امام مالک ويلي چې دا قتال دی په دنيا حاصلولو باندې او هغه روايات چې راغلي په دې کې چې که د غنيمت د نيت نه بغير څوک قتال وکړي نو دغه به اعلاء كلمة الله نه حسابيږي، نو په دې سره هغه څوک مراد دي چې هغوی خاص نيت د غنيمت لپاره کوي او د دين لپاره يې په نيت کې هيڅ برخه نه وي. ٧/٣٧٦

[دريمه وجه] رسول الله صلى الله عليه وسلم به کله په ميدان د قتال کې اواز وکړو چې (من قتل قتيلا فله سلبه) چا چې څوک (کافر) قتل که نو د هغه مال د قاتل (مجاهد) شو. نو دا هم دليل شو په جواز د نيت کولو د غنيمت وروسته د نيت د اعلاء كلمة الله نه او وجه د استدلال له دې نه دا ده چې ځکه دې کې تيزي ورکول مقصود وو صحابه وو ته په قتال باندې نو دغه نيت د حصول د حلال مال وروسته د نيت د اعلاء كلمة الله جهاد ته ضرر نه رسوي.

[څلورمه وجه] دا ده چې صحابه کرامو اکثر وخت د غنائمو په سر ګيلې او خفګانونه هم کړي دي چې کله به هغوی ته د هغوی غنيمت ور نه کړی شو نو دغه ګيله به يې کوله لکه يو غزوه کې دوی دا خبره وکړه چې کله هغوی ته غنيمت کې برخه ور نه کړی شوه چې (... يعطى قريشا، ويترك الأنصار وسيوفنا تقطر من دمائهم) قريشو ته ورکول کيږي او انصار بې برخې ګرځولی شي او حال دا چې زمونږ د تورو نه د هغوی وينې څڅيږي.

کما فی صحيح البخاري او نبي

صلی الله علیه وسلم د دې خبرې نه خبر شو اګر چې نصیحت یې ورته وکړو خو دا یې ورته ونه ویل چې ایا دا جهاد تاسو د غنیمت لپاره کړی؟ او یا دا چې د غنیمت دغه حرص ستاسو جهاد خراب وګرځاوه.

[ینځمه وجه] او هغه دا ده چې دغه د ابو موسی الاشعری رضی الله عنه حدیث نه شارحینو دا مقصد هرګز نه دی اخستی چې ګویا د اعلاء کلمة الله د نیت سره د غنیمت نیت منضم کول جهاد فاسد کوي بلکې هغوی د دې په جواز قول کړی دی او دغه جهاد یې صحیح ګرځولی او هغه شارحین دا دي.

(اول) علامه ابن بطال د مذکوره حدیث په شرح کې فرمایې؛ قال المهلب: إذا كان فی أصل النية إعلاء كلمة الله ثم دخل عليها من حب الظهور والمغنم ما دخل فلا يضرها ذلك فخليق أن يحب الظهور بإعلاء كلمة الله وأن يحب الغنى بإعلاء كلمة الله، فهذا لا يضره إن كان عقدا صحيحا [۵/۲۶].

(ژباړه) دا فرمایې چې کله اصل نیت کول د الله د دین د علو لپاره وي بیا په دې کې د غلبې او غنیمت سره د مینې د وجې نه نیت شریک کړي نو دا د ده اجر ته ضرر نه رسوي. نو دا لایقه ده چې دغه نیت کوونکی محبت وکړي د فتحې سره په غلبې د دین د الله او دغه ډول دا محبت وکړي د غنیتوب سره په اوچت والی د دین د الله نو دا ده ته ضرر نه رسوي چې کله نیت صحیح وي.

(دویم) حافظ ابن حجر رحمه الله د جواز دا قول جمهورو ته منسوب کړی کمامر أنفا [۶/۲۸] او دغه ډول د ابن ابی جمره په حوالې سره فرمایې: ذهب المحققون إلى أنه إذا كان الباعث الأول قصد إعلاء كلمة الله لم يضره ما انضاف إليه اه .

(ژباړه) یعنې محقیقینو دې قول ته تلل کړي چې کله اول باعث په قتال کې نیت د اعلاء کلمة الله وي نو ضرر نه رسوي جمع کول د دې سره د بل نیت. [فتح الباری/۲۹]

(دریم) علامه عیني رحمه الله د دې حدیث په شرح کې فرمایي: الثاني: فيه أن الإخلاص شرط في العبادة، فمن كان له الباعث الدنياوي فلا شك في بطلان عمله، ومن إذا كان الباعث الديني أقوى فقد حكم الحارث المحاسبي بإبطال العمل تمسكا بهذا الحديث، وخالفه الجمهور وقالوا: العمل صحيح. وقال محمد بن جرير الطبري: إذا ابتدأ العمل به لا يضره ما عرض بعده من عجب يطرأ عليه.

(ژباړه) دویم په دې کې دا دی چې اخلاص شرط دی په عبادت کې نو هغه څوک چې د هغه باعث په عبادت کې دنیوي اغراض وي نو شک نه شته په باطل والی د عمل د هغه کې او د چا چې دیني باعث په عبادت کې قوي وي نو حارث المحاسبی بیا هم عمل د داسې نیت والا باطل ګرځولی او دلیل یې همدا مذکور حدیث نیولی خو جمهورو بیا د ده په خلاف قول کړی او فرمایلي یې دي چې د ده عمل صحیح دی، او محمد بن جریر الطبری فرمایي چې کله یو کس عمل شروع کړي په صحیح نیت سره نو بیا ضرر نه رسوی وروسته که څه خود پسندي له ده څخه واقع شي [عمدة القاری ۱/۱۹۷]

شفاءالأمراض بدفع الشبهة و الاعتراض

تاسو دلته دا نظر قوي وګرځاوه چې نیت کول د حصول د غنیمت په غزاء کې وروسته د اعلاء کلمة الله نه جایز دی او دا نیت نه فاسد کوي او حال دا چې په صراحت سره د سنن النسائي په روایت کې ذکر دی چې یو کس رسول الله صلی الله ته راغی او ورته یې وفرمایل ای د الله رسوله ماته خبر راکړه چې که یو سړی غزا کوي، او په دې کې د اجر او شهرت دواړو اراده لري نو څه حکم یې دی؟ نو نبی صلی الله علیه وسلم وفرمایل د ده هیڅ اجر نه کیږي نو هغه کس دغه خبره درې ځلې تکرار کړه او رسول الله صلی الله علیه ورته درې ځله همدا جواب ورکه بیا رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمایل إن الله لا يقبل من العمل إلا ما كان له خالصا وابتغي به وجهه

(ژباړه) بې شکه الله نه قبلوي د عمل څخه مګر هغه چې هغه ته خالص وي، او په هغې سره یې د مخ د لیدو (رضاء) لټون کړی شوی وی النسائي رقم الحدیث ۳۱۰۶

(اول جواب) زما په نظر هغه دا دی چې که په مذکوره حدیث کې غور وکړي نو دا په نهی کې مطلق نه دی ځکه دې کې د غنیمت د نیت ذکر نه شته بلکې دې کې د ذکر (شهرت) ذکر شوی دی، او شهرت نه مراد ریاء ده او ریاء په هر حال کې مذمومه ده او نیت او عمل فاسدوي نو دغه حدیث د جمهورو په قول او نظریه حمله نه کوي.

(دویم جواب) که بالفرض دغه حدیث نه عموم معنا مراد کړی شي نو بیا هم د امة د سلفو فهم ته رجوع ړکار ده او هغه دا چې علماوو له دې حدیث نه دا مراد اخیستی چې کله د اجر او شهرت نیت علی السویّة او علی حدً واحدٍ وکړی شي او یا هم غیراعلاء ته په اعلاء ترجیح ورکړی شي او یا اول د شهرت غنیمت وغیره نیت شوی وي او بیا وروسته د اجر او اعلاء نیت وکړي او یا د شهرت وغیره نیت کړی وي او د بل یې بلکل نه وي کړی نو بیا نیت فاسد دی او مذکوره حدیث پرې رد کیدلی شی وګوره [فتح الباری ۶/۲۸]

او د دې ډیر مثالونه شریعت کې موجود دي چې مطلق اشتراک د دوه نیتونو اجر نه ختموي مثلا د شهوت قابو کولو لپاره روژه نیول د حج د نیت سره تجارت ته نیت کول وغیره چې په جواز یې دلایل موجود دي.

الغرض نو دا او د دې په معنا چې څومره احادیث نقل دي چې هغې کې د دنیا او د دې پشان د نورو نیتونو کولو په وجه د قتال کوونکی نه اجر نفی شوی لکه حدیث د عبادة بن الصامت رضی الله عنه کما في النسائی رقم ۴۳۳۱ دغه ډول حدیث د ابو هریرة کما فی سنن ابی داود رقم ۲۵۱۶ نو دغه ټول به حمل وي په دې چې له دینه مراد هغه څوي دی چې په قتال سره د اعلاء کلمة الله نه بغیر نور اغراض او دنیوي مطالب مقاصد او مفاد په نیت کې ونیسي، والله اعلم .

علامه القرافي فرمایي وأما مطلق التشريك كمن جاهد ليحصل طاعة الله بالجهادوليحصل المالمن الغنيمة فهذا لا يضره ولا يحرم عليه بالإجماع.

(ژباړه) یعنې مطلق شریکول د نیت لکه یو کس چې جهاد کوي د دې لپاره چې طاعت د الله په ځای کړي او د دې سره سره مال د غنیمت حاصل کړي نو دا د ده (نیت او اجر) ته ضرر نه رسوی او دا کار په اجماع سره حرام نه دی. [الفروق۲۳- ۳/۲۲]

علامه ابن رجب رحمه الله دغه موقف ته ترجیح ورکوي او فرمایي: وقد ذكرنا فيما مضى أحاديث تدل على أن من أراد بجهاده عرضا من الدنيا أنه لا أجر له، وهي محمولة على أنه لم يكن له غرض في الجهاد إلا الدنيا. چې د دې خلاصه دا ده چې دغه د اجر د نفی په معنا کې چې څومره احادیث دي ټول احادیث حمل دي په دې چې غرض یې په دې سره دنیا وي فقط [جامع العلوم والحکم ۱/۸۳]

الفرق المبين فی الأجر بين النيات للمجاهدين

خو دلته دې دا خبره هم په یام کې ونیول شي چې د هغه مجاهد اجر چې هغه په قتال سره صرف د الله د دین نصرت او غلبې لپاره نیت کړی وي کامل دی په نسبت د هغه مجاهد چې هغې له دې سره د غنیمت نیت شریک کړی وي لکه دا په صحیح حدیث کې دي چې عبدالله بن عمرو رضي الله عنهما نه د رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه نقل کړی چې ما ترې واوریدل چې هغه فرمایل: ما من غازية تغزو في سبيل الله فيصيبوا غنيمة، إلا تعجلوا ثلثي أجرهم. فإن لم يصيبوا غنيمة تم لهم أجرهم

(ژباړه) نه شته یوه ډله د غازیانو چې دوی غزوه وکړي په لاره د الله کې او ورسیږي غنیمتونو ته مګر دا چې دوی ته به دوه ثلثه اجر ورکړی شي او که ونه رسیږي نو دوی ته به پوره اجر ورکړی شي.سنن ابن ماجه رقم الحدیث ۲۷۸۵ نو د دې حدیث نه معلومیږي چې حصول د غنیمت اجر د جهاد کموي نو د دې لپاره نیت هم اجر کم کوي. علامه ابن رجب فرمایي فإن خالط نية الجهاد مثلا نية غير الرياء، مثل أخذ أجرة للخدمة، أو أخذ شيء من الغنيمة، أو التجارة، نقص بذلك أجر جهادهم، ولم يبطل بالكلية.

یعنې پس که چیرته ګډ کړی شي نیت د جهاد بغیر له ریا نه د نور څه سره مثلا د اجرت اخیستل د خدمت لپاره او یا څه اخیستل د غنیمت څخه او یا د تجارت لپاره نو په دې سره یې اجر د جهاد کمیږي او بالکلیه یې اجر نه خرابیږي. [جامع العلوم والحکم۱/۸۲]

فوائد الحدیث

[۱] په اعمالو کې نیت ته پوره اعتبار دی او هر عمل ته به د نیت موافق اجر ورکول کیږي.

[۲] که یو انسان د صحابه کرامو په صف کې هم د کفارو مقابل کې وجنګیږي مثلا او نیت یې د دنیا مفاد یا قومي عصبیت وغیره وي نو جهاد یې قبول نه دی.

[۳] دین د الله دا په جهاد سره غالبیږي.

[۴] هر قتال چې د الله د دین د غلبې لپاره وي نو هغه به فی سبیل الله حسابیږي، لکه قتال د قطاع الطرق دغه ډول قتال د بغاتو قتال د تفرقه اچوونکو او قتال د خوارجو سره دا به هم قتال فی سبیل الله حسابیږي ځکه د دې قتالونو مقصد د رب احکام او دین غالبول وي. والله اعلم.

سِيرَةُ النَّبِيِّ

صَلَّى اللهُ عَلَيهِ وَعَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ

سیرت نهم درس

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله رب العالمین والصلاة والسلام علی سید الأنبیاء والمرسلین وعلی آله وصحبه أجمعین، أما بعد:

محترمو مسلمانانو ورونو، د نبي علیه السلام د سیرت مبارکه لړۍ د صحیح احادیثو په رڼا کې شروع وه، تیر درس کې تر دې ځای پورې خبره رسېدلې وه، چې نبي علیه السلام د بعثت څخه مخکې هم د بتانو عبادت نه و کړی، پدې اړه د زید بن حارثه، عبد الله بن عمر، جبیر بن مطعم ګواهیانې او د جاهلیت موحد زید بن عمرو بن نفیل سره د نبي علیه السلام مجلس ذکر شو، چې هغوی پکې مشرکانو باندې رد کاوه، او د هغوی ذبیحه به یې نه خوړله.

بشارات النبوة:

مخکې دا خبره ذکر شوه چې نبي علیه السلام د نبوت څخه مخکې هم د بتانو عبادت نه کاوه، ځکه الله خپل رسول د شرک څخه محفوظ ساتي، د علماؤ پدې خبره اجماع ده چې نبي علیه السلام د وحي څخه مخکې او وروسته د کفر څخه معصوم دی، او د وحي نه وروسته د کبیره ګناهونو قصدا کولو څخه هم معصوم دی، او جمهور وایي چې واړه ګناهونه د وحي څخه وروسته هم صادریدای شي. [لوامع الأنوار البهیة 2/ 305.]

قاضي عیاض وایي:

أَجْمَعَ الْمُسْلِمُونَ عَلَى عِصْمَةِ الْأَنْبِيَاءِ مِنَ الْفَوَاحِشِ وَالْكَبَائِرِ الْمُوبِقَاتِ.

ژباړه: د هلاکونکي ګناهونو او فحشاؤ څخه د انبیاؤ عصمت باندې د مسلمانانو اجماع ده.

او د بشري تقاضاؤ له امله صغیره ګناهونه د انبیاؤ څخه صادریدای شي خو الله عزوجل ورته تنبیه ورکوي، او دغه خطایي یې هم په ډاګه کیږي، داسې نده چې د یو نبي خطا هم څوک دین حساب کړي، نه، بلکې انبیاؤ ته الله عزوجل تنبیه ورکوي. د مثال په ډول، نبي علیه السلام ته چې کله ړوند صحابي راغی، او هغه د قریشو مشرانو سره ناست و، نو هغوی ددغه صحابي راتلل بد وګڼل، نو نبي علیه السلام باندې هم پدې وخت کې ددې صحابي راتګ دروند تمام شو، ددې حرص له امله چې شاید دا د کفارو مشران حق قبلولو ته غاړه کیږدي، دا خاص مجلس دی، او دې صحابه وو ته خو هر وخت د راتګ موقع وه باید بل وخت راشي، خو الله عزوجل ورته تنبیه ورکړه چې دا د کفارو مشران ایمانونه نه راوړي، نو اې زما محبوبه، تاته چې دا ړوند صحابي راغی پدې مه خفه کیږه، او دده راتګ په ځان دروند مه ګڼه. او داسې نور مثالونه هم شته.

نو نبي علیه السلام د سلیم فطرت په رڼا کې د خپل ژوند مزل جاري ساتو، او د عمر پخېدو سره یې عقل او کمال هم زیاتیدو، او وخت په وخت یې د بتانو عباداتو او د مشرکانو تقالیدو څخه کرکه زیاتیده، د زید بن عمرو بن نفیل سره شوي مجلس او د جبیر بن مطعم ګواهي چې نبي علیه السلام د قریشو رسم او رواج خلاف عرفه کې ولاړ و، څخه دا حقیقت لا په ډاګه کیږي چې نبي علیه السلام د خپل قوم عقائدو سربیره نورو غیر شرعي رسوماتو څخه هم بیزاري درلوده. لکه حدیث د دلائل النبوة للبیهقي الفاظ داسې دي :

عَنْ جُبَيْرِ بْنِ مطعم قَالَ: لَقَدْ رَأَيْتُ رَسُولَ اللهِ، صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وآله وَسَلَّمَ، وَهُوَ عَلَى دِينِ قَوْمِهِ، وَهُوَ يَقِفُ عَلَى بَعِيرٍ لَهُ، بِعَرَفَاتٍ، مِنْ بَيْنِ قَوْمِهِ، حَتَّى يَدْفَعَ مَعَهُمْ، تَوْفِيقًا مِنَ اللهِ، عَزَّ وَجَلَّ، لَهُ.

قُلْتُ: قَوْلُهُ: «عَلَى دِينِ قَوْمِهِ» مَعْنَاهُ: عَلَى مَا كَانَ قَدْ بَقِيَ فِيهِمْ مِنْ إِرْثِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ، فِي حَجِّهِمْ وَمَنَاكِحِهِمْ وَبُيُوعِهِمْ، دُونَ الشِّرْكِ، فَإِنَّهُ لَمْ يُشْرِكْ بِاللهِ قَطُّ.

ژباړه: جبیر بن مطعم وایي ما نبي علیه السلام ولید، چې هغه وخت د خپل قوم په دین و، او د خپل قوم ترمنځ یوازې دا په خپل اوښ باندې د عرفات مقام کې ولاړ و، تر دې چې هغوی سره یوځای ولاړ (کډوت)، د الله له لورې توفیق ښلو له امله.

زه وایم: (امام بیهقي وایي) د خپل قوم په دین باندې کیدو معنا دا ده چې د ابراهیم او اسماعیل علیهما السلام لخوا راپاتې دین باندې یې په حجونو، نکاحونو او اخستلو خرڅولو کې عمل کاوه، پرته له شرک څخه، ځکه هغه هیڅ کله شرک نه و کړی.

نو وخت تیریدو سره یې د فطرتي سلامتیا دېډ هم لوړیدو، او پاک نفس یې د الله په توفیق سره د زړه کاسه د توحید په نعمت ډکوله، او د شرک ناولتیا یې ترې ګزارولو، لر بر د صدق او د امانت سمبول وګرځېد او د قریشو ترمنځ په عدالت سره د پریکړو صلاحیت یې هم شهرت وموند، او د جاهلیت په ټولنه کې دا بې مثاله او بې داغه کمالي ځوان و، او څومره چې د نبوت لوړ منزل ته په نږدې کیدو شو، نو په خپل چاپیریال کې یې نآشنا تغیرات محسوسول، چې دې کارونو نبي علیه السلام یو لوي تحول ته چمتو کړو، چې د علماؤ په اصطلاح کې ورته ارهاصات النبوة یعنې د نبوت ترمخه د عادت خلاف کارونه ویل کیږي.

خو لومړی به مونږ د نبي علیه السلام نبوت په اړه بعضې بشاراتونه او زیري ذکر کړو، دې لپاره چې د نورو دینونو پیروان هم د نبي علیه السلام په صداقت خبر شي، چې دا نبي د یو خاص امت یا ډلې نبي ندی بلکې دا د جهانونو لپاره الله عزوجل ستر رحمت رالیږلی.

د نبي علیه السلام رسالت په اړه پیشن ګویانې په تورات او انجیل کې موجودې وې، چې اوس هم بعضې نسخو کې شته، خو مونږ اختصارا هغه بحث ته نه ورځو، یوازې یو څو بشارتونه د اهل کتابو او پخواني امتونو څخه نقل کوو:

اول: صاحب د عموریه (د سلمان فارسي رضي الله عنه د استاذ) ګواهي:

د سلمان فارسي رضي الله عنه د حق پلټنې اوږدې واقعه کې راځي:

قَالَ: ثُمَّ نَزَلَ بِهِ أَمْرُ اللهِ، فَلَمَّا حَضَرَ قُلْتُ لَهُ: يَا فُلَانُ، إِنِّي كُنْتُ مَعَ فُلَانٍ، فَأَوْصَى بِي فُلَانٌ إِلَى فُلَانٍ، وَأَوْصَى بِي فُلَانٌ إِلَى فُلَانٍ، ثُمَّ أَوْصَى بِي فُلَانٌ إِلَيْكَ، فَإِلَى مَنْ تُوصِي بِي، وَمَا تَأْمُرُنِي؟ قَالَ: أَيْ بُنَيَّ، وَاللهِ مَا أَعْلَمُهُ أَصْبَحَ عَلَى مَا كُنَّا عَلَيْهِ أَحَدٌ مِنَ النَّاسِ آمُرُكَ أَنْ تَأْتِيَهُ، وَلَكِنَّهُ قَدْ أَظَلَّكَ زَمَانُ نَبِيٍّ هُوَ مَبْعُوثٌ بِدِينِ إِبْرَاهِيمَ يَخْرُجُ بِأَرْضِ الْعَرَبِ، مُهَاجِرًا إِلَى أَرْضٍ بَيْنَ حَرَّتَيْنِ بَيْنَهُمَا نَخْلٌ، بِهِ عَلَامَاتٌ لَا تَخْفَى: يَأْكُلُ الْهَدِيَّةَ، وَلَا يَأْكُلُ الصَّدَقَةَ، بَيْنَ كَتِفَيْهِ خَاتَمُ النُّبُوَّةِ، فَإِنِ اسْتَطَعْتَ أَنْ تَلْحَقَ بِتِلْكَ الْبِلَادِ فَافْعَلْ. مسند أحمد حسن سند. مستدرك للحاكم.

ژباړه:

وروسته پر دغه کس هم مرګ میلمه شو، کله چې مرګ ورته رانږدې شو، نو ده ته مې وویل: اې فلانیه، زه خو د فلاني استاذ سره وم، نو فلاني استاذ راته فلاني ته تګ امر وکړو، هغه بل راته فلاني ته د تګ امر وکړ، او فلاني راته بیا ستا خواته راتګ امر وکړ، نو ته اوس ماته څه امر کوې او چاته مې استوې ؟ ده راته وویل: چې اې بچیه! نن زمانه خو قسم خورم که هیڅ یو سړی پر دغه سمه لاره پاته وي چې مونږ پرې روان وو، چې زه تا ته امر وکړم، او ته هغه ته ورشې، مګر اوس د یو نبي زمانه را نږدې شوېده، چې هغه به په ابراهمي دین راولیږل شي، د عربو په خاوره کې به راووځي، بیا به د یوې وادي په مابین دحرتینو (دوې غونډۍ دتورو ډبرو) کې به مهاجر شي، چې د خورماوو ونې به په کې زرغونې وي، دنبوت ښکاره نښې به پکې وي، هدیه کړی شوی شی به خوري، صدقه به نه خوري، د اوږو په مینځ کې به د نبوت مهر یا ټاپه لري، نو که دغه سیمو ته د

تګ توان لري، نو هلته ولاړ شه.

چې دا واقعه به په خپل ځای کې تفصيل سره راشي، ان شاء الله. نو دې واقعې څخه دا ثابتيږي چې د اهل کتابو علماء پدې خبره باوري وو چې آخري نبي به مکه کې راښکاره کيږي او مدينې ته به هجرت کوي.

دويم: الله عزوجل فرمايي:

{وَلَمَّا جَاءَهُمْ كِتَابٌ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِنْ قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ}. [سورة البقرة 89]

ژباړه:

او هر کله چې راغی دوی ته د الله له طرفه يو کتاب، چې تصديق کونکی و د هغه کتابونو چې ددوی سره دي، او دوی مخکې ددې څخه خبر يې ورکوو (د آخری نبي د راتلو) کافرانو (اميانو) ته، نو هر کله چې راغی دوی ته هغه څه چې دوی پيژندل نو انکار يې وکړو د هغه نه، نو لعنت د الله دی په داسې کافرانو باندې.

دې آيت کريمه څخه هم څرګنديږي چې يهوديانو به انصارو ته د نبي عليه السلام د راتګ خبر ورکاوه، او يا به يې ددغه نبي په ملګرتيا د انصارو پر خلاف د جنګ او نتيجه کې د فتحې خبر ورکاوه، لکه سيرت د ابن هشام حسن سند سره نقل کړي دي چې انصارو به ويل، کله چې مونږ د يهوديانو سره څخه اوريدل، او مونږ هغه وخت بت پرسته مشرکان وو، او هغوی اهل کتاب وو او علماء وو، خو مونږ سره علم نه و، زمونږ او د هغو ترمنځ جګړې راتللې، کله به چې مونږ ورته نقصان ورساوو نو هغو به ويل چې د دې زمانې د نبي د راوتلو نيټه نزدې شوې ده، چې مونږ به د هغه په ملګرتيا کې تاسې د عاد او ارم په څير وژنو.

دريم: يمني پاچا [تُبع] ته د يهودو ګواهي:

امام ابن اسحاق په خپل سيرت کې او الطبقات الکبری د ابن سعد [ج ۱ / ص ۱۳۳] روايتونه راوړي دي، چې سندي حيثيت يې د ډاډ وړ ندی، البته مونږ به د تفسير ابن کثير څخه ددغه مذکوره کس په اړه يو څه تفصيل ذکر کړو:

د يمن مشهور پاچا تبع چې خپل نوم يې أسعد ابو کريب بن ملکيکرب اليماني و، د يمن ستر فاتح و، د فتحو په درشل کې سمرقند ته ورسيد، واکمنې يې زياته وغځېده، تر دې چې مدينې ته ورسېد، او د مدينې خلکو سره يې د جګړې اراده وکړه، د مدينې خلک د ورځ پرمهال ورسره په ميړانه وجنګيدل او د شپې يې ورته ميلمستيا وکړه، نو تبع هم وشرميدو، او ډېر بندي يې ورسره وکړه، پدغه وخت کې د مدينې څخه د يهودو دوه لوي ملايان تبع ته ورغلل او هغه يې خبر کړو، چې تة دا مدينه نشې فتح کولای ځکه دا د آخري نبي د هجرت ټاټوبی دی، نو هغه د مدينې څخه وګرځيد او دا دوه ملايان يې ځان سره يمن ته بوتلل، بيا يې په مکه باندې د بريد پلان درلود خو دې دواړو يهودي ملايانو ددې کار څخه منع کړو او هغه ته يې خبر ورکړو، چې دا خو د الله کور دی، د ابراهيم عليه السلام لخوا جوړه شوې کعبه ده، او آخري نبي راتللو پر وخت به دې مکې ته نور هم عظمت وربښل کيږي، نو تبع پاچا ددې کار څخه منع شو، او د کعبې يې تعظيم وکړ، طواف يې تري وکړ، او غلاف (پوښ) يې ورته ورواچاوو، او يهوديت يې قبول کړ، خپل قوم يې هم يهوديت ته راوبلو، ځکه هغه وخت د موسی عليه السلام دين حق دين و، او منسوخ شوی نه و، نو د يمن خلک اکثره يهوديان شول. دا واقعه امام ابن اسحاق هم خپل سيرت کې تفصيلي ذکر کړې ده، خو د واقدي روايات ضعيف دي.

دا پاچا د نبي عليه السلام څخه ۷۰۰ کاله مخکې تير شوی دی، او تقريبا ۳۲۰ کاله پاچاهي يې کړې ده، دومره اوږده موده پاچاهي په يمن کې يو پاچا هم نه وه کړې. کله چې دا تبع د نبي عليه السلام د راتګ او مدينې هجرت څخه خبر شو، نو د نبي عليه السلام په مدحه کې يې شعر اووايو او د مدينې خلکو ته يې ورکړو چې ځان سره يې محفوظ کړي، هغوی ځان سره ساتلی و، تر دې چې ابو ايوب انصاري رضي الله عنه ته هم دا اشعار ياد و:

شَهِدْت عَلَى أَحْمَدَ أَنَّهُ ... نَبِيّ مِنْ اللهِ بَارِي النَّسَمْ فَلَوْ مُدّ عُمْرِي إلَى عُمْرِهِ ... لَكُنْت وَزِيرًا لَهُ وَابْنُ عَمْ

وَجَاهَدْت بِالسّيْفِ أَعْدَاءَهُ ... وَفَرّجْت عَنْ صَدْرِهِ كُلّ هَمْ

ژباړه: زه د احمد (صلی الله عليه وسلم) باندې ګواهي کوم چې دا د مخلوقات پيدا کونکي الله لخوا نبي دی، کچيرې زما ژوند د هغه زمانې ته ورسيد، نو زه به د هغه وزير او د تره زوي يم، او د هغه دښمنانو سره به په توره باندې جهاد کوم، او د هغه سينې څخه به هر غم لرې کوم.

سنن أبي داود او مسند أحمد کې د دغه تبع په اړه حديث راغلی دی:

عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: " لَا تَسُبُّوا تُبَّعًا؛ فَإِنَّهُ قَدْ كَانَ أَسْلَمَ " وسنده حسن لغيره.

ژباړه: تاسې تبع ته بد مه واياست، يقنا هغه اسلام راوړی و.

عائشه رضي الله عنها، امام سعيد بن جبير، کعب وغيره وو به د تبع صفتونه کول چې دا ښه سړی و.

خو کله چې دا تبع مړ شو، نو د هغه قوم کافران شول، بيرته يې د بتانو او د اوورونو عبادت شروع کړو، او الله عزوجل پرې عذاب راوستلو.

لکه سورت ق کې راغلي:

كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ وَأَصْحَابُ الرَّسِّ وَثَمُودُ (12) وَعَادٌ وَفِرْعَوْنُ وَإِخْوَانُ لُوطٍ (13) وَأَصْحَابُ الْأَيْكَةِ وَقَوْمُ تُبَّعٍ كُلٌّ كَذَّبَ الرُّسُلَ فَحَقَّ وَعِيدِ (14) سورة ق.

ژباړه: مخکښې له دوی ددروغو نسبتونه کړي دي دنوح قوم، او د څا خاوندانو، او ثموديانو. او عاديانو او فرعون او دلوط ورونو او دايکه خلکو، او دتبع قوم دې ټولو پيغمبران درواغجن ګڼلي او په پای کښې زما وعيد پر هغو تطبيق شو.

سورت دخان کې هم الله عزوجل فرمايي؛

أَهُمْ خَيْرٌ أَمْ قَوْمُ تُبَّعٍ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ أَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّهُمْ كَانُوا مُجْرِمِينَ (37) سورة الدخان.

ژباړه: دوی ښه دي که دتُبع قوم او له هغو نه مخکې کسان ؟ مونږ هغوی په همدې اساس تباه کړل چې هغوی مجرمان شوي وو.

هدف ددې واقعې نه دا و چې نبي عليه السلام راتګ څخه ۷۰۰ کاله وړاندې يهودي ملايانو تُبع ته د نبي عليه السلام د راتګ زيری ورکړی و، مدينه يې د هجرت مسکن بللی و، او تُبع پاچا د نبي عليه السلام مدحه کې اشعار هم ويلي وو، چې دا هم د نبي عليه السلام په صدق يو دليل دی.

څلورم: د هرقل حديث:

د نبي عليه السلام په اړه څلورم بشارت د روم امپراطور هرقل ورکړی و، حديث د صحيح البخاري او مسلم کې راغلي دي:

وَقَدْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنَّهُ خَارِجٌ، لَمْ أَكُنْ أَظُنُّ أَنَّهُ مِنْكُمْ.

ژباړه: او زه خبر وم چې هغه راتلونکی دی، خو دا ګمان مې نه و چې هغه به له تاسې څخه وي.

هرقل چې د وخت امپراطور دی، هغه په خپل دربار کې د ټولو په مخکې ګواهي ورکړه، چې آخري نبي راتللو په اړه ماته علم و. ځکه دا هرقل هم په خپل دين نصرانيت باندې پوهيدو. خه پوهه شو خو ظالم د اقتدار په مينه کې دومره ډوب و چې د نبي عليه السلام تابعدارۍ په ځای يې چوکۍ غوره کړه، او د کفر په حالت کې د دنيا څخه د ابدي ابدي جهنم په لور وکوچيد. وروسته به يې واقعه راشي ان شاء الله. نن سبا د طالبانو هم دا حالت دی، په خپله خوله اقرار کوي چې خلافت حق دی، خو نړيوالو سره بيا دومره مبارزه کول مو په وسع پوره نه ده، نو ځکه دوی د سيکولر او جديد امريکايي اسلام په ډنډ کې لامبي او په عوض يې هره اونۍ ۴۰ مليون ډالر ترلاسه کوي. بشارتونه نور هم شته خو مونږ به په همدې باندې اکتفاء وکړو.

ارهاصات النبوة:

له تير بحث څخه دا خبره څرګنده شوه چې د نبي عليه السلام نبوت په اړه له مخکې څخه خلک خبر و، نو کله چې د نبوت زمانه رانزدې شوه نو دغه موده کې بعضې داسې نښې ښکاره شوې، او داسې خارق العادت کارونو سره نبي عليه السلام مخ شو، چې راتلونکي انقلاب ته ذهنا او جسما آماده شو.

ځکه د دومره درونډ بوج پورته کولو لپاره د نبي عليه السلام تدريجا تربيت پکار و، دومره لوي تغير په يو ځل باندې نشي راتللای، که همداسې ناڅاپه ملائک پيغمبر ته راغلي وای نو هغه به زيات حيران شوی وای چې دا څنګه کيسه ده، د ځمکې او آسمانونو مالک الله رب العالمين د آسمان نه ما ته دومره عظيم الشان او معزز ملائک راوليږي، او زه دې پيغمبر شم !!

لهذا مرحله په مرحله نبي عليه السلام دغه د عادت خلاف ترسره کيدونکي کارونو سره عادت شو، او په ضمن کې يې د نبوت لپاره زمينه سازي وشوه.

اول: د کاڼي سلام اچول:

عَنْ جَابِرِ بْنِ سَمُرَةَ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «إِنِّي لَأَعْرِفُ حَجَرًا بِمَكَّةَ كَانَ يُسَلِّمُ عَلَيَّ قَبْلَ أَنْ أُبْعَثَ إِنِّي لَأَعْرِفُهُ الْآنَ». صحيح مسلم.

ژباړه: رسول الله عليه السلام فرمايي: يقينا زه په مکه کې هغه کاڼی اوس هم پيژنم چې زما د نبوت څخه

مخکې به يې په ما باندې سلام اچوو.

کاڼي جماد دی، خو سلام اچول د هغه څخه بعيده خبره نه ده، ځکه ټول جمادات هم د الله عزوجل تسبيح بيانوي، سورة بني اسرائيل کې رازي: {تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا} (سورة الإسراء: 44)

ژباړه: د هغه پاکي خو اوه اسمانونه او ځمکه او هغه ټول شيان بيانوي چې په اسمانونو او ځمکه کښې دي هيڅ شی داسې نه شته چې د هغه له ستاينی سره د هغه پاکي نه بيانوي خو تاسې د هغو په پاکی بيانولو نه پوهيږئ. حقيقت دا دی چې هغه ډېر زغمونکی او ښښونکی دی.

نو ددغه جماداتو وغيره مخلوقاتو د تسبيح نوعيت الله عزوجل ته معلوم دی، مونږ په هغه کيفيت باندې نه پوهيږو. قرآن کريم کې د کاڼو په اړه دا ذکر هم راغلی دی چې د الله له خشيت څخه رغړي، د الله له ډاره چاودي او اوبه ترې روانيږي. او وروسته به هم احاديثو کې راشي ان شاء الله، کله چې نبي عليه السلام منبر جوړ کړو او د قجورې تنې څخه جدا شو نو هغه په ژړا شو او داسې نور زيات مثالونه شته دی، چې جمادات هم حس لري، او د الله عزوجل امر او مشيت موافق خبرې هم کولای شي، ژړا هم کولای شي.

او هر چې د سنن ترمذي حديث دی:

عَنْ عَلِيِّ بْنِ أَبِي طَالِبٍ، قَالَ: " كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِمَكَّةَ فَخَرَجْنَا فِي بَعْضِ نَوَاحِيهَا فَمَا اسْتَقْبَلَهُ جَبَلٌ وَلَا شَجَرٌ إِلَّا وَهُوَ يَقُولُ: السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ "

ژباړه: علي رضي الله عنه وايي: زه په مکه کې نبي عليه السلام سره وم، نو مونږ د مکې يو طرف ته ووتلو، نو مخې ته هيڅ يو غر يا ونه نه راتلله مګر هغه ويل: اې د الله رسوله په تا دې سلام وي.

خو دا حديث سندا ضعيف دی، پدې کې عباد بن أبي يزيد مجهول (تقريب 291) او وليد بن عبد الله بن أبي ثور ضعيف (تقريب 582) دی.

دويم: د خوبونو ربښتيا کيدل:

د جبرائيل عليه السلام راتګ څخه لږه موده مخکې نبي عليه السلام به خوبونه ليدل او سهار به هماغه شان واقعات مخ ته راتلل، چې دا هم د نبي عليه السلام ژوند کې يو بدلون و.

عَنْ عَائِشَةَ أُمِّ الْمُؤْمِنِينَ أَنَّهَا قَالَتْ: أَوَّلُ مَا بُدِئَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنَ الوَحْيِ الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ فِي النَّوْمِ، فَكَانَ لاَ يَرَى رُؤْيَا إِلَّا جَاءَتْ مِثْلَ فَلَقِ الصُّبْحِ. رواه الشيخان.

ژباړه: د مومنانو مور عائشه رضي الله عنها فرمايي: د رسول اکرم صلی الله عليه وسلم د وحې پيل له نيکو او ښو خوبونو څخه شوی و، هر خوب به يې چې وليد د سپين سهار په څير به ښکاريده.

د خوبونو ربښتيا کيدل، د مبشراتو يعنې زيرو څخه دي، لکه بل حديث کې نبي عليه السلام فرمايي: «لَمْ يَبْقَ مِنَ النُّبُوَّةِ إِلَّا المُبَشِّرَاتُ» قَالُوا: وَمَا المُبَشِّرَاتُ؟ قَالَ: «الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ». صحيح البخاري.

ژباړه: د نبوت څخه يوازې زيري ورکونکي پاتې دي. هغوی وويل: زيري ورکونکي څه شی دی ؟ هغه وفرمايل: نيک خوب.

او حديث د مسلم کې دا الفاظ هم دي: الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ، يَرَاهَا الْمُسْلِمُ، أَوْ تُرَى لَهُ، ژباړه: نيک خوب چې مسلمان يې خپله ويني او يا هغه لپاره يې بل څوک ويني.

او د دغه ښايسته خوبونو ليدلو موده شپږ مياشتې وه، او دا هم د نبوت ۲۳ کلنۍ موده کې علماؤ حساب کړې ده، ځکه حديث د بخاري او مسلم کې راغلي دي:

نبي عليه السلام فرمايي: «الرُّؤْيَا الصَّالِحَةُ جُزْءٌ مِنْ سِتَّةٍ وَأَرْبَعِينَ جُزْءًا مِنَ النُّبُوَّةِ» ژباړه: نيک خوب د نبوت شپږڅلويښته برخه ده.

او دغه رنګه نورو روايتونو کې داسې الفاظ هم شته چې د مومن خوب د نبوت شپږڅلويښتمه برخه ده، يعنې دا ښايسته او نيک خوبونه د الله لخوا وي.

نيک او ښايسته خوب د انسان لپاره زيری وي، خو بعضې خلک خوب ته د قوي حجت په څير ګوري. او بعضې ساده ګان داسې هم کوي چې ظاهري شرعي حکم باندې هم خپل نامعلوم خوب ته ترجيح ورکوي، چې دا د شيطان دسيسه وي. بيا دا ښايسته خوبونه هغه څوک زيات ويني چې د پاک نفس درلودونکی وي، خو کله کله د استدراج له امله د فاسقانو يا هم د کفارو خوب هم ربښتيا کيږي او خصوصا د پاچاهانو خوبونه هم زيات ريښتوني وي، چې تاريخ کې يې بار بار ذکر شوی دی. په خوب کې بل قانون دا وي چې يو نيک عالم يا خيرخواه پوهه ملګري ته به بيانولی شي، چې هغه يې ښه تعبير وکړي.

دريم: غار حراء کې د تفکر عبادت کول:

کله چې د انسانيت خالق د بشري ټولنې د اصلاح په پار د محمد مصطفی صلی الله عليه وسلم راليږلو پريکړه وکړه، نو نبي عليه السلام ته يې ځانګړې صفات وروبښل، سليم فطرت يې هغه د الله عزوجل عبادت په لور سوق کړ، ورځ تر بلې يې د شرک او مشرکانو څخه نفرت زياتيدو، د مبارکې کعبې په خوا کې شرکيات او رسوماتو څخه يې کرکه لا هم اضافه شوه، او د مشرکانو مجالسو څخه يې په ډېره کيدل غوره کړل، يواځې والی يې خوښيدو، د مخلوق د لهو ولعب مجالسو څخه يې د خالق سره د اړيکو ټينګولو عزم درلود، همدا باعث شو چې د بيت الله څخه شاوخوا دوه ميله لرې يو غار کې پناه اخستلو ته اړ شو. دې د پاک نفس خاوند، د غوره اخلاقو سمبول، د صدق، امانت دارۍ، حياء او د وفا مثالي بيلګې، د مظلومانو د زړونو ټکور انسان د خدمت خلق ترڅنګ د خالق اطاعت ته لبيک ويلو په پار د حراء غار ته مخه کړه.

عائشه رضي الله عنها فرمايي:

ثُمَّ حُبِّبَ إِلَيْهِ الخَلاَءُ، وَكَانَ يَخْلُو بِغَارِ حِرَاءٍ فَيَتَحَنَّثُ فِيهِ - وَهُوَ التَّعَبُّدُ - اللَّيَالِيَ ذَوَاتِ العَدَدِ قَبْلَ أَنْ يَنْزِعَ إِلَى أَهْلِهِ، وَيَتَزَوَّدُ لِذَلِكَ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى خَدِيجَةَ فَيَتَزَوَّدُ لِمِثْلِهَا، حَتَّى جَاءَهُ الحَقُّ وَهُوَ فِي غَارِ حِرَاءٍ. صحيح البخاري.

ژباړه: بيا ورته ګوښه ژوند کول غوره ښکاره شو او د حراء په غار کې له خلکو ليرې به يې څو شپې مسلسلې د الله جل جلا له عبادت کاوه، د دغو ورځو مصرف به يې له کوره وړلو او چې کله به يې توښه خلاصه شوه، بيا به بي بي خديجې ته ورتلو او هغومره توښه به يې نوره اخيستله ترڅو دحراء په غار کې ورته حق راغی.

د انسان ايمان چې کله قوي شي زړه يې غواړي چې د خلکو څخه جدا شي، او رب سره يوازې شي، مناجات وکړي، دعاګانې وکړي، پټ پټ اعمال ترسره کړي. خصوصا احسان مرتبې ته چې کله زړه ورسيږي نو بيا دا حالت په انسان باندې راځي.

دا هغه وخت و چې نبوت لپاره نبي عليه السلام بيخي جوګه شوی و، او دا غار حراء په جبل نور کې واقع دی، چې له مکې مکرمې نه تقريباً دوه ميله فاصله لري، دا يو برابر شانته غار دی چې اوږدوالی يې څلور ګزه او عرض يې پاوکم دوه ګزه دی، دا غار په ځمکه کې دننه ندی بلکې د دوو لويو تيږو په منځ کې دی، دغه غر ته د ځمکې څخه ختل ګران دي، د لاندې څخه تقريبا نيم ساعت کې انسان ورته رسيږي.

بيا دې غار کې به نبي عليه السلام کوم عبادت کاوه، په کومه طريقه به يې عبادت کاوه ؟ نو ظاهره دا ده چې نبي عليه السلام به د الله عزوجل په مخلوقاتو، نښو، او د کائناتو نظام کې سوچ او تدبر کوو، چې دا تدبر غوره عبادت دی او له صحابه وو څخه نقل دي چې د نفلي مونځ څخه د الله عزوجل په نښو کې سوچ کول لوي عبادت دی.

دغه رنګ د غار حراء د عبادت ټوله موده مونږ پيدا نه کړه، خو نبي عليه السلام ډېر وخت دا کار کړی و چې يوه مياشت به يې هلته تيروله بيا به کور ته راتلو.

دلته يوه پوښتنه ذهن ته رازي چې نبي عليه السلام چې خلوت خوښوو نو ددې په ځای يې کعبه کې بندګي ولې نه کوله ؟ جواب يې واضح دی چې کعبه کې شرک و، بتان وو، جاهلي نظام حاکم وو منکرات وو، او نبي عليه السلام په دغه غار کې درې مهم عبادات راجمع کړي وو، لکه ابن أبي جمرة وايي چې نبي عليه السلام يوازې والي کې درې عبادات راجمع کړي وو، د الله سره خلوت، [د تدبر] عبادت او بيت الله ته کتل.

ځکه غار حراء کعبې ته مخامخ دی چې موانع نه وي نو کعبه د دغه غار څخه له ورايه معلوميږي. نو دلته خلوت مجمع الفوائد و.

د وحي راتګ:

د غار حراء ځانتوالي په وخت نبي عليه السلام عجيب او غريب حالاتو سره مخ کيدو.

د وحي ابتداء کې يې رڼا ليدله، آواز به يې اوريدو:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لِخَدِيجَةَ: " إِنِّي أَرَى ضَوْءًا، وَأَسْمَعُ صَوْتًا، وَإِنِّي أَخْشَى أَنْ يَكُونَ بِي جَنَنٌ " قَالَتْ: لَمْ يَكُنِ اللهُ لِيَفْعَلَ ذَلِكَ بِكَ يَا ابْنَ عَبْدِ اللهِ. ثُمَّ أَتَتْ وَرَقَةَ بْنَ نَوْفَلٍ، فَذَكَرَتْ ذَلِكَ لَهُ، فَقَالَ: إِنْ يَكُ صَادِقًا، فَإِنَّ هَذَا نَامُوسٌ مِثْلُ نَامُوسِ مُوسَى، فَإِنْ بُعِثَ وَأَنَا حَيٌّ، فَسَأُعَزِّرُهُ، وَأَنْصُرُهُ، وَأُومِنُ بِهِ. مسند أحمد.

ژباړه: نبي عليه السلام خديجې رضي

الله عنها ته وویل: زه رښا وینم، او غږ اورم، ډارېږم چې په ما باندې لیونتوب وي ؟ هغې وویل: د عبد الله زویه، الله عزوجل به تا سره داسې نه کوي، بیا هغه ورقه بن نوفل ته راغله، او هغه ته یې کیسه وکړه، هغه ورته کړه، کچیرې دا (نبي علیه السلام) ریښتونی وي، نو دا هغه د موسی علیه السلام ملک [جبریل] په شان دی، کچیرې دا نبي کړی شو او زه ژوندی وم، نو زه به یې کومک وکړم او ایمان به پرې راوړم.

د ورقه بن نوفل مختصر تعارف وروستي حدیث کې راوان دی. ان شاء الله.

د وحي راتګ پرمهال د نبي علیه السلام عمر:

عموما د انسان عقل د دیرش کلنۍ څخه وروسته تکمیلیږي، او څلویښت کلنۍ کې د انسان د جذباتو او احساساتو ځای بصیرت او ادراک نیسي، په دغه عمر کې د انسان تصامیم پاخه وي، ګامونه او فعالیتونه یې پیاوړي او ابدي وي، نو انبیاء کرام هم پدغه څلورمه لسیزه کې د نبوت په مقام فایز کیږي، ځکه نبوت بوج ډیر دروند بوج دی، ماشوم طبیعته یا خام فکره انسان اکثر ددغه امانت لپاره جوګه نه وي، نو بناء نبي علیه السلام هم د بعثت پرمهال د څلویښتو کالو پوخ ځوان و. عبد الله بن عباس رضي الله عنهما فرمایي: بَعَثَهُ اللَّهُ عَلَى رَأْسِ أَرْبَعِينَ سَنَةً، فَأَقَامَ بِمَكَّةَ عَشْرَ سِنِينَ، وَبِالْمَدِينَةِ عَشْرَ سِنِينَ. صحیح البخاري ومسلم.

ژباړه: الله عزوجل نبي علیه السلام د څلویښت کلنۍ پرمهال رالیږلی و، چې لس کاله یې مکه کې تیر کړل او لس کاله یې مدینه کې تیر کړل. د عربانو دا عادت دی چې کسر نه ذکر کوي، غټ غټ حساب ذکر کوي، ځکه عبد الله بن عباس رضي اله عنهما د دیارلس کالو پرځای لس کاله ذکر کړل، او احادیثو کې هم داسې ډیر مثالونه شته چې نبي علیه السلام کله کسر ذکر کړی دی او کله یې پریښی.

د مومنانو مور له خولې د اولې وحي بیان:

نبي علیه السلام ته لومړۍ وحي د دوشنبې په ورځ راغلې وه، د مشهور قول مطابق د رمضان میاشت وه، لکه سورت بقره کې هم الله عزوجل فرمایي:

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِیْٓ اُنْزِلَ فِیْهِ الْقُرْاٰنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَ بَیِّنٰتٍ مِّنَ الْهُدٰى وَ الْفُرْقَانِ. [سورة البقرة]

ژباړه: رمضان هغه میاشت ده چې په هغې کښې قرآن نازل کړای شو چې د انسانانو له پاره له سره تر پایه هدایت دی او داسې څرګندې لارښودنې په کښې دي چې دسمې لارې ښوونکې او د حق او باطل یو له بله په ډاګه بېلوونکې دي.

بل ځای الله فرمایي: اِنَّاۤ اَنْزَلْنٰهُ فِیْ لَیْلَةِ الْقَدْرِ [سورة القدر]

ژباړه: مونږ دا (قران) د قدر په شپه کښې نازل کړیدی.

راځو د لومړي ځل وحي بیان د عائشه رضي الله عنها څخه اورو: وَكَانَ يَخْلُو بِغَارِ حِرَاءٍ فَيَتَحَنَّثُ فِيهِ - وَهُوَ التَّعَبُّدُ - اللَّيَالِيَ ذَوَاتِ العَدَدِ قَبْلَ أَنْ يَنْزِعَ إِلَى أَهْلِهِ، وَيَتَزَوَّدُ لِذَلِكَ، ثُمَّ يَرْجِعُ إِلَى خَدِيجَةَ فَيَتَزَوَّدُ لِمِثْلِهَا، حَتَّى جَاءَهُ الحَقُّ وَهُوَ فِي غَارِ حِرَاءٍ، فَجَاءَهُ المَلَكُ فَقَالَ: اقْرَأْ، قَالَ: «مَا أَنَا بِقَارِئٍ»، قَالَ: " فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الجَهْدَ ثُمَّ أَرْسَلَنِي، فَقَالَ: اقْرَأْ، قُلْتُ: مَا أَنَا بِقَارِئٍ، فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّانِيَةَ حَتَّى بَلَغَ مِنِّي الجَهْدَ ثُمَّ أَرْسَلَنِي، فَقَالَ: اقْرَأْ، فَقُلْتُ: مَا أَنَا بِقَارِئٍ، فَأَخَذَنِي فَغَطَّنِي الثَّالِثَةَ ثُمَّ أَرْسَلَنِي، فَقَالَ: {اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ. خَلَقَ الإِنْسَانَ مِنْ عَلَقٍ. اقْرَأْ وَرَبُّكَ الأَكْرَمُ} [العلق: 2] "

ژباړه: نو د حراء په غار کې به یوازې او تنها په عبادت بوخت و، څو شپې به یې کور ته تشریف نه ووړ، ددې څو شپو توښه به یې له ځان سره وړه (کله به چې خلاص شوه) نو بیا به خدیجې (رضي الله عنها) ته راتلو او د همدومره نورو شپو توښه به یې له ځان سره وړله، نو هغه ته مَلَک راغی، او ورته ویې ویل: چې ووایه، رسول الله (صلی الله علیه وسلم) وفرمایل: زه لوستونکی نه یم، فرمایي: چې دغه وخت نوموړي مَلَک [ملائک] ونیوم او په داسې زور سره یې په غیږ کې ورټینګ کړم چې تکلیف یې راورساوه، بیا یې پریښودم، او راته ویې ویل: ووایه، ما ورته وویل: زه لوستونکی نه یم نو بیا یې په همداسې زور سره راونیوم چې تکلیف یې راورساوه، بیا یې پریښودم او راته ویې ویل: ووایه، ما بیا ورته وویل: زه لوستونکی نه یم، نو د دریم ځل لپاره یې په همداسې زور سره راټینګ کړم چې تکلیف یې راته راورساوه بیا یې پریښودم او دا آیتونه یې راته ولوستل. ژباړه: ولوله اې محمده! په کومک د نامه د رب خپل، هغه رب چې پیدا کړی یې دي ټول مخلوقات، پیدا کړی یې دی انسان له ټوټو د وینو څخه، ولوله حال دا چې ستا رب لوی کریم دی.

دلته جبریل علیه السلام نبي علیه السلام ته زور ورکړو، دا کار یې د توجه او اهتمام لپاره وکړو، لکه مدینه کې چې جبریل علیه السلام یوځل راغی نو نبي علیه السلام سره جوخت کېناست خپل زنګونه یې د هغه زنګونو سره نږدې کړل، او خپل لاسونه یې د هغه په ورنونو باندې کېښودل.

امام نووي په شرح د مسلم کې وایي: قَالَ الْعُلَمَاءُ وَالْحِكْمَةُ فِي الْغَطِّ شَغْلُهُ مِنَ الِالْتِفَاتِ وَالْمُبَالَغَةُ فِي أَمْرِهِ بِإِحْضَارِ قَلْبِهِ لِمَا يقوله. ژباړه: علماء وایي چې پدې زور ورکولو کې حکمت د نبي علیه السلام توجه جلبول او خپلې وینا ته د هغه زړه حاضرولو مبالغه وه.

بیا نن سبا چې شرکي پیران غاړې ورکوي، غیر شرعي کارونه کوي او دلیل د نبي علیه السلام او جبریل علیه السلام عمل نیسي، نو د انواراتو او برکاتو انتقال په پار دغه شان نبي علیه السلام نده ورکړې، صحابه وو څخه نده ثابت، ددې امت سلفو څخه نده ثابت بلکې یواځې اهتمام او توجه جلب کول مقصود و، چې نن سبا د توجه جلبولو خپل اسلوب دي، داسې نه و چې جبرئیل علیه السلام نبي علیه السلام ته غاړه ورکړې وي او نبي علیه السلام د نن سباني مشرکانو او مبتدعینو په شان رقص شروع کړی وي، نعوذ بالله. دا پیران او صوفیان ددین په نوم هغه معامله ګران دي، چې مال او عزت د انسانانو لوټ کوي، پدغه غیر مشروعه طریقو سره د کم عمره ماشومانو څخه ناوړه استفاده وکړه او د مریدانو زنانه وو سره غیر شرعي تعلقات قایموي، چې په پایله کې یې اکثر دا مریدان خپل پیر قتل هڅې کوي. والله المستعان.

بیا دا آیاتونه تر ټولو لومړۍ وحي ده، امام نووي وایي: هَذَا دَلِيلٌ صَرِيحٌ فِي أَنَّ أَوَّلَ مَا نَزَلَ مِنَ الْقُرْآنِ اقْرَأْ وَهَذَا هُوَ الصَّوَابُ الَّذِي عَلَيْهِ الْجَمَاهِيرُ مِنَ السَّلَفِ وَالْخَلَفِ. شرح النووي على مسلم.

ژباړه: دا څرګند دلیل دی چې قرآن کریم کې تر ټولو مخکې [اقرأ ..] نازل شوی و، او دا هغه سم قول دی چې اکثره سلف او خلف یې کوي.

د الله عزوجل لخوا راتلونکې لومړې داسې آیتونه وو چې د تعلیم، تعلم او د پوهې رڼا یې ځان سره راوړه، د جهالت تیاره یې ورختمه کړه، د معاشرې چې کوم رنځ و، د هغې په خلاف یې د مبارزې پیل وکړو.

لکه دا د الله عزوجل د وحي ځانګړی اسلوب دی، چې د توحید سره د هر امت او هر عصر د سترې فتنې او منکر پر خلاف یې د وخت نبي ته احکامات رالیږلي دي، تاسې وګورئ، نوح، هود، صالح، لوط، شعیب وغیره علیهم الصلاة والسلام د وحي احوال چې قرآن کریم کې ذکر کیږي، نو د هر امت خپل نقصان په اړه یې واضحه احکامات ذکر کړي دي، نو همدا اسلوب او انداز د دعوت نن هم پکار دی، نن چې کومو مسائلو ته زیاته اړتیا ده، باید هغه بیان شي، د امام احمد بن حنبل پر وخت د خلق القرآن فتنه په عروج وه، هغه کلک ودرید او ددغه فتنې پرضد یې مبارزه وکړه، دغه رنګ شیخ الاسلام ابن تیمیه او شیخ محمد بن عبد الوهاب دورنه هم دي، نو نن باید د کفر، اسلام، طاغوت، نواقض د اسلام او اړوند موضوعاتو ته ترجیح ورکړل شي، دا بیان شي، چې دا امت حق او باطل سره جلا کړي، او سبا ددې عصر په علماؤ د کتمان حق ستر جرم ثابت نشي، او د دې مجرمینو سره سره دوی هم په مقصرینو کې داخل نشي. مخکې فرمایي:

فَرَجَعَ بِهَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَرْجُفُ فُؤَادُهُ، فَدَخَلَ عَلَى خَدِيجَةَ بِنْتِ خُوَيْلِدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، فَقَالَ: «زَمِّلُونِي زَمِّلُونِي» فَزَمَّلُوهُ حَتَّى ذَهَبَ عَنْهُ الرَّوْعُ، فَقَالَ لِخَدِيجَةَ وَأَخْبَرَهَا الخَبَرَ: «لَقَدْ خَشِيتُ عَلَى نَفْسِي» فَقَالَتْ خَدِيجَةُ: كَلَّا وَاللَّهِ مَا يُخْزِيكَ اللَّهُ أَبَدًا، إِنَّكَ لَتَصِلُ الرَّحِمَ، وَتَحْمِلُ الكَلَّ، وَتَكْسِبُ المَعْدُومَ، وَتَقْرِي الضَّيْفَ، وَتُعِينُ عَلَى نَوَائِبِ الحَقِّ.

ژباړه: رسول الله (صلی الله علیه وسلم) لدې آیتونو سره کور ته راستون شو، زړه یې رپیده، خدیجې (رضي الله عنها) ته ورغی او ورته ویې فرمایل: ما ونغاړئ، ما ونغاړئ، په څادر کې مې پټ کړئ، هغې هم په څادر کې پټ کړ، تر څو ویره او خوف یې له زړه نه ووتل. بیا رسول اکرم (صلی الله علیه وسلم) ددې پیښې کیسه ورته بیانوله او ویې فرمایل: زه پخپل ځان ویریدم. خدیجې (رضي الله عنها) ورته وویل: نه داسې نده، قسم په الله چې الله به تا کله هم رسوا او خوار نکړي،

ته د خپلوۍ اړيکې ټينګې ساتې، د بې وزلانو بار او پېټي اوچتوې، د نادراه او بې وسه خلکو لاس نيوی کوې، د ميلمنو قدر او عزت کوې، او د حق په مصيبتونو کې مرسته او کومک کوې.

الله أکبر، ميرمن نه وه د استقامت غر و، همداسې زنانه په جهاد او عزائم الأمور يعنې د دين په پخو او سترو کارونو کې د انسان ملاتړې وي، او جنتونه د ځان لپاره واجبوی.

وس دغه زنانه په ځای دي چې دې سخت وخت کې چيغې وهل شروع کړي، او په ځان راباندې کړي بلکې د حل لار ورته لټوي، چې کار خو شوی، ته رازه چې وس يې حل وګورو.

اې د دې امت خويندو ميندو که ځانونه د جنت مشرانې او سرداري ګرځول غواړئ، د خديجه رضي الله عنها په پل ولاړې شئ، نه د ام جميل په پل، چې ټوله ورځ به په رسنيو کې د اسلام خلاف غږيده، د اسلامي قانون او نبوي دولت پرضد به يې تبليغات او پروپاګند کاوه.

او د امت ځوانانو او نرانو، مونږ تاسې ته د شرم مقام دی، چې د حق په نصرت کې د خپلې مور اقتداء ونه کړو، هغه اتله مور چې د خلقت په اساس ضعيفه ده، خو عزم او مورال يې له سړيو خورا لوړ دی.

فَانْطَلَقَتْ بِهِ خَدِيجَةُ حَتَّى أَتَتْ بِهِ وَرَقَةَ بْنَ نَوْفَلِ بْنِ أَسَدِ بْنِ عَبْدِ العُزَّى ابْنَ عَمِّ خَدِيجَةَ وَكَانَ امْرَأً تَنَصَّرَ فِي الجَاهِلِيَّةِ، وَكَانَ يَكْتُبُ الكِتَابَ العِبْرَانِيَّ، فَيَكْتُبُ مِنَ الإِنْجِيلِ بِالعِبْرَانِيَّةِ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكْتُبَ، وَكَانَ شَيْخًا كَبِيرًا قَدْ عَمِيَ، فَقَالَتْ لَهُ خَدِيجَةُ: يَا ابْنَ عَمِّ، اسْمَعْ مِنَ ابْنِ أَخِيكَ، فَقَالَ لَهُ وَرَقَةُ: يَا ابْنَ أَخِي مَاذَا تَرَى؟ فَأَخْبَرَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ خَبَرَ مَا رَأَى، فَقَالَ لَهُ وَرَقَةُ: هَذَا النَّامُوسُ الَّذِي نَزَّلَ اللَّهُ عَلَى مُوسَى، يَا لَيْتَنِي فِيهَا جَذَعًا، لَيْتَنِي أَكُونُ حَيًّا إِذْ يُخْرِجُكَ قَوْمُكَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «أَوَ مُخْرِجِيَّ هُمْ»، قَالَ: نَعَمْ، لَمْ يَأْتِ رَجُلٌ قَطُّ بِمِثْلِ مَا جِئْتَ بِهِ إِلَّا عُودِيَ، وَإِنْ يُدْرِكْنِي يَوْمُكَ أَنْصُرْكَ نَصْرًا مُؤَزَّرًا. ثُمَّ لَمْ يَنْشَبْ وَرَقَةُ أَنْ تُوُفِّيَ، وَفَتَرَ الوَحْيُ.

صحيح البخاري.

ژباړه: بيا خديجې (رضي الله عنها) د خپل تره زوی ورقه بن نوفل بن اسد بن عبدالعزی ته ورووست. ورقه د جاهليت په وخت کې نصراني شوی و، په عبراني ژبه يې ليکل کولې شوی، او په همدې ژبه به يې د خپل توان تر اندازې انجيل ليکه، خو دغه وخت ډير زوړ شوی و سترګو يې نه ليدل. خديجې (رضي الله عنه) ورته وويل: اې د تره زويه! د وراره کيسه دې واوره چې څه وايي. ورقه وويل: وراره! وايه څه دې ليدلي؟ رسول اکرم (صلى الله عليه وسلم) د خپلو سترګو ليدلی حال ورته بيان کړ. بيا ورقه ورته وويل: دا همغه مَلَک دی کوم چې الله تعالی موسی (عليه السلام) ته راليږلی و، کاشکې زه پياوړی او توانمند وای، اې کاش زه هغه وخت ژوندی وم کله چې تا خپل قوم شړي. رسول الله (صلى الله عليه وسلم) وفرمايل: آيا دا خلک به ما شړي؟ ورقه وويل: هو، هر وخت چې چا ستا په شان پيام راوړی دی، نو له هغه سره حتما دښمني شويده، که زه ژوندی پاتې شوم نو پوره مرسته به دې وکړم. مګر څه وخت وروسته ورقه وفات شو او وحي هم په موقتي توګه بنده شوه.

حديث خو د زياتو قيمتي ملغلرو کان دی، د ټولو راښکاره کول يې زمونږ له توانه بهر دی، خو مونږ تاسې دا هم يکې واوريدل چې حق چا هم بيان کړی دی، هغه د خپل کلي، وطن او کور څخه شړل شوی دی، د انبياءو راهيسې تر ننه همدا معمول دی، ځکه ابتداء کې د کفر، شرک، بدعت، او ګناهونو ټغر ټولول دا سخت وي، پلار او زوي سره جلا کيږي، خور او ورور، ښځه او خاوند ترمنځ تفرقه رازي، نو داعي به په ابتداء کې دا طمعه نه کوي چې زه به حق بيانوم او خلک به زما عزتونه کوي، په غاړه کې به راته ګلان اچوي، نه بلکې د بمونو مور په شمول په ميزايلو، توغنديو او فاسفورس بمونو به دې/مو ولي، وروسته بيا الله عزوجل ملګړی زياتوي او تمکين ورته ورکوي.

او پدې مبارک حديث کې د ام المؤمنين خديجه رضي الله عنها د خولې څخه د محمد رسول الله عليه السلام ځومره ښايسته صفات بيان شوي دي، د خدمت خلق ځانګړې خصلت يې درلود. د الله عزوجل بندګانو سره يې ښه سلوک او احسان کاوه نو ځکه په رب هم ګران و.

کله چې نبي عليه السلام د ورقه بن نوفل دا خبرې واوريدې، نو د نبوت امانت په دروندوالي باندې پوهه شو، او د خديجه رضي الله عنها هم د خپل خاوند صدق د يو نصراني عالم ورقه څخه واوريدو، چې دې کار هغې ته هم زياته فايده ورکړه.

ددې نه وروسته بيا امام بخاري د امام زهري قول ذکر کوي:

او بيا تر يوې مودې پورې وحي بنده شوه، تر دې چې نبي عليه السلام خفه شو، د هغه خبرونو موافق چې مونږ ته رارسيدلي دي، څو ځل ددغه خفګان له امله نبي عليه السلام اراده وکړه چې د غره سر څخه ځان را خطا کړي، خو کله چې هغه د غره سر ته رسيدلی دې لپاره چې ځان ترې خطا کړي نو جبريل عليه السلام ورته راښکاره شو او ورته وايي: اې محمده! ته د الله ريښتونی رسول يې (صلی الله عليه وسلم) نو پدې کار سره به يې زړه په آرام شو او نفس به يې په قرار شو، بيا به چې د وحي ځنديدو موده زياته شوه نو دې کار ته به يې اراده وکړه، خو کله به چې د غر سر ته ورسيد نو جبرئيل عليه السلام به ورته ښکاره شو او دغه شان خبرې به يې ورته وکړې.

فايده:

د صحيح البخاري پدې حديث بعضې د حديثو منکرينو اعتراض کړی دی چې امام بخاري کتاب ځکه سم ندی چې دې کې د نبي عليه السلام د خودکشي ذکر دی، او ځان وژنه خو حرامه ده، څنګه نبي عليه السلام ددې کار اراده کولای شي ؟؟

د پخوا راهيسې بعضې ناپوهه او دين دښمنه خلکو د امام بخاري او د هغه راجمع کړی شوي احاديثو سره دښمني ده، چې دې عصر کې هم دا خلک شتون لري، نن سبا پاکستان په خاوره هم دا فتنه زياته ده، چې دغه د احاديثو منکرين هر حديث په خپل ناقص عقل تلي او کوم حديث چې ددوی په معيار پوره ونه خيژي، بيا وايي دا حديث سم ندی، ولو که هغه په صحيح حديث سره هم ثابت وي. دغه خلک دين د خپل خواهش تابع کونکي دي، خو دوی ندي خبر چې ددې دين د ساتنې ذمه الله عزوجل په خپله غاړه اخستې ده، او د دين ټول عقائد او احکام د سالم عقل سره تضاد نه لري، کوم ځای کې چې چاته تضاد ښکاري، دا د هغه د عقل نيمګړتيا ده.

راځو دې موضوع ته، داسې خطابات نبي عليه السلام ته الله عزوجل قرآن کريم کې هم کړي دي، سورة فاطر کې ورته فرمايي: {فَلَا تَذْهَبْ نَفْسُكَ عَلَيْهِمْ حَسَرَاتٍ} [فاطر: 8]. ژباړه: نو ته خپل ځان د دغو خلکو په خاطر په غم او افسوس کښې مه وبلې کوه. سورت کهف کې هم ورته فرمايي: {فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ عَلَى آثَارِهِمْ إِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا} [الكهف: 6]. ژباړه: ښه نو ښائي ته په هغو پسې له غم خوړلو نه خپل ځان بايلې که دوی پر دغه ښوونه ايمان را نه وړي. سورت شعراء کې هم ورته فرمايي: {لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ أَلَّا يَكُونُوا مُؤْمِنِينَ} [الشعراء: 3] ژباړه: ښائي ته پدې غم کښې خپل ځان بايلې چې دغه خلك ايمان نه راوړي.

دې آيتونو کې الله عزوجل خپل نبي عليه السلام ته دا امر کړی دی چې ځان مه وژنه، دومره خفګان مه کوه چې بيخي ستا د مرګ باعث شي. چې ددغه منکرينو احاديثو به ددې آيتونو په اړه څه فکر وي ؟؟

هغه وخت خو لا شريعت احکام بشپړ شوي نه و، او د بشري تقاضا له امله کله کله انسان نه دغه شان اراده هم صادريدلی شي. موسی عليه السلام چې الله عزوجل سره خبرې وکړې او بيا يې خپله امسا وليده چې مار ترې جوړ شو، نو بشري تقاضا له امله وډار شو او منډه يې وکړه، سره ددې چې څومره شجاع انسان و.

دويم او تحقيقي جواب دا دی چې تاسې خو اول دا حديث صحيح ثابت کړئ، بيا پرې انتقاد وکړئ، أثبت العرش ثم انقش، دا حديث صحيح نه دی، دا امام بخاري په اصولو پوره نه دی، د امام بخاري د کتاب نوم [الجامع المسند الصحيح المختصر من أمور رسول الله صلى الله عليه وسلم وسننه وأيامه] دی، نو کوم حديث چې مسند نه وي دا د امام بخاري شرطونو موافق ندی.

او دغه د خودکشي واقعه د امام زهري بلاغات دي، حافظ ابن حجر په (فتح الباري 12/ 359 - 360) کې دا خبره ذکر کړې ده چې دا بلاغ مرسل دی، او د امام زهري مراسيل ضعيف وي.

اګر که امام طبري موصول هم بيان کړی خو سند کې يې نعمان بن راشد الجزري دی، او هغه سيئ الحفظ دی.

که ثابته وی نو په سر سترګو خو ثابته نده ځکه مونږ وايو چې د نبي عليه السلام شان سره دا خبره لايق نده، چې هغه دی د غره سر څخه خپل ځان ګوزارولو نيت وکړي.

د وحي نور احوال به راتلونکي درس کې بيان شي، ان شاء الله.

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعل في سِيَرَ الصالحين عبرةً للمعتَبِرِين، وذكرى للذاكرين، وجعل في الصادقين منهم أسوةً وقدوةً للمقتدين، وأشهد أن لا إله إلا الله، وحده لا شريك له، إله الأولين والآخرين، وأشهد أن محمداً عبده ورسوله.

اما بعد :

قال تعالى " وَالسَّابِقُونَ الْأَوَّلُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتَهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَٰلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ. التوبة " ١٠٠

مسلمانانو ورونو : صحابه رضی الله عنهم د رسول الله صلی الله علیه وسلم د باغ ګلان دي چې هر ګل یې ځانته ځانته خوشبو او فضیلت لري ، نو د رسول الله صلی الله علیه وسلم د باغ د ګلانو نه د یو ګل، او د هغه د ملګرو نه د یو ملګري، او د هغه د صحابه وو نه د یو صحابي مختصر سیرت ذکر کوو، چې د هغه نوم دی طفیل بن عمرو الدوسي رضی الله عنه،

طفیل بن عمرو الدوسي په جاهلیت کې د دوس د قبیلې سردار او د عربو د عزتمندو اشخاصو څخه یو شخص وو او د بعضې هغه اشخاصو څخه یو تن وو، چې په سخا کې یې شهرت درلود ، هیڅکله یې کټوی له اورڅخه ښکته شوې نه ده او نه یې دروازه د هغه چا په مخ تړلې ، چې ورټکولې یې ده ، وږو خلکو ته به یې ډوډۍ، وېرېدونکي ته امن او پناه غوښتونکي ته به یې پناه ورکوله ، خو له دې سره ،

سره یو ځیرک، نامتو ادیب او یو د نازک خیال شاعر وو، نرم احساسات یې درلودل ، د بیان خواږه او ترخه ورته معلومیدل، طفیل رضی الله عنه خبرو به داسې تأثیر کاوه لکه جادو. طفیل په تهامه کې د خپل کور نه تیر شو او د مکې په طرف یې هغه وخت مخه وکړه چې د رسول الله ﷺ او د قریشو د کفار په مینځ کې د جګړې میچنې ګرزیدې، هرې ډلې هڅه کوله چې خپل ځان ته ملګري پیدا کړي او خپله ډله ، ټپله ډیره کړي، خو رسول الله ﷺ د الله ﷻ لور ته خلګ دعوتول ، وسله یې ایمان او حق وو، او بل طرف د قریشو کفارو ددوی دعوت په هر قسم وسلې سره ایساراوه او په هره وسیله یی خلک ورڅخه بندول. طفیل په داسې وخت کې دې جګړې ته ور داخل شو چې هیڅ تیاری یې نه درلود او د جګړې تل ته بې قصده ور داخل شو. طفیل مکې ته د همدې غرض لپاره نه وو راغلی او نه یې تر دې وړاندې د محمد ﷺ او د قریشو دغه جنګ په سوچ کې ورګرزیدلې وو ، له همدې امله د طفیل بن عمرو الدوسي ددې جګړې په اړه یوه داسې کیسه شته چې د هیریدو نه ده وس تاسو هغې ته غوږ شئ ځکه هغه له ډیرو نااُشنا کیسو څخه یوه کیسه ده. طفیل کیسه کوي او وایي : زه مکې ته راغلم نو د قریشو سرداران سمدستي په ما راټول شول زما یې ډیر تود هر کلی وکړ او ددوی په مینځ کې یې په یو عزتمند ځای کښېنولم ، وروسته ددوی سرداران او مشران په یو ځای کې راته را غونډ شول او راته یې وویل: ای طفیله ! ته زموږ ښارونو ته راغلې او دی کس چې ګمان کوي چې دی نبي دی ، زموږ کار خراب کړی او زمونږ اجتماعیت یې شیندلی ، مونږ یې په اختلاف کې سره اچولي یو، او زمونږ سره دا ویره ده چې تاته او ستا واکمنئ او قوم ته به هم هغسې مصیبت وګرځي لکه مونږ ته چې ګرځیدلی دی؛ نو له دې سړي سره خبرې مه کوه او مه هیڅ خبره ورڅخه اوره ، دده داسې وینا ده لکه جادو،زوی او پلار ، ورور او ورور، ښځه او خاوند سره بیلوي. طفیل وویل: قسم په الله چې دوی تر هغه پورې دده له عجیبه کیسو څخه بیان راته کاوه، او زه یې د خپل ځان او خپل قوم په اړه ویرولم ، چې ما دا پریکړه او فیصله وکړه چې نژدې به نه ورځم ، نه به خبره ورسره کوم او نه به څه شئ ورڅخه اورم خو کله چې سحر په کعبه کی د طواف کولو لپاره او د هغه بتانو لپآره چې مونږ به تبرک ورڅخه اخیست او د هغوی لپاره به مونږ د حج احرام تړلو ، مسجد حرام ته لاړم ؛ نو د دې ویرې له امله چې غوږ ته مې د محمد ﷺ له خبرو څخه څه شئ رانشي په غوږونو کې مې پنبه او مالوچ کېښودل ، خو کله چې مسجد ته ورداخل شوم ، محمد ﷺ مې په داسې حال کې وموندو چې په لمانځه ولاړ وو ، خو وار په وار بې له قصده زه ورنژدې کیدم ، تر دی چې ښه ورنیژدی شوم، دده لیدو ډیر خوشحاله کړم ، د ده عبادت ډیر خوند راکړ ، نور هم بې اختیاره ورنژدې شوم ، ده داسې لمونځ کاوه، چې زمونږ له لمانځه سره یی فرق درلود او زمونږ له عبادته نه علاوه بل قسم عبادت یې کاوه، د الله ﷻ رضا وه ، ده چې څه ویل، ځینې هغه خبرې مې غوږو ته ورسیدې ، دده ښې او خوږ خبرې مې واوریدې او په زړه کې مې وویل : مور دربانديې بوره شه طفیله ! ته خو یو تکړه شاعر یې ، په تا خو ښه او بد پټ نه دي، ته څه شي له دې ایسار کړی یې ، چې ددې سړي خبرې واورې ، که چیرې یې ښې او غوره خبرې کولې ، وبه یې منې او که بېکاره وې پرې به یې ږدې ، طفیل وویل: وروسته زه تر هغه مسجد کې پاتې شوم چې رسول الله ﷺ کورته لاړ ، زه هم وریسې شوم چې دی کله کورته ننووت ، زه هم ورننوتلم او ورته مې وویل : ای محمده ﷺ! ستا قوم ستا په اړه داسې او داسې راته وویل: والله تر هغه یی ستا څخه ویرولم تر دی چې په دې نیت چې ستا خبرې وانه ورم په غوږونو کې مې پنبه او مالوچ کښیښودل ، خو د الله ﷻ رضا بیا دا وه چې بیا یې څه

را واورول ، هغه مې ډېر غوره وبلل وس ته راته خپل حال بيان کړه ، ده هم خپل حال بيان کړ، سورة الاخلاص او فلق يې راته تلاوت کړل ، په الله قسم که مې ددغه قول نه غوره قول مخکې اوريدلی ؤ، او نه مې دده تر امر مناسب امر ليدلی ؤ، په دې وخت کې مې لاس ور اوږد کړ، د لااله االالله محمد رسول الله ، شاهدي مې وويله او په اسلام کې داخل شوم. طفيل رضی الله عنه وويل: وروسته په مکه کې تر هغه پاتې شوم چې د اسلام ضروري احکام او مسايل مې زده کړل او څومره چې مې وس ؤ، دومره مې قرآن هم ياد کړ ، خو کله چې مې خپل قوم ته د بيرته تللو قصد او اراده وکړه ، رسو ل الله ﷺ ته مې وويل: ای رسول الله ﷺ ! زه په خپل قوم کې يو منل شوی شخص يم ، زه بيرته دوی ته ورځم اسلام ته يې رادعوت کوم ، ته له الله ﷻ څخه وغواړه ، چې ماته يوه داسې نښه راکړي چې زما په دعوت کې له ماسره مرسته او مدد وکړي، رسول الله ﷺ وويل: اللهم اجعل له آية ، زه خپل قوم ته لاړم چې کله هغه ځائ ته ورسيدم چې دوی په کورونو ووچت ؤ، زما تر مخ يو داسې نور او رڼا وګرځيده لکه څراغ؛ نو ما وويل: ای الله ! دا مې له مخه پرته بل لورته وګرځوې ، ځکه زما سره دا ويره ده چې دوی به دا ګمان پرې وکړي چې دا عذاب له دې وجې پرې راغلی چې ددوی له دين څخه بيل شوی يم؛ نو هغه نور او رڼا د مخ ليری شوه او زما د نيزې په سر کې وګرځيده، خلکو دا نور او رڼا داسې ليده لکه ځوړند څراغ. او زه له غونډۍ ورکوزيدم، زه چې کله ورکوز شوم، پلار مې چې ډېر سپين ږيری ؤ، راته راغلی ماورته وويل: ای پلاره ! له ما ليری شه ! ته له ما اوزه له تا څخه نه يم، ده وويل: ای زويه ولی؟! ماورته وويل: زه مسلمان او د محمد ﷺ د دين تابع شوی يم، ده وويل:ای زويه ! ستا دين زما دين دی، ماورته وويل: لاړ شه غسل وکړه ، پاکې جامې واغونده ،وروسته راشه ، ترڅو هغه څه دروښيم چې زما زده وي، دی هم لاړ ، غسل يې وکړ ، جامې يې پاکې کړې ، وروسته راغلی ، ما د اسلام دعوت ورته وکړ ، ده هم اسلام ومانه ، ورپسې مې ښځه راغله ورته

مې وويل: له ماڅخه ليری شه ، زه او ته يو له بله پردي يو، دې وويل: ولی ؟! مور او پلار مې تر تا قربان شه ، ماورته وويل: اسلام زما او ستا تر مينځ بيلوالی راوستی ، زه مسلمان او د محمد ﷺ د دين تابع شوی يم. دې وويل: زما هم هغه دين منظور دی چې تا منلی ، ما ورته وويل: لاړه شه د ذی الشَرٰی په اوبو اودس وکړه ، ذی الشری د دوس د قبيلې بُت دی چې شاوخوا يې اوبه له غره راتوئيږي، دې وويل: مور او پلار مې تر تا ځار شه ،سمه ده آيا ته پر خپلو کوچنيانو باندي له دې ذی الشری څخه نه ويريږې؟! ما ورته وويل: تا او ذی الشری دواړو لره دی هلاکت وي. مادرته وويل: ته لاړه شه هلته له خلګو نه لری اودس وکړه ، زه دی زمه وار يم ، چې داکوڼ او ګونګې کاڼې به هيڅ درباندې ونکړای شي، دا هم لاړه ، غسل يې وکړ ، ورسته راغله ، ما اسلام طرف ته دعوت ورکړ، دې هم اسلام ومانه ورپسې مې دوس قبيلې ته دعوت ورکړ ، له ابوهريره رضی الله تعالی عنه بغير نورو اسلام رانه ووړ ، يوازی هغه تر ټولو ژر اسلام منلو ته تيار شو. طفيل رضی الله عنه وويل: زه په مکه کې رسول الله ﷺ ته راغلم ، ابوهريره راسره ؤ، رسول الله راته وويل: ای طفيله ! شاته «قوم» څنګه دی؟ ماورته وويل: داسې زړونه شته چې پردې پرې باندې دي او په سخت کفر اخته دي ، په دوس قبيلې باندی فسق او د ګناهونه ډېر زورور دی، رسول الله ﷺ ودريدو او اودس يې وکړ ، لاسونه يې د آسمان په طرف اوچت کړل ، ابوهريره رضی الله تعالی عنه وايي ، ما چې کله محمدﷺ په داسې حالت کې وليد، زما سره ويره پيدا شوه چې هسې نه زما قوم ته ښيرا وکړي ؛ نو هلاک به شي؛ نو ما وويل: افسوس زما قومه! خو رسول الله ﷺ شروع شو او ويې ويل: ای الله ! دوس قبيلې ته هدايت وکړې ، ای الله! دوس قبيلې ته هدايت وکړې ، ای الله ! دوس قبيلې ته هدايت وکړې. وروسته يې طفيل ته وکتل او ورته يې وويل: خپل قوم ته لاړ شه ، نرمي ورسره وکړه او اسلام ته يې راوبوله. طفيل رضی الله عنه وويل: زه ددوس په سيمه کې وم اسلام ته مې دعوت ورکولو ، تر دې چې رسول الله ﷺ مدينې

منورې ته هجرت وکړ، بدر ، اُحد او خندق غزاګانې تيرې شوې ،زه رسول الله ﷺ ته په داسې حال کې ورغلم چې د دوس قبيلې اتيا کورنۍ راسره وې، رسول الله ﷺ په مونږ ډېر خوشحاله شو، او موږ ته يې د نورو مسلمانانو پشان د خيبر له غنيمتونو څخه حيصه راکړه ، مونږ ورته وويل: ای رسول الله ! ته چې هره غزا کوې ، زمونږ قوم د خپل لښکر ميمنه «ښی اړخ» ګرځوه او زموږ شعار «مبرور» وګرځوه. طفيل رضی الله عنه وويل: وروسته زه د رسول الله ﷺ سره تر هغه وخته وم ، تر څو چې ده مکه فتحه کوله ، ما ورته وويل: ای رسول الله ﷺ! ما د عمرو بن حممة بت «ذوالکفين» ته واستوه دی لپاره چې وی سوځوم ، طفيل رضی الله عنه ته رسول الله ﷺ اجازه ورکړه ، نو دی د خپل قوم له يو واړه ګروپ سره بت ته لاړ ، کله چې ور ورسيدل،او د هغه د سوځولو نيت يې وکړ، د بت شاوخوا ښځې، خلک او ماشومان راغونډ شول ،ددې انتظار يې ويستو چې وس به شر ورته رسيږي او دوی ته منتظر وو، چې که چيری يې ذوالکفين ته د ضرر لاس ور اوږد کړ؛ نو له آسمان څخه به تندر پرې نازليږي ، خو طفيل رضی الله عنه په داسې حال کې د بت لور ته ور وړاندی شو ، چې عبادت کوونکي يې په وړاندی ولاړ وو او ورته يې کتل، طفيل په داسې حال کې چې په زړه کې يې د اور لمبې بلې وې ، دا اشعار يې زمزمه کول:

يا ذا الكفين لستُ من عُبَّادكا ”
ميلادُنا اقدم من ميلادكا
إنی حشوتُ النار فی فؤادكا

ترجمه: ای ذالکفين زه ستا له عبادت کوونکو څخه نه يم ، زمونږ ميلاد ستا د ميلاد نه مخکې دی ، زه ستا په زړه کې اور بلوم.

کله چې په بُت باندی ښی لمبې وګرځيدې هغو لمبو د دوس له قبيلې څخه پاتې شرک هم وسوځاؤ، ټولو خلکو په ډېر اخلاص سره اسلام قبول کړ. له دې وروسته به طفيل بن عمرو الدوسي رضی الله تعالی عنه هميشه لپاره له رسول الله ﷺ سره لازم ؤ، تر دی چې نبی کريم ﷺ د رب خوا ته انتقال وکړ، کله چې له رسول الله څخه وروسته خلافت دده ملګري ابوبکر صديق رضی الله تعالی عنه ته وسپارل

شو، طفيل رضی الله عنه خپل ځان ، توره ،او اولادونه د الله ﷻ د رسول د خليفه په اطاعت کې مصروف کړل ، کله چې د مرتدينو د جګړو ورونه بل شول ، طفيل رضی الله عنه د اسلامي لښکر په کتار کې د مسيلمة الکذاب مقابلې ته په داسې حالت کې لاړ چې خپل زوی «عمرو» هم ورسره ؤ، کله چې يمامی نومې زای ته په لار روان ؤ، يو خوب يې وليد او خپلو ملګرو ته يې وويل: ما يو خوب ليدلی ، تاسو يې راته تعبير کړئ، دوی ورته وويل: څه دی ليدلي؟ ده وويل: ما وليدل چې سر مې خرييل شوی وي، يو مرغه مې د خولې را ووځې يوه ښځه مې په خپله خيټه کې داخل کړي او زما زوی عمرو په ډيره بيړه زما لټه کوي ، خو زما او دده تر مينځ حجاب او پرده وي، ملګرو ورته وويل: ښه خوب دی، طفيل وويل: والله ما ددې تأويل کړی ؛ زما د سر خرييل ددې معنا لري چې سر به مې پرې شي ، او هغه مرغه چې زما د خولې نه وتی ، هغه زما روح دی، او هغه ښځه چې زه يې خپل نس او خيټې ته دا خلولم هغه زمکه ده ، چې ماته به قبر وکنستل شي او زه به په کې خښ کړای شم، دا هيله لرم چې زه شهيد شم او زما زوی چې زما لټه کوله د هغه معنا داده چې دی د هغه شهادت غوښتنه کوي، کوم ته چې به زه ډېر ژر ورسيږم ، که د الله ﷻ خوښه وه ؛ خو دی به يې وس نه بلکې لګ وروسته ومومي. د يمامی په جنګ کې ستر او جليل القدر صحابي طفيل بن عمرو الدوسي رضی الله عنه په ستر مصيبت او امتحان کې واقع شو، تر دی چې بالآخره د جګړې په ډګر کې په شهادت ورسيد او زوی يې عمرو چې وو هغه تر هغه پوری جنګ کاوه تر دی چې زخمونو کمزوری کړ، ښی لاس يې پرې شو، عمرو رضی الله عنه مدينه ته په داسې حال راستون شو ، چې خپل پلار او ښی لاس يې د جګړې په ډګر او ميدان پريښودل. او د عمر بن خطاب رضی الله تعالی عنه د خلافت په وخت کې عمرو بن طفيل رضی الله عنه خليفه ته ورغلی، نو عمر فاروق رضی الله تعالی عنه ته، خوراک راغلو ، خلک د هغه په څنګ کې ناست وو، ده خلک ډوډۍ ته را وبلل ، خو عمرو ورڅخه لری او په شا

شو، عمر فاروق رضی الله تعالی عنه ورته وويل: ولی څه وجه ده ؟ کيدای شي ته له دې وجې په شا شوی يې چې لاس دی پرې دی او شرميږې، ده وويل: هو؛ اميرالمؤمنينه ! عمر رضی الله تعالی عنه وويل: قسم په الله که زه تر هغه د ډوډۍ نه ځکه وکړم ، ترڅو چې تا همدا پرې لاس په کې وهلې نه وي، قسم په الله که په همدې قوم کې له تا پرته بل هيڅوک داسې وي ، چې ځينې بدن يې په جنت کې وي «لاس ته يې اشاره وه». کوم وخت چې عمرو له خپل پلاره بيل شو ، له هغه وخته يې د شهادت خوبونه ليدل، خو کله چې د يرموک غزا او جنګ رامينځ ته شو ،د نورو اتلانو په شان عمرو هم د جګړې ډګر ته ور ودانګل ، تر هغه يې جنګ وکړ، څو چې هغه شهادت ته ورسيدو چې پلار يې مخکې نه تمنا ورته کړی وه. رب العالمين دی په طفيل بن عمرو رضی الله تعالی عنه باندی رحم وکړي ، په خپله هم شهيد او د شهيد پلار هم دی.

دا ؤ د طفيل بن عمر الدوسي رضی الله عنه مختصر سيرت نو که څوک د طفيل بن عمرو رضی الله عنه په اړه تفصيلي معلومات غواړي نو هغه دی دغه کتابونه وګوري.

الاصابة في تميز صحابة " دريم جلد

الاستعاب د ابن عبدالبر " اول جلد

اسد الغابة " دريم جلد

سير اعلام النبلاء " اول جلد

البداية والنهاية " شپږم جلد

او داسې نور د سيرت کتابونه

ددی سيرت نه بعضی فايدی

اول " سيرت کې دا خبره ذکر شوه چې د قريشو مشرکانو به د نبي صلی الله عليه نه خلک منعه کول او په مختلفو وسلو او وسيلو سره يې د نبي عليه السلا په خلاف باندی دعوت کولو.... نو ای مومنانو مسلمانانو " تاسو په دی خبر وسئ چې ستاسو په خلاف به خامخا خلک دعوتونه کوي او په مختلفو طريقو باندی به درنه خلک متنفره کوي ددی ډير مثالونه دي په وسني وخت کې يو مثال يې د افغانستان حکومت دی چې کافرانو مخکنې حکومت او خپله مخکنې اداره بې ياره او مددګاره پريښده او افغانستان يې په مختلفو اسبابو او وسلو باندی سنبال طالب مشرکانو ته وسپارلو. سوال دا پيدا شي چې دا هر څه يې ولې وکړل؟ طالب مشرکانو ورسره د شلو کالو دشمني په دوستې ولې بدله کړه؟ نو ددی ټولو سوالونو جواب دا کيديشي چې د خلافت مجاهدين په مخ د زمکه باندی نبوي او محمدي منهج او قانون غواړي او دغه کافران او مشرکان دغه نشي برداش کولې.....

دويم " ای مومنانو مسلمانانو " تاسو ته به خلک د يو چا په باره کې غلط او د هغې په خلاف باندې دعوت درکوي خو تاسو يې خبرو ته غوږ ونيسئ او د غوږ نيوو سره سره خپل تحقيق هم وکړئ تاسو ته به خلک وايي چې د اسلامي خلافت مجاهدين خوارج دي، تکفيريان دي او هر چا ته کافر وايي، او دا داعش دی او د امريکا وغيره پروژه ده خو تاسو پدغه خبرو باندی مه دوکه کيږئ راشئ او د اسلامي خلافت په صف کې وګرځيږئ او خپله معلومات وکړئ، راشئ او د اسلامي خلافت د منهج نه ځانونه خبر کړئ چې ايا په ريشتيا د اسلامي خلافت مجاهدين خوارج دي ؟ او که دغه خلک د مکې د مشرکانو پشان د ځانه خبرې کوي. راشئ او د طفيل رضی الله عنه پشان د نيزدی نه پخپله تحقيق وکړئ او د خلکو په خبرو باندې مه دوکه کيږئ.....

دريم " ای مسلمانانو که تاسو غواړئ چې زمونږ قوت او ډله دی مضبوطه شي نو خپل ايمانونه کلک او مضبوط کړئ او د هر کافر، مرتد او مشرک نه برأت وکړئ لکه څنګه چې نبي عليه السلام په مکه کې په يواځې زان باندی د کفر او کافر په خلاف باندی دعوت کولو نو رب العالمين ورته څومره طاقت او ملګري ورکړل.....

څلورم " کله چې طفيل رضی الله عنه مکې ته لاړ نو د مکې مشرکان ورته راټول شول او ورته يې وويل چې دلته يو سړې دی او زمونږ کار يې خراب کړی زمونږ اجتماعيت يې شيندلی ، مونږ يې په اختلاف کې سره اچولي يو، او مونږ سره دا ويره ده چې تاته او ستا واکمنئ او قوم ته به هم هغسې مصيبت وګرځي لکه مونږ ته چې ګرزيدلی دی؛ نو له دې سړي سره خبرې مه کوه او مه هيڅ خبره ورځخه اوره ، دده داسې وينا ده لکه جادو،زوی او پلار رور او رور ښځه او خاوند سره جدا کوي...

ای مسلمانانو وس هم داسی خلک شته چې د مکی د مشرکانو پشان خبری کوي او د توحيد دعوه به هم کوي او دا وايي چې خلافت مجاهدين راوتي دي فساد جوړوي، خلکو منځ کې ډله بازي جوړوي، زمونږ اتفاق يې خراب کړې، او داسې نوری خبرې درواخله او بعضې خلک داسې دي چې د سلفيت دعوه کوي او دا وايي چې د خلافت مجاهدينو په وجه باندې زمونږ دعوت بند شو زمونږ مدرسې بندی مونږ ته ژوند او زندګي سخته شوه او داسی نوری خبری خو مونږ به ووايو چې آفسوس او ډير آفسوس ستا پدی عقيده ستا په دی سوچ او فکر ستا په سلفيت چې ته د کفري قانون او بادشاه لاندی د ذلت ژوند او زندګي کوی او د طاغوت نه ښکاره برأت نه کوی.....

پنځم " که څوک نورو خلکو ته دعوت کول غواړي نو هغه ته پکار دي چې اول خپله ددين په احکاماتو او مسايلو باندی زان خبر کړي او بيا دعوت وکړي لکه څنګه چې طفيل رضی الله عنه اول ددين احکام او مسايل ياد کړل او بيا خپل قوم ته ددعوت لپاره لاړ بعضې خلک دي درې څلور ورځې تيری کړي په يو مسجد کې بيا ترې غټ دعوت کوونکې او غټ مفتي جوړ شي زمونږ د وخت ډير عجيبه دعوت کوونکي دي ...

شپږم " کله چې انسان ددين احکام او مسايل ياد کړي نو د هغه زيات کوشش به دا وي چې خپل أهل او خپل قوم ته دعوت ورکړي دی لپاره چې حق ومني او د حق نه په ښکاره دفاع وکړي لکه څنګه چې طفيل رضی الله عنه وکړل.....

اووم " کله چې انسان ددين اسلام دعوت کوي نو په نره او شجاعت سره به يې کوي لکه څنکه چې طفيل رضی الله عنه خپل قوم ته يواځې ددعوت لپاره راغلو او د اسلام دعوت يې ورکولو او داسی به نه کوي چې د خپلو فتوو او د توحيد د بيانونه انکار وکړي او دی ته بيا حکمت وايي داسی به نه کوي چې خپله هم جهاد نه کوي او نورو ته هم وايي چې مونږ کمزوري يو جهاد ندي کول په کار داسی به نه کوي چې په سلفو باندی دروغ وتړي او بيا دی ته د حکمت او ددعوت نوم ورکړي دا حکمت او دعوت نه دی بلکې جهالت او حماقت دی.....

أتم " کله چې يو امير يو مجاهد يا دعوت کوونکې په کوم کار پسې وليږي نو امير ته پکار دي چې دعاګانی ورته وکړي دی لپاره چې الله تعالی ورسره مدد وکړي لکه رسول الله صلی الله عليه وسلم طفيل رضی الله عنه خپل قوم ته دعوت لپاره وليږلو او دعا يې ورته وکړه....

نهم " امير ته پکار دي چې د زخمي مجاهد څه خيال وساتي او دومره خيال يې وساتي اګر که په دی سره امير په ظاهره باندی سپک ښکاري لکه څنګه چې عمر رضی الله عنه د طفيل د زوي سره وکړل......

لسم " خپلو بچو ته جهادي تربيت ورکول لکه څنګه چې طفيل رضی الله عنه خپل زوي ته ورکړې ؤ....

يولسم " د خوب تعبير هم په دی سيرت کی بيان شوې...

د مجاهدينو د بې لارې کېدو اسباب

او له هغې څخه د مخنيوي لارې چارې

بسم الله الرحمن الرحيم

په دې وروستيو لسيزو کې ډېرې داسې نظامي او جهادي ډلې ټپلې ليدل شوي دي چې د دين د نصرت چغې يې وهلې او ډېرې لويې دعوې يې کولې، تر يو څه وخته پورې يې د کفارو پر وړاندې په خپل جهاد ټينګار او پابندي لرله، ليکن يو ځل وليدل شول چې منهج يې ګډوډ شوی دی او د هغه لوري خلاف حرکت يې کړی دی چې مخکې پرې روان ؤ، تر دې پورې چې خپل مخکيني اعمال يې بد ګڼلي دي او رد کړي يې هم دي، دوی کفري ټولنو ته دا ډاډ وروباښه چې موږ له تاسې سره بشر دوستي لرو او په تېرو کلونو کې موږ منهجي غلطياني په خپلو اعمالو کې لرلې، او په دې سره دوی د ضلالت پر لار مزل پيل کړ او د حق د لارې څخه واوړېدل او ګمراه شول.

د (جبهة النصره) ډلې يا د (احرار الشام)، (طالبان)،(نورو د جهاد په نوم ډلو) چې د روسيې په چچېن کې ول، د افغانستان پخواني تش په نوم مجاهدين چې د روسيې په وړاندې جنګيدلي ؤ، د تاجکستان تش په نوم مجاهدين چې د روسي پر وړاندې جنګيدل او داسې ډېرې نور جماعتونه د دې موضوع ښکاره مثالونه او نمونې دي؛ څنګه چې لومړۍ ډلې له غربي نړۍ سره جوړجاړی وکړ دوهمې ډلې او طالب مرتدينو هم له غرب او ټولو کفري ملتونو سره جوړجاړی وکړ دريمې ډلې له روسيې سره جوړجاړی وکړ څلورمې ډلې هم له غرب سره جوړجاړی وکړ پنځمې ډلې د تاجکستان له کفري دولت سره جوړجاړی وکړ دوی ټولو له جهاد څخه لاس واخيسته او مرتد شول .

يو بل څه چې ارزښت لري او په دې وروستيو کلونو کې د جهاد له تاريخ څخه ښه را معلوميږي، دا دی چې د مجاهدينو د منهج، ثبات او استقامت صحيح والی تری ثابتيږي هغه دا چې د دښمن له لوري ورته د سولې وړانديز وشي؛ په دې حالت کې د هر مجاهد رښتيا را څرګنديږي او موږ ته روښانه کېږي چې جهاد يې په حقه دی او يا دا چې جنګ يې خاص د نورو مسايلو لپاره دی. که يې د سولې وړانديز رد کړ او دښمنانو ته يې اخطار ورکړ چې د دوی مبارزې دوامداره دي او په هيڅ وجه سولې ته حاضر نه دي نو بيا دا معلوميږي چې دا ډله اسلامي ده او د دوی منهج د قرآن، سنت او د امت د سلفو پر اساس دی، او که يې د سولې وړانديز ته تن کېښود او قبول يې کړ او حاضر شول چې له مرتدينو سره يو ځای ناسته وکړي او خپل دين د خبرو او

راکړې ورکړې په خطر کې واقع کړي، او د نړیوال قوانینو منلو ته غاړه کیږدي ، نو پوه شئ چې د دوی موخه صحیح نه ده، د دوی په باورونو او اعمالو کې مشکل دی او موخه یې جهاد نه دی .

ټول هغه جماعتونه چې اوس وخت په نړۍ کې د اسلام تر عنوان لاندې د جهاد دعوه لري یا حد اقل د هغوی ډیرو یو یې داسې عاقبت او نتیجه لرله او له کفارو سره یې سولې ته تن ورکړی دی او حاضر شوي دي چې خپل دین خرڅ کړي او د هغه په بدله کې د دنیا آرام او سوکالي تر لاسه کړي..

بغیر له اسلامی دولت یا خلافت علی منهج النبوة څخه چې له هماغه پیدایښت او تهداب ایښودلو نه تر اوسه پوری پر خپل منهج ثابت دی، د کفارو او مرتدینو پر وړاندې یې له نرمۍ او انعطاف څخه کار نه دی اخیستی، بلکه تل یې د کفارو پر وړاندې له سختۍ څخه کار اخیستی دی او د اسلام بیرغ یې په ځمکه نه دی غورځولی، لکه څنګه چې د خلافت مجاهدینو ته د افریقا په لویدیځ کې د فرانسې د لوی طاغوت ماکرون له لوري د سولی وړاندیز وشو لیکن د خلافت مجاهدینو هغه رد کړ او ویې ویل: په هغه صورت کې چې موږ ته جزیه راکړی او د یو جزیه ورکوونکې او عادی کس په ډول ژوند وکړئ موږ کولای شو پر فرانسه حکومت وکړو او ستاسې له وژنې څخه ډډه وکړو او له دې څخه غیر داسې څه شوني نه دي .

د دې جماعتونو د نیمې لارې مبارزې او د دوی بیرته شاته ګرځیدل له هغه موخو څخه چې په لومړیو کې یې په نظر کې لرلی ډیر علتونه لري او دا عوامل باید په دقت سره وڅیړل شی تر څو د هغه ورونړو لپاره چې اوس د اسلامی خلافت په صفونو کې دي، د دې مسلې ربښتیا روښانه شي او د خلکو په ذهنونو کې ستونزې پاتې نه شي .

ددې انحراف د علتونو پیژندل په جهادي جماعتونو کې ضروري دي او دا ډیر ارزښت لرونکي دي، ځکه چې لیدل شوي دي چې د اسلامي جماعتونو توافق له کفارو سره ډیر بد تاثیرات د امت د اخلاص مندو کسانو په ذهن کې لرلي دي او ډیر خلک یې د حقیقي مجاهدینو په اړه په شک او تردید کې اچولی دي، که څه هم څوک چې کوښښ وکړي د خبرې ربښتیا ورته واضحه کیږي، د هغو ډلو یو ځای کیدل د کفارو له کاروان سره چې جهاد یې کاوه او د هغوی بیلیدل د ربښتینو مؤمنانو له صف څخه ډیر علتونه لري.

اوس موږ د هغوی د ګمراهۍ ځینې اسباب توضیح کوو او له هغو څخه د مخنیوي لارې چارې بیانوو تر څو په شبهاتو د مبتلاء شویو خلکو د مرض لپاره د نور یو څرک شي او په حقیقت پوهه شي .

۱: د اسلامي عقیدې له اساساتو سره پیژندګلوي نه لرل یا په بل ډول د ولاء او براء په عقیده نه پوهیدل، په منهجي ډول د جهادي ډلو د بې لارې کیدو لوی علت دی؛ د دې جماعتونو سرتیرو او مشرانو په لومړیو کې دیني حماسې لرلې او د هغې په سبب د قتال میدان ته را ووتل لیکن له بل پلوه یې طواغیت په صحیح ډول نه پیژندل او نه پوهیدل چې په هر وخت کې طواغیت مختلف وي او له ټولو موجوده طواغیتو څخه په هر وخت کې باید ډډه وشی .

په دې اساس کله چې هغوي ته د سولې وړاندیز ورکړل شو او پوه شول چې د سولې له راتللو وروسته به یې بعضی مذهبي آزادۍ تضمین کیږي په هغه لاره چې پری روان ؤ تړې بیرته راوګرځیدل او د ذلتونو څخه ډک ژوند یې د عزتمند ژوند پر وړاندې راجح وګڼلو او په نتیجه کې د ارتداد صف ته داخل شول او کفر یې ښکاره شو .

مجاهدینو ته په ولاء او براء پوهیدل له لومړنیو مهمو شیانو څخه دي ، چې جهاد له هغې څخه بیغیر ناشونی دی؛ ځکه چې د جهاد موخه د ولاء، براء او د توحید د عقیدی اقامه ده، او دا څه ډول شوني ده چې څوک په دې مسائلو له پوهیدلو پرته د هغې د اقامی لپاره کوښښ وکړي؟ د مجاهدینو لپاره په لومړي ګام کې باید د ولاء او براء، د طواغیتو او د هغوی د سرتیرو د تکفیر او د عقیدې د لازمو حقیقتونو درس ورکړل شي او له دې وروسته د قتال میدانونو ته واستول شي تر څو په راتلونکې کې د ضلالت او ارتداد لوري ته لاړ نه شي او د حقیقي مجاهدینو لپاره د شرم سبب و نه ګرځي .

۲: د دوی یوځای کیدل د قتال له صف سره یواځې د یوې عاطفې او احساس په خاطر: د دوی د انحراف له دلایلو څخه یو دی، داسې خلک له خپلو کورونو څخه د ظالمانو د فشار په سبب او د وخت د ظلمونو په سبب راوتي دي او د مجاهدینو څخه غیر یې بله پناه پیدا نه کړه او په دې دلیل د جهاد له صف سره یو ځای شوي دي، بغیر له دې چې له کفارو سره د خبرو شرعي قواعد، ظوابط، د جنګ او قتال مهارتونه زده کړي او د جهاد له صف سره له یو ځای کیدو وروسته هم دا مسائل ورته په واضح ډول سره نه دي توضیح شوي، نو څنګه چې د سولې لفظ واوري د هغی په طرف الوتنه کوي او له خپل روح او روان سره هغه قبلوي .

دا سمه ده چې ډیر خلک تر هغه وخته پورې چې فشار پرې را نه شي د قتال صف ته نه ځي او موږ نه وایو چې دا کار یې ثواب نه دی، مګر د قتال میدان ته تلل یواځې په دې هدف باید نه وي، ځکه چې کله د قتال میدان ته خروج یواځی د خارجي فشار لپاره وي د دې فشارونو تر زوال یا له منځه تللو وروسته دا کس یو ځل بیا د قتال صف پریږدي او په کور کښیناستل راجح او خوښ ګڼي .

باید جهاد له شرعي پوهی سره وشي، دا چې قتال د اسلامي امت لپاره ضروري دی او په دې وخت کې بل هیڅ شی ته مسلمان امت د قتال په اندازه ضرورت نه لري، نو موږ باید د قتال میدانونو ته لاړ شو او باید پوه شو چې قتال ځان ته قواعد او قوانین لري او باید وپوهیږو چې له کومې ډلی سره جهاد او قتال وشي او له کومی ډلی سره قتال ونه شي او له کومې ډلی سره نرمښت وشي او له کومې ډلی سره له شدت او سختوالي څخه کار واخیستل شی .

۳: د اسلامي اصطلاحاتو او حقایقو

تحريف : يو بل له هغو علتونو څخه دی چې بعضې اسلامي جماعتونه پرې مرتد شول او د دوی په ارتداد کې يې اساسی رول درلود، په داسی ډول چې د (سولې) کلمه کاروي او له دی څخه د کفارو سره د جوړجاړي او يوځای کېدو اراده کوي په داسې حال کې چې د دې اصطلاح څخه موخه جوړجاړی د مسلمينو له مسلمينو سره وحدت او مينه د هغوي په منځ کې ده، نه دا چې له کفارو سره جوړجاړی بيان کړي ځکه چې د سولې د آيتونو اسلوب او طريقه په قرآن کې د کورنيو مسائلو لپاره ده او دا د مسلمانانو د خپل منځي مسائلو لپاره دي .

له بل پلوه سوله د اسلام په دين کې د هغو احکامو د تطبيق چې په اسلام کې شتون لري نفی کوونکې نه ده بلکه يواځې اور بند دی له هغو کفارو سره چې تيري کوونکې نه وي هغه هم چې اصلي کافر وي او مرتد نه وي او دا هم د محدود او ټاکل شوي وخت پوری ده دا هم د ټولو مسلمانانو په نظر کې نيولو سره او دا هم په ټوليز ډول سره چې په شرعي احکامو باندې د حکم کولو خنډ ونه ګرځي، واک او قدرت له مسلمانانو څخه صلب نه کړي او داسې شرايط چې د مسلمانانو د ذلت سبب کېږي د هغوی د مهادنة په اساسنامه کې ونه ليکل شي .

۴:ـــ د صبر،استقامت او ثبات نه لرل: پر منهج باندې د دې موجوده جماعتونو د ارتداد له اسبابو څخه يو دی؛ دوی په لومړيو کې داسې فکر کوي چې جهاد يو ساده کار دی او په آسانۍ سره کولای شي هغه مخ ته يوسو او شوني ده چې په څو ورځو کې پر ټولو کفارو باندې برلاسي شو او له دې ليدلوري سره له دې قافلی سره يوځای کېږي ليکن چې وګوري دا صف له مشکلاتو او سختيو ډک دی او د هغه لاره په شيشو او اوسپنيزو پرې کوونکو فرش شوي ده او ګوري چې کفار هم له مادي نظره ډېر قوي دي او ډېر زيات هم دي د نا اميدی احساس کوي او په ذهن کې يې ابليس داسی څه القاء کوي چې دا شونې نه ده چې د دې نړۍ له ټولو کفارو سره چې په ټولو اسلحو سمبال دي جهاد وشي، نو سلاح پر ځمکه ږدي او کفارو ته د تسليمۍ سر ښکته کوي

يا دا چې له خپلو اسلحو سره د کفارو خدمت ته وردرومي او د حقيقي مجاهدينو پر وړاندی سنګر نيسي او په دې سره يې مصيبت ډېر لويېږي .

مسلمان بايد په برياء کې عجله ونه کړي، بلکه موږ د جهاد په مخ ته وړلو باندی مکلف يو تر څو مو چې روح په بدن کې وي داسې فکر بايد ونه کړای شي چې په لږ وخت کې ټوله نړۍ فتح شی، د جهاد لاره له سختيو او مصيبتونو څخه ډکه ده او شونې ده چې يو انسان په کې خپل ټول شته له لاسه ورکړي او خپله هم په شهادت ورسيږی .

يو مجاهد بايد ټول مسائل په نظر کې ولري او د پيغمبر(صلی الله عليه وسلم) له عملي سيرت څخه عبرت واخلي، ځکه چې پيغمبر(صلی الله عليه وسلم) په ۱۰ کلونو کې وکړای شو چې مکه فتح کړي او د خپل واک لاندی سيمو کې توحيد حاکم کړي او مسلمانانو په۳۰ کالونو کې وکړای شو چې د نړۍ دوه لوی قدرتونه چې فارس او روم ؤ مات کړل، زموږ موخه دا نه ده چې د مجاهدينو تر منځ بايد دينی حماسه او اسلامی جذبه شتون و نه لري، هو زموږ موخه دا ده چې د اسلام حماسی تر څنګ بايد درک شي چې يو مجاهد په لږ وخت کې نشي کولای چې پر ټولو دښمنانو بريالی او غالب شي او ټولو کفارو او مرتدينو ته ماته ورکړي، مجاهد بايد صبر او استقامت وکړي او بايد پوه شي چې الله تعالی د خپل دين سره نصرت کوي او په ضمن کې به د دې دين مناصرينو سره هم نصرت کوي، او بايد پوه شي چې موږ سره د الله نصرت دی، او زموږ اعمال د قران او سنت تابع دي او دا نصرت د الله تعالی د هغې نتيجه ده.

۵:ـــ ډېری مجاهدين په دې ډول مرتد کېږي چې رهبر يې د کفارو سره د سلامتۍ د خبرو اترو دروازه خلاصوي او دوی هم په پټو سترګو له خپلو مشرانو اطاعت کوي او په ړوند شکل سره يې تقليد کوي او په دی سبب مرتد کېږي؛ دوی بايد پوه شي چې د دوی د جهاد علت له همدې داخلي مرتدينو سره روابط او لويديځو او ختيځو کفارو ته غلامي وه او د دوی جهاد محور له کفارو سره مبارزه ده بيا نو زه ولی د هغه مرتد شوي رهبر اطاعت وکړم چې له کفارو سره په يو لوښي کې ډوډۍ خوري او اوبه څښي؟ او فرمانونه يې اجراء کړم؟ په داسې حال کې چې د هغوی تکفير لازم دی د دوی هم لازم دی .

يو مجاهد بايد ډېر ځيرک، هوښيار او پوه وي، او تر هغه وخت پورې به د يوی جهادي ډلې پابندي کوي چې د اهل سنت والجماعة پر منهج باندې پابنده وي، او تر هغې به دې ډلې سره وفاداري کوي تر څو چې دوی له دين سره وفاداره وي، بايد په تقليد سره هيڅوک ژوند ونه کړي او له مرتدو او مزدورو مشرانو بايد هيڅوک اطاعت ونه کړي .

٦:ـــ حسد کول يو له هغو علتونو د ارتداد د دې ډلو دي چې موږ ذکر کړل؛ ډېری يې په دې مرتد کېږي چې د همدوی په فکر د دوی د جهاد په کاروان سره له دومره نواقضو او مفاسدو دومره مخکې تللي دی دوی سابقه لري او جنګونه يې کړي تجربې لري هغه او دغه لري ، او يو صف رامنځته کېږی چې له دوی منظم دي کړنې يې د اسلامي شريعت په ټولو احکامو استواره دي ، او خلک ورته رغبت پيدا کوي نو دوی بيا د دې ډلې د له منځه وړلو لپاره له مرتدينو او کفارو نه مرسته غواړي او هر ډول مرسته تری اخلي او خپله تنده په دې ماتوي .

کله چې په عراق او شام کې د نبوي منهج په اساس اسلامي خلافت اعلان شو ډېرو ډلو چې جهاد يې کاوه لکه : القاعده د الظواهری او جولانی په مشرۍ، طالبانو او بعضی نورو جماعتونو سرکشي اوبيځآيه ضد يې وکړ له دې چې هغوی پخواني دي او نور خلک به څنګه د قافلې مشران وي؟ په داسې حال کې چې د اسلامي دولت په کاروان کې داسې افراد هم ؤ چې نيکه او ښه مخينه يې په جهاد کې لرله او له دې حسدکوونکو څخه بې سابقې نه وو .

همدې طالبانو په لومړيو کې د اسلامي دولت تأييد کاوه او ويل يې چې همدوی حقيقي مجاهدين دي ليکن کله چې له هغوی څخه د بيعت غوښتنه وشوه او د اسلامي دولت د خراسان څانګه تأسيس شوه سرکشی يې وکړه او مرتد شول تر دې حده چې د پاکستان، افغانستان له ادارو سره يوځای شول او له امريکايې کروز مزايلوسره يې په اسلامی دولت حمله کوله او جنګيدل او خبره يې تر دې ځايه ورسيده چې اوس ورته صليبي امريکا دښمنه نه بلکې دوسته ښکاري او د بين الملل په کفري اصولو او اساساتو خپل ژوند ته ژمن او معترف دي ، او دا ټولې چارې د حسد په پايله کې وې چې دوی په خپلو زړونو کې پټ کړی ؤ او هم دا پټ حسد د دوی د ارتداد سبب شو .

مسلمان بايد حسد ونه لري او حتی کله چې د اسلامي دولت دننه هم کوم کس د مشرانو او امراؤ له لوری د امير په توګه په هر بخش کې ټاکل کېږي بايد له هغه څخه اطاعت وشي او هيڅوک دا حق نه لري چې وه وايې : زه ډېره مخينه لرم او زه بايد امير وټاکل شم؛ د مجاهدينو د پاشل کېدلو لوی علت د حسد پيدا کېدل د دوی په منځ کې دي او دا د دوی په منځ کې ذات البينی اختلافات راپيدا کوی بايد له دې څخه په جديت ډډه وکړو او دې نقطې ته ډېر پام وکړو تر څو د الله د غضب نه نجات پيدا کړو .

سوال ځواب!

د خراسان غږ مجلې درنو لوستونکو! له دې وروسته به د الله عزوجل په مرسته هڅه وکړو چې ستاسې رالیږلو پوښتنو ته د خپلو جیدؤ علماء کرامو څخه ځوابونه راواخلو ، او ترتاسې یې ورسوو ان شاء الله ، نو له تاسې مو هیله ده چې که د جهاداو هجرت اړوند او یا هم نورې کومې دینې پوښتنې لرئ زموږ په ادرسونو یې موږ ته راواستوئ ددې ګڼې پوښتنې او د هغې ځوابونه

لومړۍ پوښتنه :

د یو مجاهد ښځه وایي : خاوند مې جهاد کوي زه هم ورسره د جهاد د لارې مشکلات برداشت کوم، ایا زما لپاره به هم دده غوندې اجروثواب وي؟

همدارنګه پوښتنه کوي وایي : ورور مې ګنهګار انسان ؤ، ما ورته دتوبې او جهاد کولو ترغیب ورکړ، هغه هم لارې ته راغلی, بیا معسکر ته داخل سو. وروسته انغماسي جوړسو بیا شهید سو(زموږ په ګمان) نو ایا زما لپاره هم دده داجر وثواب په اندازه اجر اوثواب سته؟

ځواب :

نبی صلی الله علیه و آله و سلم فرمایي:

که چا دالله په لار کې دغازي سامان وربرابر کړ یقینا چې دې کس غزا وکړه، او که څوک د غازي دکور په خیر جای نشین سو (خیر غوښتونکي ؤ)یقیناً چې دا کس غزا وکړه (متفق علیه).

اوشک نسته چې ښځه که چیري دخپل مجاهد خاوند سره صبر وکړي، موافقت ئې وکړي، سامان وربرابر کړي اومټې ئې ور ټینګې کړي. خامخا به دې ښځی ته اجر وي. اوان شاءالله اجرکې ورسره

شريكــه ده. اللــه دمحســنينواجر نــه ضايــع كــوي.

اوهرچــه ددې دعــوت دی خپــل ورور تــه اوهغــه تــه نصيحــت دی ترڅــو هغــه دمجاهدينــو سره پيوســت اوبيــا شــهيد شــو بــإذن اللــه، نــودې خــور تــه هــم اجــر ســته ان شــاءالله. نبــي عليــه الســلام فرمايــي (مــن دل عــلى خــير فلــه مثــل اجــر فاعلــه) واللــه تعــالي اعلــم

دويمه پوښتنه :

ښــځې بــه دامــيرا لمؤمنــين سره څــه ډول بيعــت كــوي؟

او ايــا ښــځې پــه بيعــت خاصــه سره مكلفــي دي؟

ځواب:

مــازري ويــلي دي چــې (داهــل الحــل والعقــد بيعــت دامــام (امــير عامــه) سره كفايــت كــوي او پرهــر كــس لازمــه نــه ده چــې امــام تــه بــه حاضريــږي لاس بــه پــه لاس كــي وركــوي بلكــي دامــام اطاعــت څــان بانــدې لازمــول او اطاعــت تــه ئــې، غــاړه إيښــوول كفايــت كــوي داډول چــي مخالفــت ئــې ونكــړي او قــوت دامــام ورپارچــه نكــړي يعنــي بغــاوت ونكــړي)

امــام نــووي هــم وايــي (پــر هركــس لازمــه نــه ده چــې راسي امــام تــه لاس وركــړي او بيعــت وكــړي بلكــې دا لازمــه ده چــي اطاعــت وكــړي دامــام قــوت ورپارچــه نكــړي (بغــاوت ونكــړي) بنــاء بيعــت دښــځو امــام تــه : كــه دوی خپلــه كــوي اوكــه ددوی پــه نيابــت يــې څــوک كــوي جائــز دی واجــب نــدی تــر څــو چــي داښــځه دخليفــه دشرعيــت اودهغــه داطاعــت اقــرار كــوي.

ځكــه عائشــه رضي اللــه عنهــا وايــي: (قســم پــه اللــه لاس درســول اللــه لاس ديــوې ښــځې نــدی مســح كــړی هيــڅ وخــت بلكــي بيعــت بــه ئــې دخــبرو دلارې ؤ) يعنــي زبــاني بيعــت

دريمه پوښتنه :

الله تعــالى فرمايــي (يــا أيهــا الذيــن آمنــوا إذا جاءكــم المؤمنــات مهاجــرات فامتحنوهــن) ترجمــه: اې مؤمنانــو كــه چــيرې مؤمنــې ښــځې تــاسي تــه پــه هجــرت درسي، نوامتحــان ئــې كــړئ. الآيــت. نوكــه چــيري يــوه ښــځه دامتحــان وروســته معلومــه شــوه چــي في ســبيل اللــه هجــرت ئــې نــدی كــړی ، ايــا دابــه واپــس كيــږی خپــل هېــواد ياښــار تــه؟

ځواب:

مــراد پــه آيــت كــې دامتحــان څخــه امتحــان دايمــان اوعــدم ايمــان دی، خالــص ســوال كــول دســم اوناســم نيت غــرض دآيــت نــدی. پــه دليــل ددې چــي خپلــه دې آيــت كــي اللــه تعــالى فرمايــي : (الله أعلــم بإيمانهــن فــإن علمتموهــن مؤمنــات فــلا ترجعوهــن إلى الكفــار)، دلتــه وايــي كــه تاســو تــه معلومــه شــوه چــي داښــځي مؤمنــې دي بيائــې كفــارو تــه مــه واپــس كــوئ. او ددې خــبري تائيــد او وضاحــت دآيــت ســبب النــزول كــوي،

ابــن زيــد وايــي : دمشركينــو زنانــه چــه بــه پرخپــل خاونــد پــه غضــب ســوه، او دښــځې او خاونــد تــر منــځ بــه خــبره راغلــه، بــس ښــځې بــه ويــل :"واللــه لأهاجــرن إلى وأصحابــه"، واللــه چــي زه بــه محمــد اودده ملګــرو تــه هجــرت كــوم.

نــو الله تعــالى وفرمايــل (إذا جاءكــم المؤمنــات مهاجــرات فامتحنوهن)يعنــي كــه ښــځه دخپــل خاونــد او قــوم څخــه خفــګان دار هجــرت تــه راوســتلې وي، رد او واپــس ئــې كــړئ خپــل ښــار تــه، خوكــه اســلام راوســتلې وي بيــا ئــې مه واپــس كــوئ ، (دارنګــه پــه كتابونــو دتفســير كــي راغــلي دي)

أو هرچــي مســلمانه ښــځه ده هغــه پــه هيــڅ حــال داحوالــو كــي نــه واپــس كيــږی دارحــرب تــه . واللــه أعلــم.

د اسلامی حکومتولی میکانیزم

(د شبهاتو رفع د دولت الخلافه له جوړونې څخه)

د لیکنې موخه :(ثبوت د دې خبرې چې خلافت یو وحې شوی دولت دی نه د بشر تجربه، د دې ثبوت چې د دولت خلافت سییستم او میکانیزم د وحی په بڼول دی نه د بشر اجتهاد په بڼول، د منکرینو د غلطیو رد او د خلافت لازموالی، د خلافت د تیوري په اړه مثالونه او عقل منونکي دلایل د سیکولرانو او نیمه سیکولرانو په فکرونو رد).

مسند او سیستم د اصطلاح پیژندنې د متخصصینو او اهل فن په وړاندې په محدودو او خاصو مسایلو او مفاهیمو کې استعمالیږي چې د هغې جغرافیه او فکري ساحه له مخکې څخه ورته رسم شوي وي او د هغې جامعوالی او منعوالی د فقهاوو او پوهو کسانو په وړاندې ثابت شوی وي .

مسند: واحد فکر، مسله او مفهوم دی چې یو ثابت حقیقت یا واقعیت په کې شامل وي؛ برابره ده که دا حقیقت د ډیرو شکلونو او لیدلوریو لرونکې وي یا نه وي .

سیستم: گروپ او مجموعه ده چې د هغې په چوکاټ کې ډیر مسندونه او ډیر مفهومونه ځای پر ځای شي او په ډیرو حقایقو مشتمل وي، البته دا تعبیر او تشریح زما الفاظ دي مگر هغه کسان چې د ادبي متونو په پیژندنه کې مهارت لري یا هغوي چې په هرمنوتیک کې چې د ژبی د فلسفی یو لویه برخه ده ښه پوهه او لاسرسی ولري او دا مکمل ښکاره کړي کېداې شي هغوي یې په بل شکل او مختلفو کلماتو ښکاره کړي مگر دا د تعبیرونو فرق دی او د الفاظو توپیر په عمومي ډول د حقایقو منافی(ضد) ندی .

دا او دې ته نږدی الفاظ لیکوالانو او پوهو کسانو د مسند او سیستم په اړه لیکلي دي او په همدې ترتیب یې د دې دوه اصطلاحاتو د حقیقت په وضاحت کې کوښښ کړی دی، د(سیستم) اصطلاح چې د مختلفو علومو په فصلونو کې کارول کېږي په اداري مسائلو او حکومتولی(Government) کې هم کارول شوې ده چې همغه لومړنی معنا لري، او ویل کېږی: (د جمهوریت اداري سیستم)، (د سلطنتي

حکومتولـــی سیســـتم)او (د خلافـــت د حکومتولـــی سیســـتم).

اوس د الفاظـو لـړی پـر هغـه کسـانو شروع کـوم چـی فدرالیسـم، جمهوریت، سـلطنت او داسـې نـورو کـې دا ورتیـا ګـوري چـی د هغـوي لپـاره یو نظـم او سیسـتم ثابـت کـړي تـر څـو د انسـانی ټولنـې د مشـکلاتو د حـل وړتیـا پـه هر وخـت کـې پـه هغـه کـې پیـدا کـړي، مګـر د خلافـت تیـوري چـی پـه احادیثو د پیغمبر(صلـــی اللـــه علیـــه وســـلم) کـې پـه صریـح او صحیـح شـکل سره مطـرح شـوی ده د حکومتولـی د سیســتم پــه ډول نــه منــي او د دې خـبرې دعـوه کـوي چـی خلافـت یـو مشـخص اداري سیسـتم چـې چـوکاټ او شـاخصونه یـې د وحـی د راوړونکـې پـه اسـاس ټـاکل شـوی وي ، نـدی(خلاصـه دا چـې خلافـت د یـو دولـت پـه شـکل نـه منـي او پـه دی مختلـف اعتراضونـه کـوي).

د خلفـای راشـدینو دوران او وروسـتنیو خلفـاوو چـی د دولتولـی دا نظـام حاکم کـړی ؤ د اوس وخـت د دیموکراسـۍ او اسـلام تدریـس کوونکـو تـه ځنګـه د تصـور وړ ده؟ مګـر آیـا دا ممکنـه ده چـی حکومتـولي دې د یـو سیسـتم څخـه بغیـر وشي او د الهـي قانـون حاکمیـت دی واقـع شي ؟

مګـر دا خـبره د تصـور وړ ده چـی اللـه سـبحانه و تعالـی د شریعـت تطبیـق فـرض کـړي او بیـا د دې د تطبیـق طریقـه او چـوکاټ چـې د دې پـه دننـه کـې بایـد دا شریعـت تطبیـق شي پـه دایـره د غفلـت کـې پریـږدي ؟

پـه جهـان کـې هیـڅ داسـې تیـوري او طـرح نشـته چـی هغـه مشـخصی سـاحی او سرحدونـه ونلـري نـو دا ممکنـه ده چـی اللـه تعالـی بشریـت تـه د دولتولـۍ یو نظـام رالیږلـې وي او هغـه ګـډوډ وي، د وهمونـو او درواغـو پـه ګـرداب کـې چـی د هغـه د ورتیـا نقـض ثابتـوی، د ډوبیـدو پـه حـال کـې وي ؟

د دوۍ د خـبرو مقصـد دادی: (د کلي قواعـدو لګـول د دولتولـۍ لپـاره او د اجـزاوو او جزییاتـو هیـرول) دي چـی د اسـلام سـیاسي نظـام نـا مکمـل دی او کـولای شـو د دې نظـام د تکمیـل لپـاره لـه بـشري نظامونـو څخـه مرسـته وغـواړو او لـه بلـې خـوا د اسـلام سـیاسي نظـام ناقـص ګڼـل شرعـي نقصـان دی؛ ځکـه زمـوږ د مسـلمانانو سـیاسي نظـام دینـي او شرعـي دی پـه دی کـې نقصـان پـه دیـن کـې د نقصـان پـه معنـا دی، همدغـه کسـان چـې اوس د خلافـت د دولتولـۍ د نظـام نقـص مطـرح کـوي پـه خپـل فکـر سره همـدوي یـو وخـت یواځنـي کسـان ؤ چـی د اسـلام کـمال او ټولګډونوالـی یـې درک کـړی ؤ او پـه مسلسـل ډول بـه یـې کنفرانسـونه دایـرول چـی اسـلام پـه ټولـو اړخونـو کـې مکمـل دی، اوس هـم کلـه داسـې شـعارونه ورکـوي پـه واقـع الامـر اللـه سـبحانه و تعالـی ښـه پوهیـږي چـی ولـې یـې لـوری بـدل کـړ، کیـدای شي د دې دنیـا ژر تیریدونکـي ګټـې هغـوی دوکـه کـړی وي یـا د دوی د فکـري قبلـی د ګډوډیـدو سره د سـیاسي مسـایلو پـه اړه هـم دوی ګـډوډ شـوی وي او خپلـه راتلونکـې ورتـه جاهلیـت ښـکاریده(ځکـه د دوی د ټولـو سـلفو اومسـلمانانو پـه خـلاف د اسـلامي خلافـت څخـه انـکار وکـړ او ځانونـه یـې د کفـري نظامونـو پـه دفـاع کـې ودرول، پخـوا بـه دوی د خلافـت چغـې وهلـی او د مسـلمانانو پـه یـو ځـای والي بـه یـې ټینـګار کولـو، خـو کلـه چـې خلافـت اعـلان شـو دوی یـو دم تغیـر وکـړ او د کفـري لښـکرو پخـوا دوی ودریـدل).

کـه څـوک مدعـي شي چـی اسـلام لمونـځ تشریـع کـړی لیکـن د اداء کولـو او عملـی کولـو طریقـه یـې بیـان کـړی نـده، ستاسـې د رویـی او خـبرو منهـج د هغـه سره څـه دی؟ حتمـن بـه پـرې د جهـل او ناپوهـۍ ټاپـه وهـی یـا حداقـل داسـې ګـمان کـوئ چـې د ده پوهـه سـطحي ده او د عباداتـو پـه اړه ژوره پوهـه پـه ذهـن کـې نلـری.

خلافـت هـم همدغـه شـان(موقـف) لـري او همـدا مثـال پـه خلافـت هـم تطبیقیـږی؛ ځکـه دا ټـول د دیـن بخشـونه دي او د دیـن بخشـونه د عمـل او قبلونـې لـه لحاظـه تجزیـه منونکـې نـه دي .

دیـن، دیـن دی برابـره ده کـه هغـه پاکوالـی وي او کـه خلافـت وي، کـه لمونـځ وي او کـه درد او کـه تکلیـف وي، یـا هـر هغـه څـه چـې پـه قـرآن او سـنت کـې موجـود دي وحـی ده او وحـی الهـي تشریـع ده چـې مشـتمله ده پـه دې تکلیفـو احکامـو بانـدې؛ مبـاح، فـرض، سـنت، واجـب او مسـتحب. دا چـې دا د شریعـت حکـم دی او لـه شرعـي بحثونـو څخـه دی تـر منـځ یـې هیـڅ فـرق نشـته، اللـه سـبحانه و تعالـی فرمایلـی دي(ومـا آتاکـم الرسـول فخـذوه ومـا نهاکـم عنـه فانتهـوا) [الحـشر:۷]

هـر څـه چـی پیغمبر(صلـی اللـه وسـلم) تاسـې تـه راوړي هغـه واخلـئ

او لـه څـه چـې مـو منـع کـوي لـه هغـه ډډه وکـړئ.

پـه دې آیـت او د دې پـه مثـال پـه نـورو آیتونـو کـې د عبـادي او غیـری عبـادي مثالونـو پـه اړه هیـڅ فـرق نـدی شـوی، پـه هیـڅ ځـای کـې اللـه سـبحانه و تعالـی نـدي ویـلي چـې تاسـې حـق لـری پـه شرعـي مسـائلو کـې غیـر لـه عبـادت څخـه څـه لـه ځانـه جـوړ کـړئ، کـه د اجتهـاد مسـله یـاده شي پـه دی ډول چـی عبـادي مسـایل غیـر اجتهـادي او غیـری عبادي مسـایل اجتهـادی پـه نظـر کـې ونیسـو بیـا هـم نـا حـل شـوی سـؤالونه د دوی پـه اسـتدلال کـې واردیـږي، لـه دې جملـی نـه دا چـې آیـا سیاسـت عبـادت دی؟ آیـا شرعـي سیاسـت کـول او یـا د هغـه پریښـودنه د ثـواب یـا عـذاب سـبب نـدی؟ آیـا پـه عبـادي مسـائلو کـې اجتهـاد شـتون نلـري او اجتهـاد پکـې نـدی شـوی؟ کـه اجتهـاد نـدی شـوی نـو ولـې پـه کیفیـت او احکامـو د عباداتـو کـې لکـه لمونـځ، روژه، حـج او داسـې نـورو کـې د فقهـاوو تـر منـځ دومـره اختـلاف شـتون لـري؟ او کـه پـه عبـادي مسـائلو کـې هـم اجتهـاد شـوی دی نـو بیـا د کـوم دلیـل پـر اسـاس د اجتهاداتـو تـر منـځ د عبـادي او غیـری عبـادي مسـائلو فـرق او تفریـق د متماثلینـو کـوئ؟ دا ځنګـه ممکنـه ده چـی اختـلاف دی جایـز او مـبرا(روا) وګڼـو، هـر چـا چـې څـه وغوښـتل پـه هغـه عمـل وکـړي او د خپلـې خوښـی او هـوس پـه اسـاس هـوس پرسـتي وکـړي بغیـر لـه دې چـی د دلایلـو او برهانونـو تـه لـږ نظـر هـم وکـړي ؟

بـشري تجربـه او پـه اسـلامي خلافـت

او نبوي دولت پوهیدل سخته خبره ده چې په دې اواخرو کې یې بعضی خلک زمزمه کوي ، هغوی په دی ضعیفو او ړنګرو استدلالاتو سره غواړي چې سیکولاریزم د خلافت ځای ناستی کړي په داسې حال کې چې خلافت وحی شوی نظام دی او په وحی شویو نصوصو کې ریښه لري، آیا کولای شو هغه روایات چې د حدیثو او فقهی په ټولو کتابونو کې د (کتاب الامارّة)، (الخلافه) تر عنوان لاندی ذکر کیږي نادیده وګڼو او خلافت ته انساني تجربه ووایو؟

آیا کولای شو د (الطرق الحکمیه فی السیاسه الشرعیه) ابن القیم (الخلافه) رشید رضا (السیاسه الشرعیه فی اصلاح الراعی والرعیه) ابن تیمیه (احکام السلطانیه) ماوردی او له دی نه غیر په لسهاوو نور کتابونو نادیده وګڼو او د هغوي پر خلاف حکم وکړو چې خلافت پراخ او ساده شي دی چې هغې ته سطحي نظر لرلای شو ؟ له ۳۰۰ جلدو څخه زیات کتابونه د اسلام په تاریخ کې په شرح د خلافت او د اسلام د سیاسی نظام په هکله لیکل شوي دي آیا دا ټول کتابونه بې ګټې دي ؟

خلافت یوائې بشري تجربه نده بلکې نبوي وحی ده او د دی خبری څخه منکر د فکري بدعت مرتکب شوی دی، علی الفرض که خلافت بشري تجربه ومنو د پیغمبر(صلی الله وسلم) او مسلمانانو نو په کومو مدارکو سره کولای شئ چې بله بشری تجربه چې دموکراسي ده او کفارو جوړه کړی ده د پیغمبر(صلی الله وسلم) او مسلمانانو پر بشري تجربه فضیلت ورکړل شي؟ آیا انصاف دا دی؟ که څه کسان ادعا وکړي چې د پیغمبر(صلی الله وسلم) لمونځ او روژه هم د هغه بشري تجربه ده او د هغه د روحانیت د لوړوالی نتیجه ده څه ځواب به ولرئ بغیر له دی چې په امورو کې بیلوالی وکړی او په غلطی کې واقع شئ ؟

علی عبدالرازق چې په دی وروستیو کې یې د خلافت بشری والی د (الاسلام و اصول الحکم) کتاب کې مطرح کړ نو د لنډ فکره او له اسلامي فکر نه د بې خبره ځوانانو د پام وړ وګرځیده او په هر ځای کې لیدل کیږي چې د هغه خبرې په خبر یا نا خبر ډول نقلوي، که څوک هغه ورقې چې ده د حکومتولۍ په باب کې لیکلې دي په دقت سره ولولي د مکمل ساده والی (ناپوهي) درک کوي چې اسلامي خلافت ته په تجربې ویلو کې د هغه استدلالات په څومره اندازه د اطلاعاتي او فکري لیدلوری په خلاء کې ځای لري، ټول دروغ وایې او ټول تناقص دی، کتاب یې په مضحکه(خندونکو) استدلالاتو ډک دی او زه په دې لیکنه کې د مسلی د اوږدوالی له کبله د مستندونو د راوړلو څخه ډډه کوم او که الله تعالی توفیق راکړ نو کېداې شي د دی کتاب په رد کې بعضې څه ولیکم .

که د د فکرونه د مسلمینو د عقایدو په عالم کې بدعت نه وای هیڅکله یې دومره غالمغال نه جوړاوه او د رد او نقد لاندې نه راتلل په داسې ډول تر ټولو مشهوره د اهل سنت عالمانو او هغو چې د دین نه لږ درد هم په زړه کې لره پر هغه یې د خلافت د تجربی ګڼلو د فکر په اساس رد لیکلی دی او د هغه د عقیدې تضاد یې د قرآن او نبوی سنتو سره واضح کړی ده.

د اسلام په اوږده او ویاړلي تاریخ کې داسې کس نشو پیداکولاې چې داسې ادعا یې کړي وي یا یې د خلافت او مسائلو په اړه یې داسې الفاظ ویلي وي چې بیرته ګرځیدلو ته له اسلامي مرجع څخه بیګانه مرجع ته رسمیت ورکړي بغیر له یو څو د ګوتو په شمار څخه چې د سیاست په برخه کې په داسې مصیبتونو اخته شوي دي چې هره ناروه کړنه رواکړي، هغه څه چې تعجب زیږوي دا چې بعضی وایي:(رشید رضا د خلافت د بشري تجربې په تیوري پوهیده) په داسې حال کې چې علی عبدالرازق د خپل کتاب په لیکنه کې هغوی هم هدف ګرځولي دي او په هغه یې هم د نقد په ډول کلمات ډالی کړي دي .

اوس یوې بلې موضوع ته داخلیږو چې دا هم له تیرو بحثونو سره اړیکه لري او په ثابت جوړښت د اسلامی خلافت استدلال کوو، د (مسند) او (سیستم) د اصطلاحاتو تعریف او وضاحت وشو، اوس خلافت د هغه اندازه بحثونو سره چې د حدیث او فقهی په کتابونو کې موجود دي د دی ټولو شرحو او نیکېو څخه چې د اسلامي علماوو

په کتابونو کې موجود دي څنګه ممکنه ده چې یو مشخص سیستم او جوړښت نه وي؟ دوی باید په صریح او شفافو الفاظو وضاحت ورکړي چې د دوی موخه له سیستم او جوړښت څه ده او د دې مسائلو له مطرح کولو د څه په لټه کې دي ؟ د خلیفه په واحد اوسیدلو د فقهی له لحاظه د اسلامي فقهاوو اتفاق دی، د مسلمانانو په د تاریخ په اوږدو کې داسې فکر چې د دې مخالف وي نشي پيد کېداې او که وي د اهل سنت په وړاندې د اهمیت وړ ندی؛ ځکه پیغمبر(صلی الله وسلم) په صحیح حدیث کې فرمایلی دي: (هر کله چې د دوو خلیفه ګانو سره بیعت وشو دویم یې قتل کړی) [صحیح مسلم، نمبر :۱۸۵۳] د خلیفه د سلطې عاموالی ټول دارلاسلام ته کافی خبره د، په خلیفه او د هغه په شرایطو کې د اسلامي علماوو اتفاق دی، د خلافت د تاسیس موخې چې د توحید د بیرغ پورته والی او د اسلامی امت با عزته کول دي هم یوه اتفاقی خبره ده، د امت اطاعت له خلیفه څخه په هغه صورت کې چې په معصیت امر ونکړي هم د اتفاقي خبره ده ، د خلیفه د دندو او مسؤ لیتونو چوکاټ او هغه کسان چې د هغه شاوخوا وي هم ثابت دي، اوس دا منکرین د خلافت د ثابت جوړښت څخه په کوم برهان داسې ادعا کوي واضح نه ده مګر دا موارد د دولت د خلافت د سیستم او میکانیزم جوړونکې ندي ؟

اول سوال: ځکه چې صحابه وو په عبادي مسائلو کې پیغمبر(صلی الله وسلم) ته مشوره نه ورکوله او اعتراض یې نه کاوو مګر په سیاسي مسائلو کې حباب بن منذر مشوره ورکړه او اعتراض یې وکړ په دې اساس سیاست کول د پیغمبر(صلی الله وسلم) بشري تجربه ده او یواځې دنیوي کړنه ده ؟

ځواب: اول دا چې د حباب مشوره ورکول خپله د دی ثابتوونکې ده چې سیاست په شریعت کې دی او وحی د سیاسي امورو د فروع د تحکیم(قوي کیدو) لپاره راځي؛ ځکه د هغه پوهه د نبي(صلی الله وسلم) په بشروالي کې د پریکړی ګټوره ده .

دوهم دا چې حباب بن منذر(رضی الله عنه) په هغه څه کې پیغمبر(صلی الله وسلم) ته مشوره ورکړه چې د خلافت د فکري تیوري او مسائلو څخه نه حسابیده بلکه په تطبیقي او مصداقي اړخ کې یې د سیاست د فکر سره ربط لرلو؛ ځکه چې پیغمبر(صلی الله وسلم) هیڅکله په دې کې د اصحابو سره مشوره نده کړی چې له کفارو سره جهاد وکړي او که و یی نکړي، هغوی قتل کړي او که نه ؟ دلته باید ډیر دقت و شي چې له یوی کوچنۍ واقعی څخه کلي احکام او لویې فیصلې ثابتې نشي .

دریم دا چې دا مشوره ورکول د وحی شوې پریکړې او فکر د نشتوالی ثابتوونکې ندي؛ ځکه کله اصحاب کرامو د پیغمبر (صلی الله وسلم) سره د لمانځه د رکعتونو په تعداد کې خبرې کړی دي او پوښتنه یې کړی چې لمونځ کم شوی او که ستاسې له هیره وتي ؟ ځکه لمونځ له بشری مسایلو او انساني آزمیښتونو څخه بیل دی ؟

دوهم سوال: آیا خلافت په زرګونو کلونو مخکې ته بیرته ګرځیدل دي په داسې حال کې چې تمدن په هغه وخت کې له دی وخت سره توپیر کوي او د هر وخت غوښتنې بیلابیلې وي ؟

ځواب: خلافت د نبوت او راشده خلافت وخت ته بیرته ګرځیدل دي، هو همداسې ده مګر د خلافت بیرته ګرځیدل په دی مطلب ندي چې انسانان دې له برق نه ګټه نه اخلي او لایټین ته دې مراجعه وکړي، موټر کې دې نه کیني او په اوښ دې سواري وکړي او ټول ماشینی آلات دې پریږدي .

د خلافت منکرینو غټه د زړونو بې قراري دا ده چې ژوند به یې د حجر او شجر وخت ته بیرته وګرځیږی او شاته به پاتی شي خو داسې نده، په ماده کې نوی کار، د ماشیني آلاتو اختراع او داسې نور څه د خلافت بیرته راګرځیدو سره په نقض او تضاد کې ندي، بلکه له یو بل سره توافق منونکې دي او په منځ کې یې اختلاف نشته، که خلافت یو بشري او دستوري نظام ؤ نو تاسی بیا دا ادعا کولای شوه چې دا نظام د هغه وخت او ځای د غوښتنو پر اساس جوړ شوی دی او په اوس وخت کې د تطبیق وړ ندی په داسې حال کې چې خلافت داسې ندی .

موږ د خلافت فکري جوړښت او میکانیزم بیرته راګرځیدلو ته د عوت کوو نه دا چې د جهان مادی(ساینسي) بدلونونه زموږ په وړاندې بې ارزښته دي بلکه هغه زموږ پر وړاندې له تاسې نه زیات ارزښتمند دي، همدا خلک چې خلافت لری کوي خپله په دموکراسۍ باور لري په داسې حال کې چې دموکراسي د ارسطو او افلاطون د فکرونو حاصل دی چې نن ورځ یې ډیر پراخوالی پیدا کړی او تطبیقیږی، مګر د ارسطو او افلاطون دنیا ته ګرځیدل شاته ګرځیدل ندي؟ مګر کېدای شي چې دا زمانی فاصله څیری کړو او هغوی ته ورسیږو ؟ دا چې عمر دواوین(د عساکرو او کارمندانو د ثبت کتابچې او یا نور مادي شیان) له ایران څخه اخلي ، پیغمبر(صلی الله وسلم) دولتی مهر له نورو دولتونو اخیسته او دا خپله د دی شاهدي ده چې د خلافت دولت د فزیکې اسبابو او ماشینی آلاتو سره یو ځای د وخت ځای له لحاظه مخ ته ځي او له یو بل سره منطبق دی .

علی الفرض که موږ د مادي او ماشیني لحاظه د خلافت عصر ته وګرځیږو نو کوم خسران مو ندی لیدلی او نه کومه ماته موږ ته متوجه شوی ده، هغه وخت آسانه او بې تکلیفه ژوند ؤ ، اخلاق، ادب، انسانیت او میلمه پالنه پر خپل ځای وه، صداقت او ریښتینولی موجوده وه، همدغه فکري میراث د

مسلمینو په دی خبره ګواهي ورکوي چې زموږ تیر وخت بد وخت نه ؤ بلکه ډیر ډیر بهتره او ښه وخت ؤ د اوسنیو نویو دموکراسي غوښتونکو له حالت څخه.

دریم سوال: د خلیفه د ټاکنې طریقه منصوصي نده او اجتهادي ده نو پر دې بناء کولای شو چې د انتخاباتو څخه د مشر د ټاکلو د طریقی په حیث کار واخلو؟

ځواب: خلیفه په دوه شرعی لارو سره ټاکل کیږی: د استخلاف طریقه (د مخکني خلیفه له لوری ځای ناستی ټاکل) په هغه ډول چی عمر(رضي الله عنه) د ابوبکر(رضي الله عنه) له لوری ټاکل شوی ؤ البته دا استخلاف له ولیعهدی سره فرق لري؛ ځکه ولیعهدی ارثي او کورنۍ سلسله ده او استخلاف په دې ډول ندی په هغه ډول چې عمر(رضي الله عنه) د ابوبکر(رضي الله عنه) میراث وړونکې نه ؤ، بله طریقه چې له اصحابو کرامو څخه ثابته ده هغه بیعت دی، البته د هغو کسانو بیعت چی له مخکني خلیفه سره یې حضور درلود یا بیعت د پوهو کسانو چی د امت مصالحو باندی پوره واقفیت(پوهه) لری نه د ټولو کسانو بیعت په هغه ډول چی په دموکراسۍ کې ده.

یواځی همدا دوه شرعي لاری دی چی له اصحابو کرام رضی الله عنهم څخه ثابتې دي او پیغمبر(صلی الله وسلم) د اصحابو کرامو سنت خپل سنت معرفي کړي دي لکه څنګه چی فرمایی:(زما سنت او دهدایت شویو راشدینو خلفاوو سنت له ما څخه وروسته واخلئ، پر هغه منګولی ولګوئ او د نواجذ په غاښونو یی کلک ونیسئ او له محدثاتو ډډه وکړئ ځکه هر محدث(نوی شی په دین) کې بدعت دی) [سنن ابو داود:۴٦۰۷].

دا دوه لارې او طریقی د فرمان په نصوصو د پیغمبر(صلی الله وسلم) په پیروي د اصحابو کرامو د سنتو څخه دي، د خلیفه لپاره شرعي طریقې دي او اجتهادي ندي، سمه ده که د پیغمبر(صلی الله وسلم) څخه د خلیفه د ټاکلو واضحه طریقه ثابته نه ده لیکن له هغو کسانو څخه چی پیغمبر(صلی الله علیه وسلم) د هغوی په پیروی له ځان نه وروسته امر کړی دی، ثابته ده او دا هم شرعي او اسلامي طریقه حسابیږي.

له دې دوه طریقو څخه بغیر بله طریقه د مشر(حاکم) په ټاکلو کې ناسمه ده برابره ده که هغه انتخابات وي او که ولیعهدي؛ ځکه د پیغمبر(صلی الله علیه وسلم) د اصحابو کرامو څخه نده ثابته او د اصحابو کرامو جمعي عمل شرعي حجت دی لکه څنګه چې د هغه په حجتوالي له قرآن او حدیث نه کافي دلایل شتون لری، نو ثابته شوه چی د خلیفه د ټاکلو لپاره په شریعت کې مشخصه طریقه ده او دا داسې مسله نده چی د انسانانو عقلونو ته ایښودل شوی وی تر څو هر پوه مدعی چی هر څه غواړی تشریع یې کړي او هر څه چې وغواړي ووایي.

فرضا که د خلیفه د ټاکلو طریقه منصوصي نه وی او د فکر اهل ته سپارل شوی وی په دې استدلال سره ممکن ده چی انتخابات او دموکراسي ثابته کړي، په دموکراتیکو انتخاباتو کې خلک د خلیفه د ټاکلو لپاره نه راووځي تر څو پدی استدلال سره ثابته کړو چی خلکو خلیفه ټاکلی دی.

په دموکراتیکو انتخاباتو ملتونه جمهور ریس ټاکي، جمهوریت تاسیس کوي نه دا چې خلافت په غیر منصوصي شکل او طریقی سره تاسیس کوي، د جمهوریت نظام اصلا د خلافت سره په تضاد کې دی او نشو کولای پدی استدلال سره اجتهادي والی د خلیفه د ټاکلو لپاره ثابت کړو چی جمهوریت مشروع دی، که د خلیفه د ټاکلو طریقه اجتهادي ده تاسې کولای شي په دې اجتهادي طریقې سره د خلیفه د ټاکلو لپاره کار اخیستی شي نه چې په دې طریقې سره تاسې د جمهور رییس د ټاکلو په مشروعیت استدلال وکړي، دا د استدلال طریقه مضحکه(خنده ونکی)او تعجب راوړنکې ده او له دې سره شباهت دی چې څوک وه وایي: د دیوال رنګ سپین دی نو ځکه زه سباته د غرمې ډوډی نه خورم.

د پورتنیو خبرو ، استدلالاتو ،عقلي او نقلي دلایلو خلاصه دا ده چی خلافت قطعا یو ګټور میکانیزم او یو واجب الاتیان الاهي نظام دی، د هر وخت او ځای لپاره یواځنی دولت دی چې د بشریت مشکلات پرئ حل کیدای شي ، دا دولت بشري تجربه نده بئ جوړښته او بې سیستم هم ندی تر څو نورو مصادرو ته مراجعه وشي او الله سبحانه و تعالی دې ټولو مسلمینو ته د خلافت د نشر او له هغه سره د مرستې توفیق ورکړي او په دې لاره کې شهادت او مرګ د دئ لوړ هدف لپاره لویه کامیابي ده چې د بشریت او هستی لپاره په کې سعادت یا نیکبختي راوړي والله المستعان و علیه التکلان!

د CIA ماموریـن

امریکایان په نورو خلکو هم لکه د خپلو مامورینو طالب مرتدینو په څېر ګمان کوي ، فکر کوي چې د دوی د دومره لوبو او ډرامو باوجود به هم څوک د امریکا په اساسي اهدافو ونه پوهیږي او لکه د طالب کشرخیلو به ګنې ټول خلک په دې قانع کړي ، چې د آی ایس آی په روزنتونونو کې روزل شوي او له کلونو، کلونو څخه راپدیخوا د امریکا د نظامي هډې قطر په هوټلونو او ساحلونو کې په عیاشیو روږدې شوي ،د cia له لورې مهار شوي ، هغه چې د بین الملل په غوجل کې د نورو کفري ملتونو سره په یو اخور تړل شوي، او د ټولو کفري اصولو منونکي هغه لوړ پوړې چارواکې یې چې د cia له مامورې اداري اې ایس اې له اجازې پرته ټوخې هم نه کوي دا ټول ګوندې دومره سیاسي فراست لري چې نړۍ ته یې په سیاست کې ماتې ورکړه .

هو!

امریکا په ډېر مهارت لوبه لوبوي او د نوې لوبې لوبغاړي یې اوس هغه پخواني کور مغزي طالب اخوندان نه دي ، چې دوه لسیزې وړاندې یې ورسپارل شوې ماموریت په درست شکل ترسره نه کړ، بلکې ددې لوبې لوبغاړي داځل آی ایس آی داسې روزلي چې د امریکا ترې هم دومره په مهارت د لوبې د لوبولو تمه نه وه .

دا روانه امریکایي ډرامه چې سناریو لیکونکي او ډاریکټران یې د سې آی اې او آی ایس اې جنرالان دي طالب ممثلین یې هره صحنه په ډېر ماهرانه انداز انجاموي .

د امریکا په نظامي هډه کې کفارو ته طالب مرتدینو د تسلیمۍ تړون قدم په قدم عملي کیږي او د دواړو لوریو له خوا د تړون د نقض نارې هم د خلکو د ذهنیت سازۍ په هدف د همدې تړون له مخې وهل کیږي .

هو !

هغه تړون چې په کې طالب مرتدینو د کابل د سمبولیک واک او هغه امتیازاتو ترلاسه کولو له امله چې د امریکا د ورکول شوې ماموریت د عملي کولو له کبله تیر مرتد جمهوریت ته امریکا ورکول په خپل غیرت او ارزښتونو لوبې وکړې ، د امریکایي اشغال په خلاف د اولسونو په قربانیو اوښکو او وینو یې سوداګري وکړه .

اوس نو د همغه واک او امتیاز ترلاسه کولو په پایله کې همغه ماموریت طالب مرتدین ترسره کوي ، اوس طالب مرتدین د اشرف غربي د مرتد نظام ځای ناستی دي .

دادی په دوحه کې د ډیزاین شوې دیموکراسۍ نوې بڼه د اسلامي نظام په نوم تطبیقوي .

اوس نو د امریکا دښمن د طالب دښمن دې او د امریکا دوست دطالب دوست دې .

اوس نو دبین الملل د کفري اصولو په چوکاټ کې طالب مرتدین د کفر په ملت کې وشمیرل شول او په دې ملت کې د رسمي منلو د اعلان شېبې شمیري .

اوس نو د اسلامي خلافت په خلاف امریکا او طالب مرتدین له پخوا پیل کړې پټه جګړه نوره پټه مخ ته نه وړي بلکې اوس یې نو پوره ذهنیت سازي وکړه اوس ددوی کشرخیل ددوی په یو کفر کولو هم کوم غبرګون نه ښایي ، ځکه یې نو دا نیابتي جګړه په رسمي شکل ومنله او طالب مرتدین اوس په عملي شکل دې ته قانع شوي دي چې دوی د امریکا نیابتي ملیشې دي .

عجیبه ده !

کله چې طالب مرتدین د تیر جمهوري نظام د مرتدو عسکرو سره په شریکه د امریکایي کروزونو او د څو ډوله جنګي طیارو د درنو بمبارونو په ملاتړ د اسلامي دولت په تمکین راوختل ، په داسې حال کې چې له دې عمومي هجوم وړاندې د دوحې د تړون په اساس امریکایانو د وروستي یو کال په اوږدو کې د اسلامي دولت په تمکین خپل هر اړخیز فشار نهایت زیات کړ، هر متحرک ساکښ یې په نښه کاوه ، عام بمبار او شبخونو له بل هر وخت زور واخست او چې کله د اسلامي دولت مجاهدین یې څه وځپل بیا یې نو په داسې حال کې خپلې زمیني ملیشې طالب مرتدین په تمکین راواچول چې لومړې به ورته امریکایي بادارانو یې د اسلامي خلافت د مجاهدینو سنګرونه بمبار کړل ، له هوا څخه یې د طالب ملیشو په صفونو کې د آی ایس اې جنرالانو ته منظمه جنګي نقشه ورکوله ، دطالب مرتدینو هغه ښکاره کفر به چرته له موږ هیر شي چې موږ په خپلو سترګو لیدل چې دوی به د امریکایي طیارو په سیورې کې پرمخ راروان و، امریکایي جنګي طیارو ته به یې کوردینات ورکول او هغوی به له هوا څخه ورته جنګي نقشه ورکوله .

هغـه مکالمـه اوس هـم راتـه يـاده ده چـې لـه يـو طالـب عسـکر د اسـلامي خلافـت يـو مجاهـد پوښـتنه وکـړه چـې تاسـې دا بمبارونـه نـه ګـورئ چـې امريکايـان يـې ستاسـې پـه ملاتـړ پـه مـوږ تـرسره کـوي تـه ځانتـه څنګـه مسـلمان او بيـا مجاهـد وآيـې ؟

طالـب عسـکر ورتـه لنډ ځـواب ورکـړ چـې : دا بمباورنـه دربانـدې همـدا مـوږ کـوو ، د يـو کافـر څخـه د بـل کافـر پـه مقابـل کـې د مرسـتې اخسـتل روا دي او ستاسـې خوارجـو پـه مقابـل کـې لـه امريکايانـو هـر ډول مرسـته مـوږ تـه جايـز ده .

دې احمـق تـه لا دا هـم جوتـه نـه وه چـې خـوارج څـوک دي کـوم صفـات لـري ، د خوارجـو تاريـخ څـه دی ، او د خوارجـو سره د جګـړې اصـول څـه دي ، خـو پـه هـر صـورت کـه څـه هـم طالـب مرتدينـو ډيـره هڅـه کولـه د امريـکا د هوآيـي ځـواک پـه ملاتـړ دا جګـړه پټـه پاتـې شي خـو ځينـو امريکايـي چارواکـو لـه دې رازه پـرده پورتـه کـړه او پـه رسـنيو کـې داسـې راپورنـه راغبرګ شـول چـې امريکايـي چارواکـو بـه خپـل هوايـي ځـواک د طالـب د هوآيـي ځـواک پـه نـوم يـادوه .

خـو د د دې جګـړې لـه صحنـې لـرې پرتـو طالـب مليشـو نـه منله چـې دوئ سره دې امريـکا هوايـي مرسـته کړې وي او زمينـې دې يـې هـم ورتـه د جګـړې زمينـه سـازي کـړې وي ، خـو کلـه چـې دداسـې خلکـو د ذهنيـت سـازئ پـه هـدف طالـب چارواکـو د روانـې امريکايـي ډرامـې صحنـې ډيـرې خـه تمثيـل کـړې نـو دوئ هـم اوس تـر ډيـره نـه يـوازې دا منلـې چـې دوئ سره امريـکا پـه هـر څـه کـې همـکاره ده بلکـې د امريـکا لـه لـورې هـر اړخيـزې مرسـتې ورتـه يـو شرعـي ضرورت بريښـي .

اوس همغـه احمقـان چـې يـو وخـت به يـې دا نـه منلـه چـې ګونـدې امريـکا دې د اسـلامي خلافـت پـه خـلاف د طالـب مرسـته او حمايـه کـړې وي او طالـب دې د اسـلامي دولـت پـه خلاف د خپلـو نيابتـي مليشـو پـه حيـث وکاروي اوس نـو پـه ډيـره سـړه سـينه دا هـر څـه اوري او منـي چـې خپـل مـشران يـې داسـې اعـتراف کـوي چـې ددوئ نظاميـان او د امريـکا نظاميـان سره پـه يـو چينـل کـې مشـورې کـوي .

اوس نـو دا احمقـان پـه دې خـبره هـم کـوم عکـس العمـل نـه خايـي چـې مـشران يـې وايـي امريـکا نـوره زمـوږ دښـمنه نـه ده .

اوس نـو ددې احمقانـو دمـاغ يـې تـر دې حـده ورمينځـلي چـې پـه لـږ توپير لکـه د کـرزي پـه څېرچـې هغـه چرتـه پـه غرونـو کـې امريکايـي هليکفـترو ښـکته کـړ او ددوئ ګوډاګـي مـشران امريـکا لـه نظامـي هـډې پـه فوځـي الوتکـه کـې کندهـار هوايـي ډګـر تـه را انتقـال کـړل ، دا ورتـه د خپلـو مشرانـو سـياسي بصـيرت ښـکاري ، فکـر کـوي چـې دا د نـړئ فاتحـين (!) امريـکا د اسـلامي نظـام د حاکميـت پـه خاطـر لـه خپلـې اسـتخباراتي هـډی څخـه کندهـار تـه را انتقـال کـړل .

دې احمقانـو تـه اوس پـه افغانسـتان حاکمـه د اسـلامي نظـام پـه نـوم پـه دوحـه کـې پـه نـوې بڼـه ډيزايـن شـوې ډيموکـراسي هـم اسـلامي نظـام ښـکاري .

هغـه نظـام چـې د وطنيـت او قوميـت لـه ګمـراه عقيـدو سرچينـه اخـلي .

هغـه نظـام چـې د بيـن الملـل د کفـري اصولـو پـه اساسـاتو ولاړ دې .

هغـه نظـام چـې پـه کـې حـربي کفـارو سره دوسـتي او صميمـت جايـز دې .

هغـه نظـام چـې پـه کـې د امريـکا پـه شـمول د ټولـې نـړئ د کفـارو سـاتنه خپـل فـرض ګڼـل کيـږي .

هغـه نظـام چـې د مشرکينـو د سر او مراسـمو د سـاتنې پـه هـدف پـه کـې دخپلـو سرونـو بايلـل جهـاد بلـل کيـږي .

هغـه نظـام چـې د امريکايانـو او روسـانو سـاتنه پـه کـې يـو شرعـي حکـم ګڼـل کيـږي او ددې حـربي کفـارو د سـاتنې پـه هـدف خپـل وژل شـوي مـردران شـهيدان بـولي .

هغـه نظـام چـې اخلاقـي او ادارې فسـاد کـې يـې تـير جمهوريـت تـه دعـا ګـوئ پيـدا کـړل.

هغـه نظـام چـې د اللـه عزوجـل حدود يـې تعطيـل کـړي او تبديل کـړي .

هغـه نظـام چـې فيصلـې پـه کـې پـه وضعـي قوانينـو کيـږي .

هو ! هغه نظام چې ......

ددې هـر څـه باوجـود بيـا هـم دا احمقـان دا ډول نظـام اسـلامي نظـام ګڼـي او ترينـه دفـاع خپلـه وجيبـه بـولي .

ډيـره عجيبـه ده ! آی ايـس اې پـه طالـب مرتدينـو کـوم جـادو کـړې چـې پـه هيـڅ ډول ددوئ لـه طلسـم څخـه نـه شي وتلـې .

اوس نـو دادې طالـب مرتديـن خـه پـه ښـکاره وينـي چـې ددوئ د اسـتخباراتو مسـول د امريکايـي اسـتخباراتي چارواکـو سره د ملاقـات لپـاره د امريـکا اسـتخباراتي هـډې قطـر تـه د راپـور ورکولـو او حسـاب ورکولـو او د نويـو نقشـو او پلانونـو ترلاسـه کولـو پـه اسـاس بلـل کيـږي او د بنـدو دروازو ترشـا پټ مجلسـونه تـرسره کـوي خـو طالـب احمقـان اوس هـم داسـې فکـر کـوي چـې دوئ د ازادئ اتـلان او د اسـلامي نظـام حاميـان دي .

پـه داسـې حـال کـې چـې طالـب مرتديـن خپلـو امريکايـي بادارانـو سره د داسـې پټـو مجلسـونو د پټ سـاتلو نهايـت هڅـه کـوي خـو بيـا يـې هـم اللـه ذليلـه کـوي او ددوئ لـه مجالسـو ددوئ بـاداران خلـک خـبروي .

عجيبـه ده ! لـه يـوه لـورې امريـکا غـواړي چـې خلکـو تـه ځـان د طالبانـو حريـف معـرفي کـړي او د ځينـو پاتـې کمـو احمقانـو د ذهنيـت سـازئ پـه هـدف خلکـو تـه دا فهـم ورکـوي چـې د طالبانـو د اسـتخباراتو د مسـول پـه شـمول پـه ځينـو طالـب چارواکـو مـو نړيـوال سـفري بنديزونـه لګـولي ،بهرنيـو هيوادونـو تـه سـفر نـه شي کـولاې ، خـو چـې بيـا خبريـږو

په ډېره پټه يې بيا سفر کړې وي او امريکايي استخباراتي چارواکو به خپل حضور ته بللې وي ، بيا نو هيچا سره هم دا پوښتنه نه وي چې دا ځنګه پټ ولاړ ؟ هغه سفري بنديزونه يې څنګه شول ؟ که سفري بنديز يې ختم شو ، نو ولې پټ پاتې دې خو بايد علني شي ، طالب ولې په دې ناکامه هڅه کې تل شرميدلې وي چې داسې سفرونه پټ وساتي ، که چرته د دوی د استخباراتو مسول د اسلامي امت غم را اخستې وي او امريکايانو سره د دوی د ترسره کيدونکو جنايتونو حساب ته تللې وي خو بايد دا موضوع يې رسنيزه کړې وې ، پرېږده چې د اسلامي امت خوشاله کړي ولې داسې مجلسونه پټوي او ولې يې پټ ترسره کوي ؟

خو نه داسې نه ده اوس ټول خلک پوهيږي .

هو امريکا !

اوس ټول خلک ستا او ستا د مامورينو په لوبو او ماموريتونو پوهيږي .

امريکا !

مزې کوه!(شولې دې هم خپلې دي او پروړې دې هم خپلې دي)

چې کوم خوا يې ډنګوې دا احمقان به ستا هر ډول ته غبرګ لستوني غورځوي او دا هر څه درسره ستا مامورين طالب مشرکين په پټو سترګو مني .

تازه د قطر په امريکايي نظامي هډه کې د امريکايي استخباراتو (cia) معاون ډيويډ کوهين، د افغانستان لپاره د امريکا ځانګړي استازي تام ويسټ د مرتدو طالب ملېشو د استخباراتو د رئيس عبدالحق وثيق او ورسره مل پلاوي سره کتلي دي)

دا کتنه چې طالب مرتدينو يې د پټ ساتلو ډېره هڅه وکړه ، امريکايي رسنيو رسنيزه کړه ، وثيق چې

د فاکس نيوز د راپور له مخې، د ولسمشر بايډن ادارې د سي آی اې مرستيال رييس ډيويډ کوهين د قطر پلازمېنې دوحې ته استولی او پرون يې د طالبانو د استخباراتو د رييس عبدالحق وثيق په مشرۍ پلاوي سره وکتل.

Translate Tweet

BBC News پښتو

د امريکا او طالبانو حکومت جګپوړو استخباراتي چارواکو د قطر پلازمېنه دوحه کې کتلي دي.

سي اين اين تلويزيوني شبکې د دوو باخبره سرچينو په حواله ليکلي چې د شنبې ورځې دا ليدنه د امريکا د مرکزي استخباراتو ادارې "سي ای اې" د مرستيال 'ډيويډ کوهن' او د طالبانو پلاوي ترمنځ چې د دوی د استخباراتو لوی رييس عبدالحق وثيق هم پکې و، شوې ده.

د راپور له مخې د امريکا له اړخه دې ليدنه کې له ښاغلي کوهن سره افغانستان لپاره د امريکا ځانګړی استازی تام وېسټ هم ملګری و.

د امريکا بهرنيو چارو وزارت، سي ای اې او همدا راز د طالبانو حکومت تر اوسه د دې کتنې په اړه څه نه دي ويلي او دا جزييات هم نشته چې دوی پر کومو موضوعاتو غږېدلي دي.

که دا کاته تاييد شي، نو دا به د جولای مياشتې وروستيو کې کابل کې د امريکا د بې پيلوټه الوتکې يوه بريد کې د القاعده شبکې د مشر ايمن الظواهري تر وژل کېدو راوروسته د طالبانو او امريکايي چارواکو لومړنۍ مخامخ ليدنه وي.

خپلو امريکايي استخباراتي بادارانو د ورسپارل شوي ماموريت د تير يو کال راپور ورکولو لپاره خپلې استخباراتي هډې ته غوښتې و، په تير يوکال کاري راپور کې د ايمن الظواهري د وژلو د زمينه سازۍ د جوړيدو له کبله امريکايي استخباراتي چارواکو د طالبانو د استخباراتو څخه مننه کړې او د دوی دا کړنه يې د دوی نهايت اخلاص ياد کړې او د خپلو مخلصو مامورينو څخه يې دا مننه هم کړې چې په تير يو کال کې يې د اسلامي خلافت په خلاف کومې کړنې ترسره کړي ، او په دې برخه کې يې چې په عامو موحدينو کوم وحشت کړې ،ددوی قتل عام يې کړې ، ددوی مدارس او مساجد يې تړلي مننه کړې ، او په شا يې ډبولي چې موږ مو ترشا ولاړ يو تکړه شئ ، او دا ياداوري يې هم ورته کړې چې د روافضو او نورو مشرکينو ساتنه مو کړې خو په دې ساتنه کې پاتې راغلي ياستئ ، نو د امتيازاتو په ورزياتولو يې ترې غوښتي چې ددوی ورسپارل شوي ماموريتونو کې تر دې دمه ولې پاتې راغلي نه يې په درست شکل رافضي مشرکين وساتلاې شول ، نه يې د اسلامي خلافت د سرښندونکو غازيانو د مرګونې بريدونو مخه ونيوله او نه يې په درست شکل ورکول شوې ديموکراسي لا تطبيق کړي ، د همدغه ماموريتونو د خه ترسراوي په وړاندې په پرتو خنډونو سره غږيدلي ، وثيق ورته ويلي د اسلامي خلافت په خلاف بايد امريکايان خپلې مرستې نورې دوی سره زياتې کړي ، دوی خو اول باټې وهلې چې په يوازې ځان د اسلامي دولت مخه نيولې شي ، خو اوس يې نو سر د بادار په پښو کې ايښودو ته ووړ ، چې ژر مې لاسنيوې مظبوط کړئ ، ګنې کېسه خرابه ده .

نو تاسې به وويني چې ډېر ژر به امريکايي چارواکي خپلې هر اړخيزې

مرستې لا زياتې کړي ،ممکن د ډالري کڅوړو تعداد هم زيات شي او نورې پټې او ښکاره نظامي ، اقتصادي او سياسي مرستې لا زياتې شي . او ددوی امتيازات به لا ورزيات کړي . عجيبه لا داده چې مخکې به د اشرف غربي حکومت څخه د حساب او راپور اخستو او نويو پلانونو ورکولو لپاره استخباراتي چارواکي ورته کابل ته راتلل خو دا نوې مامورين طالب مرتدين يې داسې ذليله روږدې کړي چې دوی خپله هلته استخباراتي هډې ته د راپور ورکولو ذلت برداشت کوي .

مخکې به نو اشرف غربي هم ددې مرستو په مټ د تروريزم سره د مبارزې سندرې زمزمه کولې خو هغه به په دې ببولالو دوی د غرب غلام او ګوډاګې ګڼه خو دوی په همغه کړنو او همغه شعارونو لا هم ځانونه فاتحين او مجاهدين بولي او د ډير افسوس خبره بيا داده چې دا خپل کشرخيل او نور احمقان ورسره دا هر څه په پټو سترګو مني .

هو!

د دوحې له قرارداد را وروسته طالب ملېشې تل هڅه کوي چې داسې کارونه تر سره کړي تر څو امريکا او صليبي نړۍ ته ځان وفادار ثابت کړي او دوی ته د مؤمن وژنې په بدل کې ورسپارل شوې د واک ګدۍ ترې بيرته وانخلي.

دوی صليبي ټلوالې او ملل ملحده ته د ځان د ښه ثابتولو لپاره د عامو مؤمنانو وژنه وکړه، د هغوی په کورونو يې چاپې يې ووهلې، زنانه او ماشومان يې هم ور وژل ، ددوی مدارس او مساجد يې وتړل

په مقابل کې د امريکا ټولو تالي څټو مشرکينو ته يې د ساتنې او د مراسمو د نمانځنې په برخه کې ځان خوله خوله کړ خو هغه بيا بيله خبره ده چې په دې نه توانيږي چې دوی وساتي ، خو دوی ورته خپل اخلاص خايي.

ددې ترڅنګ د ورکول شوې ديموکراسۍ د تطبيق په لاره کې هم په ډېره سخته هڅه کوي چې هم همدا ديموکراسي په خلکو د شرعي نظام په حيث ومني او هم يې عملي کړي ، او ددې ترڅنګ د وطنيت د ګمراه عقيدې په اساس د ګڼو کفري کړنو په منلو سره يې کوشش دادې چې امريکا او صليبي نړۍ قانع کړي چې دوی نور په بشپړ ډول د ملګرو ملتونو امر ته لبيک ويلې دی او د هغوی د هر امر منونکي او عملي کونکي دي.

دوی د دغو حسابونو د ورکولو لپاره بيا مجبور دي په قطر کې د امريکايي پوځ تر ټولو لويې نظامي هډې ته لاړ شي او هلته د خپل صداقت او ريښتينولۍ حساب ورکړي او هلته يې بيا نو امريکايي باداران خپلې نوې طرحې ورسره شريکوي تر څو په دوحه کې د جوړې شوې ديموکراسۍ د دغه نوې بڼې د تطبيق لپاره د طالبانو مرتدې ملېشې کوټلې ګامونه واخلي.

طالب ملېشې چې له يوه لوري د شريعت د تطبيق او شرعي نظام خبرې کوي، خو په عملي ډګر کې بيا قدم په قدم ديموکراسي تطبيقيږي او د اسلامي نظام څرک نشته.

ټول ادارات، رياستونه او وزارتونه لا تر اوسه په زاړه حالت دي، يعنې کوم څه چې په جمهوريت کې و اوس هم دي، هيڅ توپير نه لري، د بانکونو نظام سودي، محکمې، وغيره... ټولو کې وضعي قوانين دي او د شرعي قوانينو درک نه لګيږي.

دوی کوښښ کوي چې دغه د ديموکراسۍ نوې بڼه د شريعت په

نوم تېره کړي او که څوک یې خلاف کوي نو د امریکایي قوانینو سره سم باید ووژل شي، ځکه د امریکا ګټو ته خطر جوړوي، د مرتدو طالب ملېشو د واک ته رسېدني له لومړۍ ورځې دوی همدا فرعوني پالیسي کاروي او هر هغه څوک چې د دوی د دغه کفري کړنو او غیر شرعي سیاست نقد وکړي او یا د دوی هغه کړنې بیان کړي چې دوی پرې له اسلامه وځي، باید زنداني او یا ووژل شي، دلیل او برهان خو دوی نه لري.

په دې لاره کې دوی د سیمې د هیوادونو له استخباراتو، ګاونډیو هیوادونو له استخباراتو او نړیوالو استخباراتو څخه هم کومک غواړي او د چوکۍ د ساتلو لپاره د هیڅ کفر په کولو دریغ نه کوي.

دغه لیدنه په داسې حال کې تر سره کېږي چې همدا څو ورځې مخکې د پاکستان د پوځ مشر جنرال قمر باجوه د امریکایي چارواکو سره ولیدل او د پاکستان او امریکا له لوري جوړه شوې د مؤمن وژنې شریکه طرحه به اوس په مرتدو طالب ملېشو عملي کوي.

د ملېشو د استخباراتو له رئیس سره د cia کتنه دا هم په ډاګه کوي چې مرتدې ملېشې د امریکا د نیابتي جګړې، د هغوی د ګټو د خوندیتوب او د هغوی د کفري دین د ساتنې سره سره دوی د مؤمنانو په اړه استخباراتي معلومات هم له صلیبي نړۍ سره شریکوي.

د طالبانو مرتدې طالب ملېشې باید پوه شي چې cia هغه داړونکې شبکه ده چې د نړۍ په لسګونو اسلامي هیوادونو کې یې میلیونونه مسلمانان په خپلو زهرجنو داړو وداړل.

په اسلامي امت د روانو ناخوالو سرچینه د cia شبکه ده.

سي آی ای اسلامي امت ټوټه ټوټه کړ.

سي آی ای د اسلامي امت او اسلامي نړۍ مالونه او خزانې لوټ کړل.

سي آی ای په اسلامي نړۍ کې فکري عقیدوي جنګ رهبري کوي چې غواړي په فکري ډول ځوان نسل کافر او سیکولر کړي.

سي آی ای د ټولو هغو مؤمنانو دښمنه ده چې د اسلامي امت د یووالي لپاره کار کوي.

خو له طالب ملېشو ګیله نه ده په کار، ځکه دوی د واک د لاسته راوړلو لپاره ایمان له لاسه ورکړ او اوس یې د ساتلو لپاره ضرور ده چې د cia اهداف وپالي او د هغوی طرحې عملي کړي، دوی کوښښ کوي چې په خراسان ولایت کې د اسلامي دولت مجاهدین کمزوري او یا ختم کړي تر څو ونه شي کولی د ګاونډیو طاغوتي هیوادونو او صلیبي ټلوالې امنیت وګواښي او ددې لپاره رنګا رنګ پلانونه او دسیسې په کار اچوي خو: {وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ ۖ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ} ژباړه: هغوی خپل تدبیرونه په کار اچول او الله خپل تدبیر کاوه. او الله تر ټولو ډېر ښه تدبیر کوونکی دی. دوی کوښښ کوي چې امت همداسې ټوټه ټوټه او د وطنیت په ګنده لومو کې نښتی وي خو د الله تعالی په فضل به اسلامي دولت دا پولې نړوي او له مالیزیا تر اندلسه به یوه اسلامي نړۍ، یو امام، یو بیرغ او یوه کلمه وي.

دوی کوښښ کوي چې د صلیبي نړۍ امنیت وساتي خو دوی دې په یاد ولري چې دوی به په دې لاره کې نیست و نابود شي او د صلیبي نړۍ امنیت به ونه شي ساتلی چې په تیطر کې مو ورته لله الحمد دا په اثبات ورسوله چې تاسې ستاسې بادارن زموږ د خونړیو بریدونو له لمبو نه شئ ژغورلای ..

دوی کوښښ کوي د روانو وحشتونو او ظلمونو له لارې مؤمنان له خپلو عقیدو واړوي او یا یې له حقې لارې کاږه کړي خو دوی دې پوه شي چې دا وحشتونه د مؤمنانو صبر او استقامت نور هم زیاتوي کوم چې د فتحې او غلبې اصل دی.

د سي آی ای دغه نوي کرایه ملېشې دې له مخکنیو عبرت واخلي، ځکه دغه استخبارتي شبکې د طالبانو په څېر ملېشې په خپله نیابتي جګړه کې استعمالوي، د دوی د خوشاله ساتلو لپاره ډالر ورکوي، کله یې چې تاریخ تېر شي بیا یې کیسه کې هم نه وي او د سپي اهمیت هم نه ورکوي، نو مخکې له دې چې تجربې دربانـدې وشي د مؤمنانو له وژنې لاس واخلئ، پرېږدئ چې مجاهدین د ځمکې له مخ څخه د کفر، شرک او ارتداد ټغر ټول کړي، د اسلامي دولت د مجاهدینو او صلیبي نړۍ له منځ څخه ووځئ او ځانونه د هلاکت کندې ته مه غورځوئ، د دنیا د څو ورځې واک لپاره آخرت مه تباه کوئ، دا په یاد ولرئ چې تر مرګه به هم شریعت نافذ نشئ کړای او د امریکایي استخباراتو او صلیبي نړۍ د جواسیسو له لوري چې نن په تاسې واکمن دي پر تاسې دیموکراسي قدم په قدم تطبیقوي او تاسې هم له سره تر پښو پورې په کفر کې ډوب شوې یاست چې دادی اوس د خوځېدو ورتیا هم ونه لرئ.

بادارانو يې همجنسبازي هم ومنله، طالبان به کله ترې براءت کوي؟

الحمد لله، والصلاة والسلام على رسول الله، وعلى آله وصحبه ومن والاه، أما بعد:

مونږ هميش په هغه مرجئة عملاو او په سپينه جامه کې د سيکولرانو او مرتدينو په حاميانو باندې ردونه کړي، چې تش په نامه اسلامي ممالکو او مرتدو حاکمانو ته د اسلام نسبت کوي، او په عامو مسلمانانو د خپلو شخصي ګټو په خاطر دين ګډوډوي او تلبيس ورباندی کوي، د دی حاکمانو د ارتداد نموني او دلائل ورځ په ورځ لکه د لمر راښکاره کيږي او په عامو خلکو د رب له خوا بار بار حجتونه قائميږي او د همدې سيکولرانو د مدافعينو او حاميانو دجل، تلبيس، وخت په وخت رب العالمين ولس ته رسواکوي، د همدې کفرياتو له جملې څخه د نړۍ د نورو طاغوتي نظامونو ترڅنګ په پاکستان کې هم د همجنسبازۍ يا (ټرانس جنډر) د قانون تصويب او د دوی په اصطلاح بيل پاس شو!

همجنس بازي څه ته وايي؟

همجنس بازي ديته وايي چې نارينه له نارينه څخه او ښځه له ښځې څخه جنسي خواهشات پوره کوي.

غوارم همدا موضوع چې همجنس بازي د اسلام له نظره کوم حيثيت لري؟

او د اسلام له کومو قوانينو سره متضاد ده؟

او ايا اسلام کې ګنجايش شته چې نارينه يا زنانه دی د نفسي خواهشاتو له وجې خپل جنس بدل کړي؟

او هغه خلک چې همجنس بازۍ ته جواز ورکوي او يا يې قانون تصويبوي، يا په دی قانون راضي او خوشحاله وي د اسلام له نظره څه حکم لري؟

غوارم همدا موضوعات په ځلورو بحثونو کې راونغارم او دی سوالونو ته جواب ورکړم ترڅو هر اړخ يې مسلمانانو ته واضح شي.

البحث الأول: (الدلائل القيمة الموزونة بحرمة اللواطة الملعونة

دا چې همجنس بازۍ کې مختلف صورتونه دي، نو غوارم هر صورت باندی مستقله خبره وکړم تر څو قضاوت هم خپله لوستونکي وکړي.

په همجنس بازۍ کې يو صورت د نارينه د نارينه څخه خواهش پوره کول او يا ورسره لواطت کول يا ورسره نکاح کول دي.

دا هغه لوی فاحش او ناکاره عمل دی چې حتی په حيواناتو کې هم نه ليدل کيږي، خو نن د اسلام په نامه د دين اسلام پلورنکي په ډير جرئت او بې شرمۍ دی ناوړه عمل ته د جواز بڼه ورکوي.

دا هماغه عمل دی چې عاملينو ته يې رب العالمين داسې عبرتناکه سزا ورکړي چې تر قيامت يې په قران او سنت او د مسلمانانو له ممبرونو څخه يادونه کيږي، د لوط عليه السلام قوم کې همدا ناکاره عمل و چې لوط عليه السلام بار بار له دی عمل څخه خپل قوم منعه کاوه، چې په مختلفو سورتونو کې يې رب العالمين تذکره کړي:

قال تعالى: وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَتَأْتُونَ الْفَٰحِشَةَ مَا سَبَقَكُم بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِّنَ الْعَٰلَمِينَ [80] إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ شَهْوَةً مِّن دُونِ النِّسَآءِ بَلْ أَنتُمْ قَوْمٌ مُّسْرِفُونَ [سُورَةُ الاَعْرَاف : 81]

ژباړه: او مونږ لوط (عليه السلام) د پيغمبر په حيث ولېږه، ـ نو ياد کړه ـ کله چې هغه خپل قوم ته وويل: "ايا تاسي داسي بې حيا شوي ياست چې هغه شرمناک کار (لواطت) کوئ چې ستاسي څخه مخکې په نړۍ کښې هيچا نه دی کړی؟

تاسي ښځې پرېږدئ، نارينه ؤ ته په شهوت سره راتلل کوئ، حقيقت دا دی چې تاسي بيخي له حده تېرېدونکي خلك ياست."

خو هغه قوم د همجنس بازۍ په نشو کې داسي ډوب شوی و چې د رب العالمين د راليږل شوي استازي په خبرو يې کومه پروا ونکړه تر دی چې عاقبت يې دا شو چې رب العالمين وربانـدی د کانو باران شروع کړ او ځمکه يې وربانـدی پر بل مخ واړوله او د ځمکې له مخ څخه يې پناه کړل:

فَلَمَّا جَآءَ أَمْرُنَا جَعَلْنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهَا حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ مَّنضُودٍ [سُورَةُ هُود : 82]

ژباړه: بيا کله چې زمونږ د فيصلې وخت راورسېدی، نو مونږ هغه سيمه په بل مخ نسکوره کړه او پر هغې باندې مو د پخې شوي خټې د تيږو باران ووراوه.

بل ځای الله عزوجل فرمايي: فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُشْرِقِينَ [73] فَجَعَلْنَا عَٰلِيَهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِّن سِجِّيلٍ [سُورَةُ الحِجر : 74]

ژباړه: په پای کښې د لمر له ختك سره سم هغوی يوې قوي چيغې ونيول.

او مونږ هغه سيمه پر بل مخ نسکوره کړه او پر هغو مو د پخې شوي خټې د تيږو باران ووراوه.

وروسته ايات کې الله تعالى فرمايي چې دي واقعه کې د مؤمنانو لپاره عبرت پروت دي:

إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَءَايَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ [سُورَةُ الحِجر : 77]

ژباړه: په هغې کښې د ايمان د خاوندانو لپاره د عبرت درس دی.

د رسول الله صلى الله عليه وسلم په احاديثو کې د دې عمل ډير قباحت بيان شوی بلکې په داسې خلکو رسول الله صلى الله عليه وسلم لعنت ويلی:

عَنْ عِكْرِمَةَ ، عَنِ ابْنِ عَبَّاسٍ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، قَالَ : ...لَعَنَ اللَّهُ مَنْ عَمِلَ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ " . قَالَهَا ثَلَاثًا .[مسند أحمد]

ژباړه: عکرمه د ابن عباس رضی الله عنهما څخه روايت کوي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: د الله لعنت دی وي په هغه چا چې د لوط (عليه السلام) د قوم عمل (لواطت) کوي.

دا هغه فاحش او ناکاره عمل دی چې د رب العالمين په شريعت مطهرة کې د دی خلکو سزا قتل ده لکه حديث د ترمذي کې نقل دي:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ , قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : " مَنْ وَجَدْتُمُوهُ يَعْمَلُ عَمَلَ قَوْمِ لُوطٍ , فَاقْتُلُوا الْفَاعِلَ , وَالْمَفْعُولَ بِهِ [جامع الترمذي]

ژباړه: د ابن عباس رضي الله عنهما څخه روايت دی چې رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل:

قومی اسمبلی
پہلی مرتبہ جنس کے انتخاب کا قانون منظور
جے یو آئی کی مخالفت

اسلام آباد (نمائندہ ایکسپریس) قومی اسمبلی نے پاکستان میں پہلی مرتبہ جنس کے انتخاب کے قانون سمیت 10 ترمیمی بلوں کی بھی منظوری دیدی، خواجہ سراؤں کے حقوق کے تحفظ اور انکی فلاح و بہبود کا بل کثرت رائے سے منظور کر لیا گیا۔ 18 سال کی عمر کے بعد ہر فرد کو اپنی جنس کے انتخاب کا حق ہوگا، موروثی جائیداد میں قانونی حصہ دیا جائیگا۔ منگل کو اسپیکر سردار ایاز صادق کی سربراہی میں قومی اسمبلی کا اجلاس ہوا، اجلاس کے دوران پیپلز پارٹی کے سید نوید قمر نے مخنث افراد کے حقوق کے تحفظ، امداد، بحالی اور فلاح و بہبود سے متعلق بل منظوری کیلیے پیش کیا۔ بل کے تحت مخنث افراد قومی شناختی کارڈ، ڈرائیونگ لائسنس، پاسپورٹ اور چائلڈ رجسٹریشن سرٹیفکیٹ حاصل کر سکیں گے۔ 18 سال کے بعد ہر فرد کو اپنی جنس کے انتخاب کا حق ہوگا، جو شخص مخنث افراد کو زبردستی گداگری کیلیے ملازمت پر رکھے گا، اسے 6 ماہ قید یا 50 ہزار جرمانہ یا دونوں سزائیں دی جا سکیں گی۔ مخنث افراد کو وراثتی جائیداد میں اپنی جنس کے مطابق حصہ ملے گا، حکومت سرکاری اداروں بالخصوص اسپتالوں اور جیلوں میں مخنث افراد کیلیے خصوصی اقدامات کرےگی۔ خواجہ سراؤں کو ووٹ دینے اور عوامی عہدے کا بھی حق حاصل ہوگا، قانون پورے ملک میں وسعت پذیر ہوگا۔ اس موقع پر جمعیت علمائے اسلام (ف) کی رکن نعیمہ کشور نے مخالفت کرتے ہوئے بل کا جائزہ لینے کیلیے اسے اسلامی نظریاتی کونسل اور قائمہ کمیٹی کو بھجوانے کا مطالبہ کیا جس پر اسپیکر ایاز صادق نے ایوان کی رائے سے نعیمہ کشور کا مطالبہ مسترد کر دیا۔ نعیمہ کشور نے کہا کہ 18 سال کے بعد ایسے افراد کی نسل کا فیصلہ اس پر چھوڑنے کا کام اسلام سے منافی ہے۔ سینیٹ کے بعد قومی اسمبلی سے بل منظور ہونے کے بعد صدر مملکت کے دستخط سے بل باقاعدہ ملکی قوانین کا حصہ بن جائے گا۔ قومی اسمبلی میں تیزاب اور آگ سے جلانے کے جرم کا بل 2017، پاکستان بیت المال ترمیمی بل 2017 سمیت 2 حکومتی اور 8 پرائیویٹ ممبرز بل منظور کر لیے گئے۔

څوک چې تاسی وموندہ چې د قوم لوط عمل (لواطت) کوي کونکې (فاعل) او ورسرہ کیدونکی (مفعول به) دواړہ ووژنئ.

دا هغه لوي جرم دی چې په قتل کې یې صحابه کرامو او سلفو ډیر شدت کړی آن تر دی چې بعضی سلفو یې به اور د سیزلو امر کړی او بعضو یې په کاڼو د سنګسار او بعضو پری د دیوال راچپه کولو لار غوره ګڼلې.

عزتمندو! تیر بحث نه دا ثابته شوه چې نارینه د بل نارینه سره لواطت کول یو قبیح، ناکارہ، او د فطرت او عقل خلاف عمل دی، خو سرہ له دی هم د وخت د دیموکراسی بچې په ډیرہ بې شرمۍ دې سپک عمل ته مشروعیت ورکوي!

دی بحث ته په یو کوچنې پیغام خاتمه ورکوم هغه دا چې افسوس دي د پاکستان په شمول په نورو سیکولر نظلمونو کې میشتو شیخانو او ملایانو وي ، چې د داسې واضح او نه پټیدونکو کفري اعمالو او د هغې مشرعینو ته اسلامي حاکمان وایې، او حمایت کې یې مجلسونه او محفلونه جوړوي او په هغوی باندی د مسلمانانو د خروج څخه خلک منعه کوي او په ممبرونو همدا تګلارہ د سلفو منهج بولي.

افسوس او صد افسوس! سلف صالحین دومرہ د غیرت، حیاء او شرم څخه خالي نه و او نه یې داسې د ذلت لار غورہ کړې وہ ،چې د هغوي پر سر حاکمانو دی لواطت ته مشروعیت ورکړی وي او هغوی دې پری سکوت کړی وي ، بلکې تاریخ د هغوی د غیرت فیصله کړی، مخکې مو که د تحکیم بغیر ما انزل الله مسئله کې تقسیمات کول د لواطت په مشروعیت کې کوم تقسیمات لرئ؟!!

البحث الثاني: (النجم البرّاق بإثبات تحريم السحاق)

دويم صورت په همجنس بازۍ یا د (ټرانس جنډر) قانون کې دادی چې زنانه د زنانه سره نکاح کولو ته پکې مشروعیت ورکړل شوې، چې زنانه د زنانه څخه خواهشات پورہ کوي او یا د هغه سرہ د نکاح په نامه ناوړہ تعلقات پالي.

دي عمل ته په شریعت کې (سحاق) ویل کیږي او دین اسلام کې په اتفاق د علماؤ او فقهاؤ سرہ (سحاق) حرام دی.

د سحاق تعریف همدا دي چې : اسْتِمْتاعُ الـمَرْأَةِ بِالـمَرْأَةِ كَهَيْئَةِ الـجِماعِ.
یوہ زنانه د بلی څخه د کوروالی په شکل فائدہ او شهوت پورہ کړي.

دین اسلام د انسان جسم، عفت او پاکدامنۍ او په فطري حالت پاتی کیدو ته پورہ توجه کړې، دا چې زنانه یې په خپلو کې د یو بل څخه د خواهش او شهوت پورہ کولو څخه منعه کړي نو دیکې د رب العالمین نا اشنا حکمتونه دي، که چیري زنانه د سړیو څخه پدی باب کې جدا شي نو دا د فطرت خلاف دہ، دا د افرادو او مجتمع په حق کې یو جرم دی، ګواکې دا د نسل د هلاکت په معنی دہ، او دا د معاشري د فساد او د قسما قسم مرضونو سبب ګرځي.

إمام ابن حجر الهيتمي رحمه الله په (الزواجر عن اقتراف الكبائر" كبيرة رقم (362) کې دا عمل د کبیرہ ګناهونو له جملې څخه شمیرلي.
حديث کې هم نقل دی:
عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رضي الله عنه قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : إِذَا اسْتَحَلَّتْ أُمَّتِي سِتًّا فَعَلَيْهِمُ الدَّمَارُ : إِذَا ظَهَرَ فِيهِمُ التَّلَاعُنُ ، وَشَرِبُوا الْخُمُورَ ، وَلَبِسُوا الْحَرِيرَ ، وَاتَّخَذُوا الْقِيَانَ ، وَاكْتَفَى الرِّجَالُ بِالرِّجَالِ ، وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ)
.رواه الطبراني في " المعجم الأوسط " (2/17)، والبيهقي في " شعب الإيمان " (7/329)

ژباړہ: د انس بن مالک رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: کله چې زما امت شپږ شیان حلال وګڼې پر دوي به هلاکت راځی: کله چې دوئ کې یو پر بل لعنت ویل ښکارہ شي، او شراب څښي، جامي د وریښمو اغوندي، او ډمان او ډمی وګډوي، نارینه په نارینه بسیا وکړي ـ یعنی لواطت کوي ـ او زنانه په زنانه بسیا وکړي ـ یعنی سحاق کوي ـ.

امام آلوسي په خپل تفسیر کې لیکلي چې د لوط علیه السلام د قوم په زنانو کې هم د سحاق مرض و ځکه هغوئ هم الله عزوجل د خپلو نارینو سرہ هلاکې کړې:
والحق بها بعضهم السحاق وبدأ أيضا في قوم لوط عليه السلام فكانت المرأة تأتي المرأة فعن حذيفة رضي الله تعالى عنه إنما حق القول على قوم لوط عليه السلام حين استغنى النساء بالنساء والرجال بالرجال
وعن أبي حمزة رضي الله تعالى عنه قلت لمحمد بن علي عذب الله تعالى نساء قوم لوط بعمل رجالهم فقال : الله تعالى أعدل من ذلك استغنى الرجال بالرجال والنساء بالنساء
.[روح المعاني]

ژباړہ: او بعضو د (لواطت) سرہ سحاق (زنانه د زنانه څخه خواهش پورہ کول) هم یو ځای کړي، چې دا هم د لوط علیه السلام په قوم کې موجود و، چې یوی زنانه به بلی ته راتګ کاوہ، د حذیفة رضي الله تعالی عنه څخه روایت دی چې یقینا د عذاب فیصله د لوط علیه السلام په قوم هغه وخت وشوہ چې کله زنانه په زنانه بسیا وکړہ او نارینه په نارینه،

او د أبي حمزة رضي الله تعالى عنه څخه نقل دی هغه وایې چې ما محمد بن علي ته وویل چې الله تعالی د لوط علیه السلام د قوم زنانه و ته د هغوئ د سړیو د عمل په وجه سزا عذاب ورکړ: هغه راته وویل الله تعالی ډیر عادله دی له دی څخه، د هغوئ زنانه په زنانه بسیا وکړہ او نارینه په نارینه (یعنی سړیو یې لواطت او زنانه و یې سحاق کاوه) .

امام طبراني یو روایت راوړی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم ددی عمل مذمت او بدي د زنا په څیر بیان کړی:
عَنْ وَاثِلَةَ بن الأَسقَع قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : «سِحَاقُ النِّسَاءِ بَيْنَهُنَّ زِنًا» "[رَوَاهُ الطَّبَرَانِيُّ ، وَ أَبُو يَعْلَى]

ژباړہ: د واثله بن أسقع رضي الله عنه څخه روایت دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: د زنانه و، په خپل مینځ کې یو له بل څخه شهوت پورہ کول زنا دہ.

دی حدیث باندی بعضی علماؤ کلام کړی چې دا روایت منقطع دی خو امام هیثمي یې په اړہ وایې : وَرِجَالُهُ ثِقَاتٌ [مجمع الزوائد: 6/256]
ژباړہ: ددی روایت راویان ثقة او معتمد دي .

فائدہ: دی روایت کې سحاق ته د ډیر مذمت له وجې زنا ویل شوې، خو د یادونی وړ دہ چې دلته د زنا مقصد دا ندی چې دیته به د زنا حد ورکول کیږي ځکه سحاق کې په راجح قول حد نشته بلکې دي زنانه و، ته به تعزیر ورکول کیږي لکه امام ابن حجر رحمه الله فرمایې: " واتفق الفقهاء على أنه لا حد في السحاق ; لأنه ليس زنى ; وإنما يجب فيه التعزير لأنه معصية" أ.هـ [فتح الباري لابن حجر]

ژباړہ: د علماؤ پدی اتفاق دی چې د زنانه راتلل زنانه ته په شهوت سرہ دی کې حد نشته، ځکه دا زنا ندہ بلکې لازم دہ چې پدی عمل سرہ تعزیر ورکړل شي ځکه دا د ګناہ عمل دی.

همدارنګه ابن عبد البر او ابن قدامة رحمهما الله فرمایې:
"وعلى المرأتين اذا ثبت عليهما السحاق الأدب الموجع، والتشريد " [انظر : الكافي لابن عبد البر، 1/574، الكافي لابن قدامة، 2/1073

]

ژباړه: کله چې په دوه زنانه و ثابته شي چې دوئ سره خپلو کې په شهوت سره نزدیکت کړی، نو دوئ ته به دردونکی ادب ورکول کیږي، او د خپل مکان څخه به شړل کیږي.

نو عزتمندو ! د پورته ټولو نصوصو او د علماؤ اقوالو څخه معلومه شوه چې سحاق (زنانه بلی زنانه ته په شهوت سره راتلل) قطعي حرام، او یو ناکاره عمل دی .

دا خو لا لری خبره ده چې نارینه دی له نارینه او ښځه دی له ښځې سره نکاح وکړي او یو دی له بل څخه خپل شهواني غریزې پوره کړي بلکې د رب العالمین په شریعت کې یوې زنانه ته د بلې زنانه عورت ته کتل هم حرام دي، او همدا رنګه یو نارینه به د بل نارینه عورت ته نه ګوري:

عن أبي سعيد -رضي الله عنه-: أن رسول الله -صلى الله عليه وسلم- قال: «لا يَنظر الرَّجُل إلى عَوْرَة الرجل، ولا المرأةُ إلى عَوْرَة المرأةِ، ولا يُفْضِي الرَّجُلُ إلى الرَّجُل في ثوب واحد، ولا تُفْضِي المرأةُ إلى المرأةِ في الثوب الواحد»
[صحيح مسلم]

ژباړه: د أبي سعيد رضي الله عنه څخه روایت دی ، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم وفرمایل: یو سړی دی د بل سړي عورت ته نه ګوري او نه دې یوه ښځه د بلې ښځې عورت ته ګوري او نه به یو سړی له بل سړي سره په یو لباس کې څملي ، او نه به ښځه له بلې ښځې سره په یو لباس کې څملي .

همدارنګه دین اسلام کې کلکه منعه شوې چې ښځه به د بلې ښځې سره مباشرت نه کوي چې یو د بل سره خپل اندامونه نـږدې کړي او ورسره یې ونښلوي:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ : قَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : (لا تُبَاشِرُ الْمَرْأَةُ الْمَرْأَةَ فَتَنْعَتَهَا لِزَوْجِهَا كَأَنَّهُ يَنْظُرُ إِلَيْهَا [رواه البخاري]

ژباړه: عبدالله بن مسعود رضي الله عنه روایت کوي چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي: ښځه به د بلې ښځې سره لوڅ بدن یا کوم اندام نه نښلوي او د هغې صفت به خپل خاوند ته نه بیانوي ګواکې دا داسې دی لکه خاوند یې چې د هغې ښځې طرف ته نظر کوي .

عزتمندو لوستونکو ! د تیر بحث څخه معلومه شوه چې سحاق هم یو حرام او نا مشروع عمل دی او باید داسې زنانه و ته چې دې بې شرمه او بې حیاء عمل ته راتګ کوي ،دردونکی تعزیر ورکړل شي، او د سیکولر څارو د پورته قوانینو څخه به مو د دوئ د عقل اندازه هم درک کړی وي چې داسې اعمالو ته مشروعیت ورکوي که چیری خپله د همدې عمل د مرتکبینو څخه پوښتنه وشي نو شاید د دی ناوړه پدیدې په اظهار کولو هم وشرمیږي!

(البحث الثالث: المقالة الحسنى في حكم خلق الله الخنثى)

غواړم دلته په یو کوچني بحث کې د همجنس بازانو یو بل صورت ته اشاره وکړم چې هغه د نر ښځیانو مسئله ده چې د دوئ به کوم جنس ته اعتبار ورکول کیږي او د کوم جنس احکام به پرې جاری کیږي؟

نو د اسلامي امت اهل علمو فقهاؤ مجتهدینو پدی خبره راخلاصه کړی چې نرښځی (خنثی) په دوه قسمه دي.

١ـ خنثى غير مُشكِل: دا هغه دی چې په دوئ کې د نارنتوب او یا د ښځینه علائم ښکاره او ظاهر وي نو که د نارینه علائم پکې و نو دا په حکم د سړیو کې دی او که د زنانه علائم پکې و نو په حکم د زنانه و کې دي او په همدی بناء به د میراث، عورت، عباداتو ، معاملاتو او نور احکام هم پرې جاري کیږی او خپل جنسي طاقت ته په کتلو یې د بل جنس سره نکاح هم جائز ده.
[المغني: 7 / 619] .

٢ـ خنثى مُشكِل: دا هغه دی چې نه پکې د نارینه علائم وي او نه د زنانه او دا نه معلومیږي، چې سړی دی که زنانه، له همدی وجې ورته (مشکل) هم وایي .

نو په همدی بناء د فقهاؤ اتفاق دی چې د دوئ نکاح صحي نده ځکه د دوئ عقد شکي او محتمل دی، که د سړي سره نکاح کوي نو کیدیشي دوی نارینه وي نو بل نارینه سره یې نکاح نه صحي کیږي او که د زنانه سره نکاح کوي احتمال شته چې دا زنانه وي نو د زنانه سره یې نکاح نه صحي کیږی،

لکه دا د احنافو مسلک هم دی وګوره [الدر المختار للحصكفي وحاشية ابن عابدين] (3/4)، (تبيين الحقائق شرح كنز الدقائق للزيلعي وحاشية الشلبي) [6/215]

همدا مذهب د مالکیانو هم دی وګوره [مواهب الجليل] للحطاب (5/147)، (شرح الزرقاني على مختصر خليل وحاشية البناني) (3/415)

همدا مذهب د شوافعو هم دی وګوره [منهاج الطالبين] للنووي (ص: 215)، (مغني المحتاج) للشربيني (3/203]

او حنابله و هم همدا قول کړی وګوره [كشاف القناع] للبهوتي (5/110)، (مطالب أولي النهى) للرحيباني (5/148]

او په باب د عورت او ستر کې احناف، شوافع او مالکیان پدی اتفاق دي، چې د دوئ عورت پشان د عورت د ښځی دی او په لمانځه کې به هم د زنانه پشان خپل عورت پټوي.

فائده: دلته فقهاؤ یو بله مسئله هم لیکلی هغه دا که چیري د جراحي عملیات په توسط یو خنثی مشکل شخص کې علائم د (رجولیت) نارینتوب ظاهر شي نو د هغی حکم به هم د نارینه ګرځي او که علائم د (أنوثة) ښځینه ظاهر شو د هغې حکم به هم د زنانه وي.
والله اعلم.

البحث الرابع: (الوعيد والخطر لمن بدل شرع الله بشرع البشر)

دا چې د همجنسبازی بیل پاس کول او یا په یو ملک کې د نارینه نارینه سره او د زنانه زنانه سره نکاح کولو او یا خپل جنس بدلولو ته جواز ورکول خلکو ته یوه عادي خبره ښکاري نو دلته په همدی خبره بحث کوو چې ایا دا ریښتیا هم معمولي خبر ده کنه دا هغه خبری دي چې ددې قانون تصویبونکي، حلال ګڼونکي، تائید کونکي، کفار او مرتدین شمیرل کیږي!

دا اتفاقي خبره ده چې لواطت، او زنانه له زنانه څخه شهوات پوره کول قطعي حرام دي چې مخکې په همدی موضوع خبره وشوه، راځو دی خبری ته چې کله داسې قطعي حرامو ته کوم شخص، یا جماعت او حکومت جواز ورکړي په اتفاق سره دا شخص او جماعت د الله د دین څخه مرتد شو، ځکه استحلال المحارم یعني حرام شیان حلال ګڼل اتفاقي کفر دی او بالذات کفر دی.

شیخ الاسلام ابن تیمیه د علماؤ اتفاق نقل کوي: وَالْإِنْسَانُ مَتَى حَلَّلَ الْحَرَامَ - الْمُجْمَعَ عَلَيْهِ - أَوْ حَرَّمَ الْحَلَالَ - الْمُجْمَعَ عَلَيْهِ - أَوْ بَدَّلَ الشَّرْعَ - الْمُجْمَعَ عَلَيْهِ - كَانَ كَافِرًا مُرْتَدًّا بِاتِّفَاقِ الْفُقَهَاءِ. [مجموع الفتاوى ج ٣/ ص ٢٦٧]

ژباړه: کله چې یو انسان اجماعي حرام حلال وګڼي، او اجماعي حلال حرام وګڼي، یا اجماعي شریعت بدل کړي، نو دا په اتفاق د فقهاؤ سره کافر او مرتد دي.

دا وړه خبره نده چې په پاکستان کې اعلان وشو چې د همجنسبازی یا (ټرانس جنډر) بیل پاس شو او بس بلکې دا د رب العالمین د قانون مقابل کې بل قانون جوړول دي حال دا چې دا شرک دی او د قانون جوړولو او فیصلی اختیار یواځې الله عزوجل سره دی کوم خلک چې دا حق ځان او یا د الله څخه سیوا بل چا ته ورکوي ولو که بادشاه، وزیر، پارلمان ولی نه وي ، دی شخص ځان او یا نور خلک د الله عزوجل سره په حاکمیت او قانون سازۍ کې شریک وګرځول چې د قرانکریم زیات ایاتونه او د رسول الله صلی الله علیه وسلم سنت پدی خبره دلیل دي.

الله تعالی فرمایي: فَالْحُكْمُ لِلَّهِ الْعَلِيِّ الْكَبِيرِ [سُورَةُ غَافِر : 12]

ژباړه: د فیصلې واک د اوچت او لوی الله په لاس کې دی.

بل ځای الله تعالی فرمایي: وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا [سُورَةُ الكَهف : 26]

ژباړه: او الله جل جلاله د خپلې فیصلې واک کې هیڅوک نه شریکوي.

ابن جریر الطبري رحمه الله ددي ایات نه لاندي فرمایي: بَلْ هُوَ الْمُنْفَرِدُ بِالْحُكْمِ وَالْقَضَاءِ [15 ج /234 ص]

ژباړه: بلکې الله په قانون جوړولو او فیصلو کې ځانته دی (یعنی بل څوک یې د ځان سره ندی شریک کړی)

بیا مفسرین وایي چې : د حکم نه مراد، حکم تکویني (کائنات چلول) او حکم تشریعي (د قانون جوړولو واک) دواړه دي.

همدارنګه په سورة مائده کې الله تعالی فرمایي: أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ يَبْغُونَ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ حُكْمًا لِّقَوْمٍ يُوقِنُونَ [سُورَةُ المَائدة : 50]

ژباړه: نو ایا بیا د جاهلیت فیصله غواړي؟ په داسې حال کښې کوم خلک چې پر الله باور لري، د هغو په نزد له الله څخه بل غوره

فېصله کوونکی هیڅ نشته.

امام ابن کثیر وایي: " ینكر تعالى على من خرج عن حكم الله المحكم المشتمل على كل خير، الناهي عن كل شر وعدل إلى ما سواه من الآراء والأهواء والاصطلاحات، التي وضعها الرجال بلا مستند من شريعة الله، كما كان أهل الجاهلية يحكمون به من الضلالات والجهالات، مما يضعونها بآرائهم وأهوائهم، وكما يحكم به التتار من السياسات الملكية المأخوذة عن ملكهم جنكزخان، الذي وضع لهم اليساق وهو عبارة عن كتاب مجموع من أحكام قد اقتبسها عن شرائع شتى، من اليهودية والنصرانية والملة الإسلامية، وفيها كثير من الأحكام أخذها من مجرد نظره وهواه، فصارت في بنيه شرعا متبعا، يقدمونها على الحكم بكتاب الله وسنة رسوله r. ومن فعل ذلك منهم فهو كافر يجب قتاله، حتى يرجع إلى حكم الله ورسوله [صلى الله عليه وسلم] فلا يحكم سواه في قليل ولا كثير، قال الله تعالى: {أفحكم الجاهلية يبغون} أي: يبتغون ويريدون، وعن حكم الله يعدلون." [تفسير ابن كثير ج3/ صـ131]

ژباړه: الله جل جلاله په هغه چا رد کوي چې څوک د الله محکمې فیصلې څخه وځي چې هغه له خیر ډکه، له شر څخه منعه کونکې ده. او د دې نه علاوه هغه رای، خواهشات او اصطلاح ته وګرځي، چې خلکو خپله جوړ کړي وي، د الله د شریعت څخه پرې هیڅ دلیل نه وي، لکه څنګه چې د جاهلیت زمانې خلکو په ګمراهۍ او ناپوهۍ فیصلې کولې، هغه چې دوی به له خپلو فکرونو او خواهشاتو جوړولې، او څنګه چې تاتاریانو له خپل مشر چنګیز خان څخه اخستل شوي سیاسي فیصلو باندې فیصلې کولې، چې هغه ورته د یساق په نوم قانون جوړ کړی و، چې دا د داسې احکامو مجموعې څخه عبارت دی چې مختلفو دینونو څخه یې را اخستي دي، د یهودیت، نصرانیت او اسلامي ملت څخه، او په دې کې ډیر داسې احکام دي چې هغه یې صرف خپل فکر او خواهش څخه جوړ کړي، نو د هغه په بچو کې دا منلی شوی قانون وګرځید، چې هغوی دا قانون د الله په کتاب او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم په سنت فیصلو کولو مخکې کوي، او په دوی کې چې کوم کس دا کار وکړ نو دا کافر دی، جنګ ورسره واجب دی، تر دې چې د الله او د هغه د رسول صلی الله علیه وسلم فیصلې ته راوګرځي، نو په وړه او لویه خبره کې به د دغه فیصلې پرته په بل څه فیصله نه کیږي، الله تعالی فرمایي: آیا دوی د جاهلیت فیصلې غواړي، معنی دا: چې هغه غواړي او د الله له حکم څخه اوړي.

مشهور مفسر محمد أمین الشنقیطي رحمه الله وایي: "و أما النظام الشرعي المخالف لتشريع خالق السماوات والأرض فتحكيمه كفر بخالق السماوات والأرض، كدعوى أن تفضيل الذكر على الأنثى في الميراث ليس بإنصاف، وأنهما يلزم استواؤهما في الميراث. وكدعوى أن تعدد الزوجات ظلم، وأن الطلاق ظلم للمرأة، وأن الرجم والقطع ونحوهما أعمال وحشية لا يسوغ فعلها بالإنسان، ونحو ذلك.

فتحكيم هذا النوع من النظام في أنفس المجتمع وأموالهم وأعراضهم وأنسابهم وعقولهم وأديانهم كفر بخالق السماوات والأرض، وتمرد على نظام السماء الذي وضعه من خلق الخلائق كلها وهو أعلم بمصالحها سبحانه وتعالى عن أن يكون معه مشرع آخر علوا كبيرا أم لهم شركاء شرعوا لهم من الدين ما لم يأذن به الله. " [أضواء البيان ج 3/صـ 260]

ژباړه: هر چې د حکومتونو د شرعي نظام جوړول دي چې د ځمکې او آسمان د خالق شریعت سره مخالف وي، نو په دې فیصله کول د ځمکې او آسمان خالق باندې کفر دی لکه دا دعوی کول چې میراث کې د سړي اوچتوالی په زنانه انصاف نه دی، او میراث کې دواړه برابرول لازم دي، یا دا دعوی کول چې ډیرې بیبیانې کول ظلم دی، او طلاق زنانه سره ظلم دی، او رجم او لاس پرې کول وغیره حدود ناوړه او ځناورو کارونه دي او داسې نور اعتراضات.

نو دغه رنګه نظام باندې د ټولنې په نفسونو، مالونو، عزتونو، نسبونو، عقلونو او مذهبونو په اړه فیصله کول د ځمکې او آسمان په خالق کفر دی، او د آسمان په هغه نظام سرکشي ده چې هغه ذات جوړ کړی چې ټول مخلوقات یې پیدا کړي، او هغه د مخلوقاتو په مصلحتونو تر ټولو خه پوهیږي، او الله جل جلاله د دې څخه ډیر پاک او ډیر لوړ دی چې هغه سره دی بل څوک شرع جوړونکې شریک وي.

اجماع د امت :

پدی خبره د امت اجماع ده چې د الله د قانون څخه بل قانون باندی فیصله کول او یا بل قانون جوړول کفر دی.

امام ابن کثیر رحمه الله فرمایي:

"فمن ترك الشرع المحكم المنزل على محمد بن عبد الله خاتم الأنبياء وتحاكم إلى غيره من الشرائع المنسوخة كفر، فكيف بمن تحاكم إلى الياسا وقدمها عليه؟ من فعل ذلك كفر بإجماع المسلمين." [البداية والنهاية ج13 /صـ 139]

ژباړه: چا چې په آخري نبي محمد بن عبد الله صلی الله علیه وسلم نازل شوي ثابت دین او شریعت فیصله پریښوده او د هغه نه سیوا منسوخ شوي شریعتونو ته یې وروړه، نو ده کفر وکړ، نو د هغه چا به څه حکم وي چې فیصله وضعي قوانینو ته وړي او دغه قوانین په اسلام مخکې کوي؟ چا چې دا کار وکړ نو د مسلمانانو په اجماع سره دغه خلکو کفر وکړ.

نو عزتمندو ! د پورته نصوصو او د مفسیرینو او علماؤ د اقوالو څخه دا معلومه شوه چې قانون او فیصله یوازې د الله تعالی اختیار دی کوم خلک یا حکومت او هر جماعت چې دا حق ځان یا نورو ته ورکړی او د الله د قانون مقابل کې یې بل قانون جوړ کړی او په هغې خلک فیصلې او عمل کوي دا کافر او مرتد دی او قتال ورسره واجب دی.

نو په همدی اساس د نوری نړۍ په شمول چې پاکستان نن دا قانون جوړوي چې عامو خلکو ته د لواطت، سحاق جواز ورکوي او د خپل جنس د بدلولو قوانین تصویبوي دوي پدی کار مرتد او کفار وګرځیدل او ددی ترڅنګ د همدی قوانینو تائید کونکي، ملاتړ کونکي، او پدی قانون راضي کیدونکي اشخاص هم د دوی په حکم کې داخل دي او د اسلام او شریعت د چوکاټ څخه وتلي دي .

دا چې اوس هم خلک د پاکستان په کفر سترګې پټوي دا نو بیا د خپل ایمان به قیصه کی نه دي.

فائده: د داسې خلکو سزا چې د الله عزوجل حرام حلال ګڼی داده چې سر تری په توره ووهل شي.

دلیل: عَنْ يَزِيدَ بْنِ الْبَرَاءِ ، عَنْ أَبِيهِ ، قَالَ : لَقِيتُ عَمِّي وَمَعَهُ رَايَةٌ ، فَقُلْتُ لَهُ : أَيْنَ تُرِيدُ ، قَالَ : " بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِلَى رَجُلٍ نَكَحَ امْرَأَةَ أَبِيهِ ، فَأَمَرَنِي أَنْ أَضْرِبَ عُنُقَهُ وَآخُذَ مَالَهُ " [ابو داود]

ژباړه: د یزید بن البراء نه روایت دی هغه د خپل پلار نه روایت کوي چې هغه وویل: زه د خپل تره سره مخامخ شوم چې هغه سره بیرغ و ما ورته وویل: چیرته دی اراد ده ؟ هغه وویل: زه رسول الله صلی الله علیه وسلم د هغه سړي پسی لیږلی یم چې د خپل پلار د ښځی (مور) سره یې نکاح کړی او ماته یې امر کړی چې څټ یې ووهم او مال یې واخلم.

دی حدیث نه معلومه شوه چې نبي صلی الله علیه وسلم هغه شخص چې د الله محارم حلالوي مرتد ګڼلی او د مرتد معامله یې ورسره کړې، وینه یې مباح ګرځولې او مال یې غنیمت ګرځولی، دا خو لا د هغه سړي سزا ده چې د محرمې زنانه سره یې نکاح کړې، د هغه چا حال د دې څخه ډیر بدتر دی چې د نارینه سره د نارینه د نکاح جواز ورکوي او یا عملاً نکاح ورسره کوي.

بلکې مخې بحث کې پدی خبره شوی وه چې په شریعت مطهرة کې یواځې په لواطت کولو د قتل امر شوی دا خو لا لری خبره ده چې یو شخص دې نکاح ورسره حلاله وګڼي او عملاً دی ورسره نکاح وکړي .

البحث الخامس: (فطرة الله ذي الجلال في الفرق الجلي بين النسوة والرجال)

دا چې د پاکستان په شمول په نوره نړۍ کې د همجنسبازۍ قوانین جوړ شوي او پر بناء یې درې واړو جنسونو، نارینه، ښځینه، نرښځیانو ته اجازه ورکړل شوې چې خپل جنس بدلولی شي نو دا بحث په دوه نقطو راخلاصه کووچې:

اول: دا چې کوم نارینه چې رب العالمین د نارینتوب مکمل اعضاء ورکړې وي او یا زنانه چې رب العالمین د ښځینه و پوره اعضاء د بدن ورکړې وي د دوی جنس، او شکل بدلول بل جنس ته په قطعي او اتفاقي شکل حرام دي او دا اهل علمو په (تغیر لخلق الله) کې داخل کړي الله تعالی فرمایې: وَلَءَامُرَنَّهُمْ فَلَيُغَيِّرُنَّ خَلْقَ اللَّهِ وَمَن يَتَّخِذِ الشَّيْطَٰنَ وَلِيًّا مِّن دُونِ اللَّهِ فَقَدْ خَسِرَ خُسْرَانًا مُّبِينًا[سُورَةُ النِّسَاء : 119]

ژباړه: او زه به هغو ته امر وکړم او هغوی به زما په امر په الهي جوړښت او پیدایښت کښې رد و بدل راولي." چا چې دا شیطان د الله پر ځای خپل دوست او سرپرست ونیوه، هغه په ښکاره زیان کښې وغورځیده.

او رسول الله صلی الله علیه وسلم او صحابه کرامو په همدا قسمه

خلکو لعنت ويلي:

عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، " لَعَنَ اللَّهُ الْوَاشِمَاتِ وَالْمُسْتَوْشِمَاتِ وَالْمُتَنَمِّصَاتِ وَالْمُتَفَلِّجَاتِ لِلْحُسْنِ الْمُغَيِّرَاتِ خَلْقَ اللَّهِ ، مَا لِي لَا أَلْعَنُ مَنْ لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ فِي كِتَابِ اللَّهِ " [صحيح البخاري]

ژباړه: عبد الله بن مسعود رضی الله عنه وفرمايل: د الله لعنت دی وي په خال لګونکو او هغه چې طلب د خال لګولو کوي، او هغه چې د مخ نه ويښته وباسي ، او په غاښونو سوان کونکو لپاره د ښول او زينت، هغه چې په الهي جوړښت او پيدايښت کښې رد و بدل راولي، ـ بيا يې وويل ـ ولې به زه په هغه چا لعنت نه وايم چې رسول الله صلی الله عليه وسلم پرې لعنت ويلی او هغه د الله په کتاب کې شته.

عزتمندو ! که چيرې د همجنس بازانو حال ته انسان متوجه شي نو وبه ويني چې نارينه خپل لباس، خپل ويښته، خپل سينګار ټول د زنانه و پشان جوړوي او زنانه يې هم اکثر بالعکس کوي نو پورته نصوص پدی دليل دی چې خپل شکل او جنس بدلول حرام دي.

دوهم: جنس بدلول يواځې کومه شخصي او ذاتي مسئله نده بلکې د اسلام په مقدس دين کې دا يوه اجتماعي مسئله ده د انسان د جنس سره ډير احکام تړل شوي، چې په بدليدو يې د الله عزوجل هغه ټول قوانين بدليږي او د ښو لاندی کيږي چې د نمونې په ډول به يې د الله عزوجل يو څو قوانينو او احکامو نمونې ذکر کړو:

١ـ ولاية عامة: دين اسلام د ولايت لپاره شرط نارينتوب ذکر کړی او د زنانه څخه يې د ولايت چاری نفی کړي، که هغه د يو ملک د بادشاهی او رهبری ولايت او منصب وي او که د قضاء او اداري ولايت وي او که د نکاح ولايت وي د دی تخصيص يواځې د رب العالمين په قانون کې د نارينه و لپاره خاص دی چې ډير دلائل پرې شته:

الله تعالی فرمايي: الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا أَنفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ [سُورَةُ النِّسَاء : 34]

ژباړه: نارينه پر ښځو مسلط اداره چيان دي، له دې امله چې الله د هغو ځينو (نارينه و) ته پر ځينو نورو (ښځو) لوړتيا وربښلې ده، او له دې کبله چې نارينه خپل مالونه لګوي.

استدلال: کله چې نارينه د کور په چارو کې په زنانه وحاکم دي، نو په نورو چارو کې خو په طريق اولی دا حق د نارينه و دی.

دويم: وعن أبي بَكرةَ رَضِيَ اللهُ عنه قَالَ : لَمَّا بَلَغَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّ أَهْلَ فَارِسَ قَدْ مَلَّكُوا عَلَيْهِمْ بِنْتَ كِسْرَى ، قَالَ : " لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَّوْا أَمْرَهُمُ امْرَأَةً " [صحيح البخاري]

ژباړه: ابي بکرة رضي الله عنه فرمايي: کله چې رسول الله صلی الله عليه وسلم ته دا خبر ورسيده چې فارس والا د کسری لور د بادشاهی لپاره مقرر کړی نو ويې فرمايل: هيڅکله به هغه قوم کامياب نه شي چې خپل کارونه ښځو ته وسپاري.

استدلال: دلته يې (قومٌ) نکره ذکر کړی او په سياق د نفي کې چې دا عموم پيدا کوي چې هر قوم ته شامل دی داسې يې ندی ويلي چې (لن يفلح الفُرس)!!

ابن قدامة رحمه الله فرمايي: "ولا تَصلُحُ للإمامةِ العظمى ولا لتوليةِ البلدانِ؛ ولهذا لم يُوَلِّ النبيُّ صلَّى اللهُ عليه وسلَّم ولا أحَدٌ من خُلَفائِه ولا مَن بَعْدَهم امرأةً قَضاءً ولا وِلايةَ بلدٍ، فيما بلَغَنا، ولو جاز ذلك لم يَخْلُ منه الزَّمانُ غالبًا"(المغني: (14/13).

ژباړه: د امارت او خلافت لپاره زنانه مقرر کول صحي نه دي او نه هغې ته د ښارونو مشري ورکول صحيح دي، او د همدی وجې نه نبي صلی الله عليه وسلم او نه هيڅ يو خليفه کومه ښځه د قضاء او يا د کوم ښار لپاره مشره مقرر کړې، څومره چې مونږ ته معلومات رسيدلی، او که دا کار چيرې جائز وی نو هيڅ زمانه به ددی څخه نه وه خالي.

همدا د مالکيانو، شوافعو او حنابلو مذهب دی وګورئ (الذخيرة (10/ 16)، الحاوي (20/ 220)، المغني (14/ 12).).

٢ـ شهادت: د اسلام په مقدس دين کې زنانه او نارينه د شهادت او ګواهی په باب کې هم فرق لري، دوه زنانه د يو نارينه سره په کواهی کې برابری دي لکه الله تعالی فرمايي:

وَاسْتَشْهِدُوا شَهِيدَيْنِ مِن رِّجَالِكُمْ ۖ فَإِن لَّمْ يَكُونَا رَجُلَيْنِ فَرَجُلٌ وَامْرَأَتَانِ مِمَّن تَرْضَوْنَ مِنَ الشُّهَدَاءِ أَن تَضِلَّ إِحْدَاهُمَا فَتُذَكِّرَ إِحْدَاهُمَا الْأُخْرَىٰ [سُورَةُ البَقَرَة : 282]

ژباړه: بيا له خپلو نارينه ؤ دوه تنه پرې شاهدان ونيسئ؛ او که دوه سړي نه وي نو يو سړی او دوې ښځې دې وي، چې که يوه يې هېره کړي، نو هغه بله به يې ور په زړه کړي.

٣ـ التفاضل في الميراث:

د رب العالمين په قانون کې اکثر مواضع داسې دي چې نارينه و ته د دوه زنانه و په اندازه ميراث ورکول کيږي چې شرعي نصوص او د امت اجماع پرې موجوده ده.

الله تعالی فرمايي: يُوصِيكُمُ اللَّهُ فِيٓ أَوْلَٰدِكُمْ ۖ لِلذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ [سُورَةُ النِّسَاء : 11]

ستاسې د اولادونو په اړه الله تاسې ته لارښوونه کوي چې: د نارينه برخه د دوو ښځو په اندازه ده .

امام القرطبي ، ابن المنذر، ابن بطال رحمهم الله او نورو علماؤ وايي چې دې قانون کې د امت اجماع ده.

٤ـ دية المرأة نصف دية الرجل:

د زنانه ديت د نارينه په نسبت هم تفاوت لري ځکه اجماع د امت ده پدی چې د زنانه ديت د سړي د ديت په نيمايي دی.

إمام الشافعي رحمه الله فرمايي : «لم أعلم مخالفا من أهل العلم قديما ولا حديثا في أن دية المرأة نصف دية الرجل، وذلك خمسون من الإبل»[كتاب الأم، (7/ 261]

ژباړه: ماته په اوسنيو او پخوانيو علماؤ کې داسې څوک نه دي معلوم چې هغه دی خلاف کړی وي د دی خبری چې د ښځې ديت د سړي په نسبت نيم دی او د ښځې ديت پنځوس اوښان دي.

إمام الطبري رحمه الله فرمايي : لا خلاف بين جميع أهل العلم في دية المؤمنة على النصف من دية المؤمن .... [تفسير الطبري، (7/ 321].

ژباړه: پديکې د اهل علمو تر مينځ اختلاف نشته چې د يوې مؤمنې ديت د نارينه په نسبت نيم دی.

إمام ابن المنذر رحمه الله فرمايي : أجمعوا على أن دية المرأة نصف دية الرجل [الإشراف على مذاهب العلماء، (7/ 395)، والإجماع، (733)].

ژباړه: پدی اجماع شوې چې د يوې زنانه ديت د نارينه په نسبت نيم دی.

ابن عبد البر رحمه الله فرمايي : أجمع العلماء على أن دية المرأة نصف دية الرجل[الاستذكار، (8/ 67)].

ژباړه: پدی اهل علمو اجماع کړی چې د زنانه ديت د نارينه په نسبت نيم دی.

امام قرطبي رحمه الله فرمايي: «وأجمع العلماء على أن دية المرأة على النصف من دية الرجل»[الجامع لأحكام القرآن، (5/ 325].

ژباړه: پدی علماؤ اجماع کړی چې د زنانه ديت د نارينه په نسبت نيم دی.

همداسې نورو معتمدو علماؤ د اجماع خبره کړې پدی باب کې چې ذکر کول يې اوږديږي.

٥ـ همدارنګه د طلاق اختيار هم دين اسلام زنانه و ته ندی ورکړی بلکې دا د نارينه په اختيار کې دی .

٦ـ د اولاد نسبت هم په شريعت مطهرة کې پلار ته کيږي نه مور ته!

٧ـ د (قوامة) د امر او حکمرانی فوقيت او اختيار د نارينه دی زنانه به د خاوند تابعداری کوي، د کور په نظم او تدبير کې به د خاوند تابع وي:

الله تعالی فرمايي: الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ وَبِمَا أَنفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ [سُورَةُ النِّسَاء : 34]

ژباړه: نارينه پر ښځو مسلط اداره چيان دي، له دې امله چې الله د هغو ځينو (نارينه و) ته پر ځينو نورو (ښځو) لوړتيا وربښلې ده، او له دې کبله چې نارينه خپل مالونه لګوي.

٨ـ د تعدد الزوجات ـ ترڅلور پورې د نکاحونو اجازه او اختيار هم د سړي لپاره خاص دی او زنانه د يو خاوند څخه د زياتو سره د نکاح اختيار نلري.

٩ـ د حجاب او ستر باب کې هم د نارينه او زنانه د ځمکې او اسمان فرق دې چې زنانه به د پرديو سړيو څخه حجاب او پرده کوي، د هغوې سره اختلاط، ناسته پاسته، خپل عورت ورته ښکاره کول دا قطعي حرام دي، چې زيات نصوص پرې دلالت کوي د سورة النور به يو ايات کې الله تعالی جامع قوانين د حجاب او پردی راجمعه کوي، چې زنانه به يې کوي.

الله تعالی فرمايي: وَقُل لِّلْمُؤْمِنَٰتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَٰرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا ۖ وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ عَلَىٰ جُيُوبِهِنَّ ۖ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا

لِبُعُولَتِهِنَّ أَوْ ءَابَآئِهِنَّ أَوْ ءَابَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ أَبْنَآئِهِنَّ أَوْ أَبْنَآءِ بُعُولَتِهِنَّ أَوْ إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ إِخْوَٰنِهِنَّ أَوْ بَنِىٓ أَخَوَٰتِهِنَّ أَوْ نِسَآئِهِنَّ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَٰنُهُنَّ أَوِ التَّٰبِعِينَ غَيْرِ أُولِى الْإِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ أَوِ الطِّفْلِ الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلَىٰ عَوْرَٰتِ النِّسَآءِ وَلَا يَضْرِبْنَ بِأَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفِينَ مِن زِينَتِهِنَّ وَتُوبُوٓا إِلَى اللَّهِ جَمِيعًا أَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ [سُورَةُ النُّور : 31]

ژباړه: اې پېغمبره مؤمنو ښځو ته ووايه: چې خپلې سترګې تر کنټرول لاندې وساتي او د خپلو شرم ځايونو ساتنه وکړي. او خپله ځان جوړونه او سينګار دې نه ښکاره کوي، پرته له هغه چې په خپله ځرګند وي، او پر خپلو سينو دې د خپلو پوړونو پلوونه واچوي. هغوی دې خپله ځان جوړونه (سينګار) نه ښکاره کوي، پرته دې خلکو په وړاندې: مېړونه، پلرونه، د مېړه پلرونه، خپل زامن، د مېړونو زامن (بنزيان)، وروڼه، وريرونه، خوريان، د خپلې طبعې ښځې، خپل مملوك، خپل هغه لاس لاندې نارينه چې ښځو ته حاجت نه لري او هغه ماشومان چې لا تر اوسه پورې د ښځو له پټو خبرو سره اشنا شوي نه وي، يعنې په دغو ماشومانو کې جنسي غريزې نه وي را ژوندۍ شوي. او هغوی دې پر ځمکه باندې په زوره پښو وهلو سره په داسې شان تګ نه کوي چې د هغو د پټ کړي سينګار خلکو ته معلومات وشي. اې مؤمنانو! تاسې ټول په ګډه سره الله ته توبه وباسئ، ښايي چې برى درپه برخه شي.

او داسې نور ډېر مسائل او قوانين شته چې د زنانه او نارينه سره فرق لري خو کله چې د سکولر وضعې او د شرم څخه ډکو قوانينو له وجې يوه زنانه خپل جنس بدلوي، او يا يې يو نارينه بدلوي د دى سره د رب العالمين دا ټول قوانين او احکام له پښو لاندې کېږي فإلى الله المشتکى.

اوس راشئ دې ته چې تش په نوم اسلامي هيواد پاکستان مخکې له دې هم کوم اسلامي نظام او قانون نه درلود خو دادې تازه يې د همجنس بازۍ بيل هم پاس کړ ، ددې قانون له مخې به نارينه له نارينه او زنانه له زنانه سره نکاح کولای شي ، د زرګونو مدارسو او مساجد لرونکي هيواد چې سکولر طاغوتي علماء يې همدا مدارس او مساجد د اسلامي هيواد او اسلامي نظام باعث ګڼي اوس په دې قانون ټول چوپ دي ،نه له کومې مدرسې او نه له کوم مسجده ددغه کفري قانون په جوړولو د مخالفت کوم غږ پورته شو ، د پاکستان درباري ملايان ډېرې يې اوس هم پاکستان د اسلام کلا ګڼي او په دغه ملک حاکم د لارډ يکالي قانون او حاکمه ديموکراسي اسلامي نظام بولي .

نه د پاکستان په داخل کې او نه هم له پاکستانه بهر په افغانستان کې د پاکستان لاس پوڅي طالبي نظام په دې قانون کوم عکسلعمل وښود بلکې طالب مشرکين همغسې د پاکستان زر خريد غلامان دي او لا هم همغسې د پاکستاني جنرالانو له اجازې پرته ټوخې هم نه کوي .

دا تش په نوم د اسلام دعوه دار اوس هم پاکستان خپل د هجرت کور او اسلامي هيواد بولي ، او پاکستان په خلاف بريدونه خيانت او غداري ګڼي .

خو د اسلامي خلافت سرښندونکي غازيان د پاکستان مرتد نظام او ددې کفري نظام ملاتړو عملاؤ ته دا ورپه ډاګه کوي چې باذن الله د پاکستان له خاورې به د اسلامي خلافت د مجاهدينو په لاس ددې کفري قوانينو جنازې وځي او په ځای به يې د يو الله عزوجل سپېڅلي نظام حاکميږي اګر که څه وخت وروسته هم وي ، مونږ د پاکستان په عامو مسلمانانو غږ کوو چې تاسې نور د کومې ورځې په انتظار ياست چې د داسې کفري قوانينو په علني تصويب اوس هم تاسې د پاکستان د کفري نظام حمايه کوي اوس هم همدې نظام ته فيصلې وړئ او اوس هم د پاکستان په نوم ځانونه وژنئ سره له دې چې د مسلمانۍ دعوې هم کوئ .

راشئ د اسلامي خلافت ليکو سره يوځای شئ ترڅو د پاکستان په شمول د نړۍ له مخه د کفر ، شرک ، ديموکراسۍ او نورې بې دينۍ تيارې ورټولې او په ځای د الهي نظام د قيام رڼا خوره کړو ان شاء الله .

ړوند قضاوت!

الله تعالی په انسانانو ډیر لوی لوی انعامات کړي دي.
او ورته یې بار بار د دغه نعمتونو د شکر ادا کولو ویلي دي.
خو ځینې پکې شکر گذار شي او ځینې نور بیا د نعمتونو هیره وونکي او ناشکره وګرځي.
قال الله تعالی:
وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ ۖ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ. [سُورَةُ إبراهيم : 7]
ژباړه: او په یاد ولرئ، ستاسې رب خبردار کړي واست چې که شکر وباسئ؛ نو پر تاسې به لا زیاته پېرزوینه وکړم او که د نعمت ناشکري وکړئ؛ نو زما سزا ډېره سخته ده.“
پر نړۍ د اسلامي خلافت د ځلانده لمر را ختل هم د الله تبارک وتعالی یو له ډیرو سترو نعمتونو څخه دي.
خو هغه څوک به پردې نعمت ډیر پوهه وي کومو ته چې الله تعالی په دین کې پوهه ورکړي وي یا ورته رب العالمین د خیر اراده کړي وي.
ځکه ډیر د علم څخه برخمن خلک هم د دې ستر نعمت(خلافت) څخه محروم دي، او څه نور بیا د دې مبارک کاروان سر سخته دښمنان دي.
سره د دې چې د اسلامي خلافت پر حقانیت پوره اګاه او خبر دي.
خو د حسد تور او ناوړه عادت یې د حق نور ته نه پریږدي. معاذ الله.
همدغه حسد ؤ چې په وجه یې شیطان مردود وګرځول شو، او لعین او رجیم یې صفت وګرځید.
ځکه چې شیطان الله عزوجل ته وویل څنګه ادم ته سجده وکړم چې د خاورې څخه دې پیدا کړی دی او زه د اور څخه پیدا شوی یم.
نو د عصر شیاطینو هم د حسد په وجه د حق خلافت دښمنۍ ته ملا تړلي ده او غواړي چې د دې برېمن لښکر مخه ډب کړي.
خو دوی له عقل خلاص دي، او ترې هیر دي چې د حق د غلبې او نصرت وعده د عرش مالک او خالق الله عزوجل کړي ده.
او هیڅ قوت د دې حق خلافت مخه نه شي نیولی.
دا خلک ولې د اسلامي خلافت دې بې شماره ښېګڼو او په قران او سنت کلک او محکم ودریدو ته نه ګوري، خو برعکس د ړانده قضاوت په پایله کې دا ریښتني مجاهدین نا حق، خوارج او تکفیریان ګڼي.
که دوی د عقل په نوم کوم ارزښت

پېژندلی نو هېڅکله به يې دا خپله
بې ننګي او بې غيرتي په دې بې
ځايه تهمتونو نه پټوله.
خو له دوی د غيرت په نامه
ارزښت کېده کړي او همدې ته
ناست دي چې څنګه خلکو ته
سترګو کې خاورې واچوي او دحق
له ليدو يې محروم کړي.
ايا دوی د تالب په نامه د اې ايس
اې مهار شوي جنګيالي چې اوس د
بين الملل د کفري اصولو په چوکاټ
کې د ټولې کفري نړۍ ګټې پالي
مجاهدين بولي او د نړيوال اسلامي
خلافت مجاهدين خوارج(!)
اې عوامو مسلمانانو !
اې د طالب په صف کې پاتې
د شريعت په نوم غولول شويو
کشرخيلو !
تاسې باندې الله عزوجل د عقل
د نعمت احسان کړي ددې نعمت
ناشکري مه کوئ ، د عقل تقاضا
خو داده چې په پټو سترګو يو
چا پسې لاړ نه شئ د يو چا د
بې اساسه او درواغجنو تبليغاتو
تر اغيزې لاندې رانه شئ، بلکې
دعقل د نعمت شکر ګذاري داده
چې ته د حق او باطل ترمنځ پلټنه
او تحقيق وکړې ، له حسد او کينې
پرته په بې پرې توګه د حقانيت
موندلو پسې لستونې رابډ وهې
، د حق په پيدا کولو کې د نورو
ګمراهانو په پل ، پل کېنږدې بلکې
په اذاده توګه خپله تحقيق وکړې .
ايا حربي کفارو سره داسې د
تسليمۍ دايمي تړونونه رښتېنې
شرعي سوله ده که نه کفارو سره
مولات او کفارو ته تسليمي ده ؟
ايا په يوه مياشت دننه ، دننه د
امريکا له لورې د ټول افغانستان
واک او ځواک طالبانو ته سپارل د

کوم هدف لپاره و ؟
ايا د امريکا په ترټولو ستره
استخباراتي هډه کې ډيزاين شوې د
شريعت په نامه دا نوې ډيموکراسي
رښتيا هم اسلامي نظام دې چې
تاسې په پټو سترګو ورسره منلې
او فقط همدا مو اوريدلي چې
اسلامي نظام دې ؟
ايا په تش نوم يو نظام اسلامي
کيداې شي ؟
کله مو په دې فکر کړې چې
ستاسې د امارتي ديموکراسۍ او
جمهوريتي ديموکراسۍ ترمنځ کوم
فرق شته ؟
ايا تاسې ونه ليدل چې ستاسې
مشران لکه د کرزي په څېر
امريکايانو په نظامي وسايطو کې
د کندهار هوآيي ډګر ته را انتقال
کړل ، فرق يې همدومره دې چې
کرزې يې په ډيره سخته چرته په
غرونو کې له هلې کفترو کوز کړ
او ستاسې مشران يې بيا د امريکا
له فوځي هډې قطر څخه په
فوځي طياره کې را انتقال کړل ؟
ايا کله مو په دې فکر کړې چې
په قطر کې ستاسې د مشرانو ۴۵۰
کورنيو ته د کورنو خرچه او د بچو
د تعليمونو او ددې ټولو په هوټلونو
او ساحلونوکې د تفريح په نامه د
عياشی لګښتونه چا ورکول ؟
ايا امريکا هم ايمان راوړې او د
اسلامي نظام د قيام او تقوېې لپاره
هره اونۍ ۴۰ ميلونه ډالر راليږي ؟
ايا په بين الملل کې د غربي تړوب
اخستو د کفري شرايطو څخه خبر
يې چې ستاسې مشرانو يې د
عملي کولو اعتراف کړې ؟
ايا شرعي نظام به همداسې وي
، چې غل څخه د لاس په ځاې
ويښتان پرې شي ، محصن زاني د
رجم په ځاې په توبه وبخل شي
او په ضمانت خوشې شي ، لوطي او
قاتل په پيسو اذاد شي دا کوم عدالت
او اسلام دې چې د غلا ، قتل ، زنا
، لواطت ، قذف ، اونورو جرمونو
مستند مجرم پيژندل شوي د امارت
لوړ پوړي مشران دي پرته له
يوې عادي سزا ورکولو هم سرې
سترګې اذاد وګرځي ؟
تاسې يې وواېي اسلامي نظام
همدې ته وآيي چې نه په کې
کوم حدود تطبيقږي او نه نور
اسلامي احکام پلي کيږي ، ايا
تاسې د اسلام سياسي نظام پيژنئ
؟
ايا د اسلام په سياسي نظام کې
حربي کفارو سره داسې دوستي ،
مينه او صميمت شته ؟
ايا په حقيقي اسلام کې د پاکستان
د مرتد نظام په شمول نورو مرتدو
طاغوتي نظامونو سره د دوستۍ او
د هغوئ د غلامۍ جواز شته ؟
ايا د اسلام په حقيقي نظام کې د
ټولې اسلامي خاورې يو حکم نه
دې ، چې د نړۍ په هر کونج کې
د کفارو له لورې او ديموکراسۍ
په جال کې راګيره اسلامي خاوره
زموږ خاوره ده د ټولو اذادي په
موږ فرض ده او د نړۍ په هر
کونج کې مسلمان زموږ ورور دې ؟
نو بيا تاسې څنګه د بين الملل له
لورې د وطنيت په راښکل شويو
کرښو باور لرئ او ددې ترشا مو
د دوستۍ او دښمنۍ په معيارونو
ايمان راوړې ، نوره نړۍ خو لا
څه چې ترڅنګ په چين کې
مو د شرقي ترکستان په يرغمل
شوي اسلامي خاوره کې د چينايي
کمونستانو له لورې د يغوري
مسلمانانو ناموسونه لوټول کيږي
،دوئ قتليږي، ربړول کيږي او له
جماتونو او مدارسو يې طبيلې
جوړيږي خو په ځاې ددې چې
تاسې ددوئ مرسته وکړئ ددوئ
سره خواخوږي وکړئ لګيا ياست
د چينايي وحشيانو په دوستۍ
وياړئ ؟
دا کوم اسلام دې ؟
هو دا همغه اسلام دې چې څو
کلونه يې ستاسې مشرانو د اې
ايس اې په روزنتونو کې د تطبيق
تربيت ترلاسه کړې او دادې په دې
وروستيو کې په دوحه کې د اخر
ځل لپاره ډيزاين او اپډيټ شو .
چې د تطبيق لپاره يې تاسې
ته ټولې کفري نړۍ هر اړخيز
امکانات په واک کې درکړي .
ايا دا کوم اسلام دې چې په کې
د سيکانو ، هندوانو ، روافضو ،
امريکايانو ، روسانو او نورو ډول،
ډول مشرکينو او کفارو ساتنه فرض
ده او د موحدينو بې رحمه وژنه
ددوئ په څلور لارو کې ددوئ د
جسدونو توهين او راځړونه روا ده .
چې په کې د روافضو قبوريانو ،
سيفيانو او نورو مشرکانو د شرکي
مراسمو اذادي ده له هغې څخه
ساتنه کيږي او د موحدينو مدارس
، مساجد او د درسونو حلقات دې په
کې بند وي ؟
عجيبه اسلام او عجيبه مسلماني ده .
د لسګونو اسلام ماتونکو اعمالو

مرتکب مشران مو اوس هم په مشرۍ منلي د الله عزوجل په ځای د داسې ګمراه مشرانو عبادت مو شروع کړې ، له همدې طاغوتي مشرانو مو خپل اله جوړ کړي دي .

لږ ګریوان کې سر ښکته کړئ سوچ او فکر وکړئ .

د اسلام د حقیقي نظام په اړه مطالعه وکړئ ، حقیقي اسلام وپیژنئ په دې اړه د لا زیاتو مالوماتو ترلاسه کولو لپاره د اسلامي خلافت د اعلام کتابونه او بیانونه ولولئ او واورئ چې په حقیقت مو سر خلاص شي .

تر څو به دانه ګورئ او دام به درته نه ښکاري .

ترکومه به مو دا ګمراه مشران لکه ستاسې د تیرو ملګرو په وینو او اوښکو یې چې سودا او تجارت وکړ په تاسې به هم همداسې تجارتونه کوي او همداسې به مو خرڅوي او شرموي .

د همدې طالب مبلغینو او ګمراه داعیانو په تبلیغاتو غولیدلیو عوامو ته وایو!

لله الحمد ورځ تربلې د طالب حقیقت روښانه کیږي او د اولس د نفرت ګراف ورسره ورځ تربلې لوړیږي ، او له دوې څخه د خلکو کرکه او نفرت نور اوج ته رسیدلې خو ځینې د ګوتو په شمیر کسان اوس هم د طالب د فتحو سندرې زمزمه کوي ورځخه پوښتو ؟

راشه تالب وګوره چې د چا وفادار شو ؟

د کفر او که د اسلام.

او بیا دا بې ځایه قضاوت کوونکي ورته جواب ووایاست.

تالب چاته وفادار شو؟!

تالب چې اکثره مشران یې له لومړي وخت څخه د ای ایس ای غلامان ؤ خو بیا هم د دوی په صف کې ډیرو مخلصو مجاهدینو د الهي نظام د تطبیق لپاره جهادونه وکړل، همدا مخلصین یې ډیرې د اسلامي خلافت صف ته راغلل او باقي د واک او قاچاق وړې لیوان د امارت په پلیت صف کې پاتې شول چې هغه دې خپلو موخو ته ورسیدل او امریکا د کابل په ګدۍ نصب کړل خو په بدل کې یې تري ایمانونه واخستل

شل کاله د نړۍ له کفارو سره مخلصو مؤمنانو ډغرې ووهلي او په هیڅ قربانۍ یې بسنه ونکړه.

دوی وزوریدل، وکړیدل، اسیران شول شهیدان شول او هر قسم قربانۍ یې د الله عزوجل د شریعت لپاره ورکړي.

خو دا مخلصین خبر ؤ چې یو وخت به همدا مشران او دا صف د همدې سور مخو او تور مخو کفارو ساتونکي او حامیان ګرځي.

د دوی دفاع به خپل لومړی حق بولي.

او کفارو او مرتدینو ته هر ډول خطر او خنډ به دوی له منځه وړي.

ځکه یې نو په وخت د امارت څخه لار جلا کړه او الله عزوجل ورته د اسلامي خلافت په سپیڅلي صف کې عزت ورکړ ،

دوی د هغه کفارو ساتونکي شول، کومو چې دا لسګونه کلونه کیږي چې په اسلامي نړۍ یې سور ناتار جوړ کړی، باالخصوص افغانستان کې.

نو ایا دوی د غیرت په نوم څه پیژني، چې اوس هم ځانونو ته مسلمانان او مجاهدین وایي؟

همدا وجه وه چې د تالب عیاشو او مرتدو مشرانو د ای ایس ای په منځګړیتوب ښه په ښکاره د اسلام چپن له ځانه وویسته او په کفر ور ګډ شو.

د واک شهوت او منصب په مینه کې لیوني دا خبثاء تر ټولو ډیر د کفر ساتونکي او د لومړۍ کرښې عسکر شول.

دوی داسې عهد او تسلیمي د نړۍ کفر ته ورکړه چې د تاریخ بابونه به یې دا ستر شرم هیر نه کړي.

او هېڅکله به مسلمانان د دوی دا ستر خیانتونه له یاده ونه باسي، کوم چې دوی کفر سره منلي او عملاً یې ورته کار شروع کړی.

دې مرتدو تالبانو د مؤمنانو سره سخته دښمني پیل کړه، خو برعکس د کفارو او مرتدینو سره دومره خواږه شوي چې حد نه لري.

دوی ایمان وپلوره، په بدل د کفر کې.

دوی مسلمانان پرېښوده او کافران او مشرکین یې خپل دوستان وګرځول.

دوی شریعت پرېښود، او پر ضد یې کلک ودریدل خو کفري جمهوریت، دیموکراسي، وطنیت او د ملل ملحده خوا یې ونیوه.

دوی د فلاح (کامیابۍ)، عزت او جنت لار پرېښوده او د جهنم په لاره رهي شول.

دوی جهاد پرېښود او د مجاهدینو په خلاف د جنګیدو وعدې هر کافر او مرتد دولت ته ورکړي.

نو تاسې ووایاست!

دوی د چا وفادار شول؟

د کفر او که د اسلام؟

خو ټول پوهیږي چې غوا توره او شیدې یې سپین دي.

ای ړندو قضاوت کوونکو خلکو!

د هغه زورور ذات له عذاب څخه وډار شئ چې تاسې یې پیدا کړي یاست، او د ډیرو نعمتونو تر څنګه یې د عقل نعمت هم درکړی.

خو تاسې په ړندو سترګو د هر هغه چا تقلید کوئ د کوم چا له اطاعته چې الله تعالی منعه کړي یاست.

قران مو پرېښې سنت د رسول الله مو پرېښي خو د بې دینه خلکو هره خبره ښه په زور او زیر اورئ او منئ یې.

ای خلکو!

ولې تحقیق نه کوئ.

او په بې ځایه او نا حقو خبرو د اسلامي دولت مجاهدین متهم کوئ.

د مسلمان دا طریقه وي چې هر کله کومه یوه خبره واوري نو د هغې په اړه پلټنه (تحقیق) کوي.

ځکه دا مسلمان پوهیږي چې د کفر او اسلام په دا ګرمه معرکه کې د دین اسلام دښمنان کوښښ کوي چې د رب ریښتني بندګان بدنام کړي او په اړه یې غلط افواهات خپاره کړي.

مؤمن ویریږي چې هسې نه د کوم چا په اړه غلط او له حق نه خلاف قضاوت ونکړم.

او تل یې د رب دا کلام په یاد وي چې:

قال الله تعالی:

يَٰٓأَيُّهَا ٱلَّذِينَ ءَامَنُوٓا۟ إِن جَآءَكُمْ فَاسِقٌۢ بِنَبَإٍ فَتَبَيَّنُوٓا۟ أَن تُصِيبُوا۟ قَوْمًۢا بِجَهَٰلَةٍ فَتُصْبِحُوا۟ عَلَىٰ مَا فَعَلْتُمْ نَٰدِمِينَ. [سُورَةُ الحُجرَات : 6]

ژباړه: ای مؤمنانو! که کوم فاسق تاسې ته له کوم خبر سره راشي، نو تاسې (د خبر په اړه) پلټنه او تحقیق وکړئ، هسې نه چې کومې ډلې ته په ناپوهۍ سره ضرر ورسوئ او بیا په خپلو کړو پښېمانه شئ.

ای د نړۍ ټولو مسلمانانو!

قسم په رب د کعبې چې همدا اسلامي خلافت حق او د عصر فرقة الناجیة ده.

مه کوئ په خپلو ځانونو ظلمونه او د دې بر حق او مبارک اسلامي خلافت مخالفت.

تاسې چې کوم تهمتونه بدرګه کوئ او اسلامي خلافت ته یې منسوبوئ.

په رب قسم دا ټول دروغ او له حق څخه ښکاره تجاوز دی.

که د خوارجو تهمت لګوئ نو مونږ درته وایو چې تاسې اول د خوارجو صفات مطالعه کړئ چې دا خوارج کومو اعمالو واله خلک دي؟

بیا د اسلامي خلافت په قران او سنت مزین نبوي منهج وګورئ چې څه یې د الله او د هغه د رسول خلاف دي؟

مونږ مو یو ځل بیا حق خلافت ته رابولو تر څو تاسې هم هغه اجر او رضا د رب طلب کړئ کومه چې مونږ په دې لار کې لیدلي ده.

مونږ مو نړیوال اسلامي خلافت ته رابولو او د کفري او لادینه طواغیتو څخه درته د نجات بلنه درکوو.

مونږ مو عزت ته رابولو راځئ د عزت او سرلوړۍ ژوند ته راشئ.

مونږ مو جنت ته رابولو خو تاسې راته د کفارو نومول شوي غلط القاب استعمالوئ له رب څخه وډار شئ او د غلطو قدمونو پسې مه ځئ.

رب العالمینه!

هغه چاته هدایت وکړه چې ستا د دین غلبه او قیام غواړي.

ای قهار او جبار ذاته!

د اسلام او جهاد په چپن کې پټ د کفارو غلامان او حامیان)تالبان(رسوا کړه، او د دوی دا باطله څېره خلکو ته وښایه.

ای عزیزٌ ذوانتقام ربه!

له هغې خاینانو د خپل خیانت بدله واخله چې ستا په دین یې د نړۍ له کفارو سره معامله وکړه.

ای زمونږ خالق او مالکه!

ته د خپلو مخلصو مجاهدینو(خلافت اسلامي) نصرت او حفاظت وکړه، او مسلمانان د خپل اسلامي خلافت په ارزښت او ګټه وپوهوه.

وصلي الله علی نبینا محمد وعلی اله وصحبه اجمعین

لنډه کیسه

زخمي زمری

نن مې پنځمه ورځ وه چې د یو ملګري کور کې د هوایي کلابندۍ له امله بند پاتې وم ، له کوره د وتلو شان نه و، ډرونونو هر ساکښ په نښه کاوه.

د کوربه کور کې خوراکي توکي لا له وړاندې خلاص و، خو ماته به یې په ډېر زخمت کله یو څه او کله بل څه رابرابرول .

د توري کوټې له وړې کړکۍ د څو ډرونونو تریخ غنګار اوریدل کیده.

د زاړه کټ په لنګه کیناستم ، د سترو فکرونو تسلسل و، پای یې نه و، راپه سر کارونو اندیښمن کړې وم ، او کله به مې چې د خپل مهاجر کوربه ورور کورني حالات سترګو ته ودریدل، نو نور راته دلته تم کیدل بیخي مناسب نه ښکاریدل ، خو چاره نه وه.

چې سر مې او چت کړ په کوټه کې تیاره زیاته شوې وه ، په بیړه مې د وړې کړکۍ له شلیدلي پلاستیکه د غرونو په څوکو لړې ولیدې ، د الله حمد او ثنا مې وویله.

لږ وروسته نو د ډرونونو د غنګار په ځای د وریځو ګړزار اوریدل کیده.

ټاپ او ټوپک مې غاړې ته واچاوه ، غوښتل مې چې د کوټې دروازه د کوربه د راخبرولو په نیت وروټکوم چې کتل مې کوربه ورین تندې په دروازه راننوت ، مات لاس یې په غاړه کې پروت و له سلام وروسته یې په خندا وویل :

څه کې لکه چې دربانديې اختر شو ؟ همداسې ځانته خو دې نه پریږدم.

دې خبرې سره یو ګام رامخکې شو او غوښتل یې چې له غاړې مې غاړکۍ وباسي ، خو زه یو ګام شاته شوم:

ورته مې کړه : نه وروره چې لاړ شم خه ده ، بیا داسې موقعه والله اعلم که ومومم.

کوربه کټ ته لاس ونیوه : ته کینه د الله بنده ، ځانته یې ، دومره ګرمه مه خوره ملګري به دې راورسیږي ، که هغوۍ رانغلل نو بیا درسره زه ځم.

په عذر مې ورته وویل : وروره بس دی تاته مې اوس هم ډېر زحمت درکړ، د ملګرو د راتلو څه مالومات نه کیږي هغوۍ ته مې ویلې چې کار مو خلاص شوی نه وي مه راځئ خو که راغلل نو زما په پل یې راولیږه ، ستا ټپ تازه دی ته ارام وکړه ، بلا غمونه مې په سر دې نورمې مه ایساروه.

له ملګري مې اجازه واخسته او په بیړه له کلي ووتم.

له یو کنډوه وا وښتم.

په تاو، راتاو غرني خوړ کې ځای ،ځای په سپینو ګټو د وینو سرو خاپونو دا شاهدي ویله چې په دې لاره کوم ټپي تللی ، وینه تازه وه او داسې انګیرل کیده چې لرې نه دی تللی.

په یو ګرځندۍ چې تاو شوم نو د وینې لیکه له عامې لارې د غره اړخې ته ورکږه شوې وه ، چې مخامخ مې وکتل نو یو کس زوړند سر امسا په لاس یوې تړې ته ډډه دی.

زه لا نه وم ورسیدلې چې ځوان د امسا په زور د ولاړیدو هڅه شروع کړه، ورچابک شوم په اوږه مې لاس ورکیښود ، له ودریدو مې ایسار کړ ، همداسې په ناسته ورغاړیوتم.

بې واره مې پوښتنې ورکتار کړې:

کوم ځاې دې زخمي دی ؟ دا کله او چرته ؟ ولې ځانته یې بل ملګرې درسره نه و؟

د ځواب په ځاې یې په وچو او تراړو شونډو ژبه تیره کړه د موسکې کیدو هڅه یې وکړه.

په مړاوې غږ یې اوبه وغوښتې.

د پلاستیکي بوتل څخه جوړ پتک مې له اوږې راښکته کړ ، په شونډو مې ورکیښود ، له څوغړوپه ور وسته یې الحمدالله وویله ، په اوږه مې لاس ورکیښود په قلاره مې غیږ کې راړنګ کړ ، دا هم لکه زما غیږې ته چې تږې وي

،سر يې راته په سينه کيښود ، له سوځيدلې ږيرې او ويښتانو مې ورته خځلې لرې کولې چې په خبرو راغې دسپين غره لور ته يې سترګې يوې لوړې ګڼې ځو کې ته کږې کړې،ويې ويل : له تيرو څو ورځو امارتيانو سخت تعرضونه وکړل خو د الله په فضل کامياب نه شول ، بيګا ماښام يې چې اخري تعرض مات شو نو د شپې ناوخته کروزونه راغلل بيا په ځان نه يم پوهه شوې سحار ملا اذان وخت په هوش راغلم چې کتل مې خوا اوشا مې د ملګرو سوځيدلي جسدونه او ماتې اسلحې پرتې وې ،خواته مې زګيروی واوريد ، يو ملګری مې زخمي و، ورپاڅيدم راپه شا مې کړ، زخمي ملګري مې ويل: همدلته مې پريږده، ته هم زخمي يې او له تيرو دوه ورځو مو ډوډۍ هم نه ده خوړلې نه مې شي وړلی ، خو ما ورته وويل: همداسې يواځې خو دې دغه نويو امريکايي ليوانو ته نه پريږدم.

دغه وخت مې په غيږه کې د پروت زخمي ورور خبره ورغوڅه کړه، جيب ته مې لاس کړ : ته صبر ما سره د غوزانو چغزۍ شته. سترګې له اوښکو راډنډ شوې ، کوشش يې کاوه چې له غيږې مې پورته شي ، زما د نه جګيدو د ټينګار باوجود هم کيناست.

دغوزانو چغزۍ مې په وينو لړلي لاس کې ورکيښودې خبره يې پسې وغځوله: ملګرې ته مې ويل چې هرڅنګه کيږي بايد له دې ځايه ووځو ، اوس به امارتيان راوخيږي ،همداسې په ناو کې مې مخ ښکته راروان کړ تر يو ځايه مې په شا راوړ نوره راکې شيمه نه وه ، په ناسته ، ناسته ور سره همداسې لاندې راکيوتم چې لمر څريکه ووهله خه شيبه مزل مو کړې و ، ډرونونه بيا رازيات شول ، بره مو د الله اکبر غږونه واوريدل ، چې کتل مې نو امارتيانو په يوه سوې ونه کې سپين بيرغ ټينګوه او د خوښۍ ډزې يې کولې ، ملګرې مې راته راوکتل ويل خه ده چې راښکته دې کړم ، هغه دې د طالب په نامه امريکايي کمانډو خو يو بل سنګر هم راخخه د کروزونو په زور واخست. کاش! دا د الله اکبر چغې خو يې نه وهلې .

خبرې مې ورپرې کړې : خه نو هغه ملګرې څه شو ؟

ځواب يې راکړ: وروره هغه نور نه خپله راتللې شو او نه ما راوړای شو، هملته پاتې شو، چې وريځ راغله او ډرونونه لاړل نو زه تري ځانته راروان شوم.

ورته مې کړه : خه ته دې زخم راوښايه که څه چاره يې کيږي ؟

پښه يې راوغځوله ، چې کتل مې شنه پلاستيکي زاړه بوټان يې له وينو ډنډ ولاړ و .

د زګيروي په ملتيا يې وويل : نور خه يم خو په دې ورانه کې مې چره بنده ده، هلته مې وتړله خو لکه چې بيا خلا صه شوې.

له سره مې رومال راښکته کړ: ته راديخوا کړه.

لاس يې زما ونيوه ، کوشش يې کاوه چې رومال بيرته راپه سر کړي ،په غمجنه موسکا يې وويل: وروره ويښتان دې غټ دي ، سر دې مه لوڅوه ، هسې نه الله مه کړه ودې نه ولي ، تاته د ټولو مجاهدينو سترګې دي.

سترګې مې راډکې شوي ، غريو ونيوم، سوځيدلې او شليدلې پايڅه مې ورپورته کړه : دا څه وايي الله بنده ، زه خو ستاسې د پښو ګرد پسې هم نه شم رسيدلې ، انديښنه مه کوه اوس يې نو سر په ټولو کړې ويښتانو او غيرويښتانو والا ته نه ګوري هر ساکښ ولي.

زخم مې ورته وتاړه، ورته مې کړه:

شابه نو راپه شا شه !

په عذر يې وويل : وروره زه ان شا الله خپله تللی شم ته داسې وکړه تيز لاړ شه په پورې کنډو چې واوختلې له اولنې کلي خې خواته ناو کې وګرځه هلته يو ځانته بمبار شوي کور کې زموږ فرعي روغتون دی ملګري به وي ان شاءلله، هغوۍ سره له کچرې راواستوه ، چې هغه بل زخمي پسې زر لاړ شي.

که هر څومره ورته ټينګ شوم خو راسره يې ونه منله ويل يې که ما په شا کړې نو ډير ځنډ به وشي او هغه بل ورور به ژوند له لاسه ورکړي.

په تندي مې ښکل او ترې روان شوم ، قابو يو نيم سات پس خوله ، خوله لمړني کلي ته ورسيدم، په کلي مرګوني سکوت خور و، هيڅوک هم نه تر سترګو کيدل ، فقط دوه درې ځای درې ځلور ماشومان او دوه درې چرګان د ړنګو کورونو خوا او شا لر بر کيدل ، په چټکۍ له کلي ووتلم او په يو ناو کې مې لرې په يو کور سترګې ونښتې چې وروررسيدم نو د دوه پوړه کور لمړې پوړ يې په بمبار کې ړنګ پروت و، لا يې هم لرګي او دروازې ګډوډ پراته و، د کور دروازه نه مالوميده ،د څيريو د ګڼو ونو منځ کې مې له پلاستيکي بوجيوپه جوړه پرده سترګې ولګيدې ورغلم.

د دروازې ترڅنګ مې په زوره نارې کړې:

څوک شته ؟ څوک شته ؟

خه ځنډ پس يو تنکې ځوان بډ وهلي لستوڼي راووت ، په حيريت يې راوکتل:

ته او دلته ، کوم ځای دې خوږ دی ؟

د زخمي ملګري په وينو سرو لاسونو او کالو ته مې ځير شو زما د ځواب انتظار يې ونه کړ.

ويل : رآځه!.

چوپه خوله ورپسې په يوه تياره دهليز کې يوې کوټې ته ورننوتم ، د کوټې کونج کې د لرګي زينه لاندې بلې کوټې ته کيوتې وه، په زخمت ورښکته شوم، ورپسې ديوې بلې کوټې په سوري شوي ديوال دريمې کوټې ته ننوتم ،دلته نو مکمل تياره وه ، ملګري مې له لاسه ونيولم، راته يې کړه :ته تازه راغلې يې نظر دې سم کار نه کوي ماپسې راځه!

لږه شيبه مزل وروسته د هغې دروازې مخ ته ودريدو چې د لرګينې تمبې له درزونو يې تته رڼا ليدل کيده ، ملګري مې دروازه په قلاره وروټکوله ، دروازه خلاصه شوه ،کوټې ته ننوتو ، لويه کوټه د سولري برقونو په تته رڼا نسبتاً دومره وه چې په اسانۍ مو يو بل ليدلې شو ، درې ځلورو کټونو

کې پرتو زخميانو سرونه راوچت کړل ، زما په ليدو هر يو بيخي حيران شول، ډاکتر ملگرى کلک راغاړيوت ويل يي: عجيبه تصادف دې اوس مو لږه شيبه مخکې يو ملگري ته زخم راگنډه اخري نشه پاتې وه ، نشه مو کړ په نشه کې ته يادولې او همدا دعاوې يي کولې چې اي الله ته يي حفاظت وکړه.

راسره راغلي ملگرې ورته وويل : ميلمه لکه چې خوږ دى.

ډاکتر ملگري په وارخطايي زما لاس ونيوه ، کوز بر يي راته په دقت وکتل :

کوم ځاى دې ژوبل دى؟

بې له ځنډه مې ورته وويل : زه خه يم وروره يو بل ملگرى په لاره راروان دې هغه زخمي دې د هغه په وينو مې کالي او لاسونه رنگ شول لاره کې اوبه نه وې چې وينځلي مې وې ، د هغه ځواب ته مې ونه کتل خبره مې وغځوله:

ته داسې وکړه ډاکتر صيب! په منډه يوه کچره او دوه ملگري وليږه زخمي ملگرې به په مخه ورشي دا زخمي خه دى خو هغه به د يو بل ملگري درک ورکړي هغه ملگرى ډير ژوبل دې.

ډاکتر سر ښکته واچوه ، په سترگو کې اوښکو پټ پټآنې کاوه ، په اوږه يي لاس راکيښود، په ژړه غوني غږ يي وويل : وروره يو کچر مو درلود پرون پرې دوه ملگرو زخمي رابار کړې و، هغه يي هم وويشتل ، تر اوسه يي له حاله خبر نه يو ، اوس چې وريځ راغله ملگري ورغلل، دلته راسره فقط دوه خادمين ملگري پاتې دي دا به وليږم همداسې به ورشي.

دې په منډه ووت او زه په زخميانو وگرځيدم ، د چا له سر او د چا له لاسونوسپين گازونه تاو و، هريو ته مې ډاډ او تسليت ورکړ ، هر يو زما په ليدو انتهايي خوښي ښودله.

لږه شيبه پس ډاکتر ملگرى راننوت ويل يي : ملگري مې وليږل راځه پاس وخيژو ، يو ملگرې دې انتظار کو ي .

دې مخکې او زه ورپسې شوم په کومه لار چې دې تل خوني ته راننوتې و، په هغې نه ، بلکې په يوه بله لار يي يو رڼا دهليز ته ورپورته کړم ، دلته يو بل ډاکتر ملگرى د کاريدولو سپينو ټوټو په وينځلو بوخت و، راولاړ شو ، له روغبړه پس مې ورته ووبل:

دا گنده پټۍ ولې گذاروئ نه، چې بيا يي وينځئ ؟

په خواره خوله يي ځواب راکړ:

وروره له تيرو څو ورځو راپديخوا هر څه خلاص دي بس له يو زخمي يي راخلاصوو وينځو يي او نورو ته پرې زخمونه تړو.

لږ چې مخکې لاړو نو د يوې کوټې څخه وريتې ، وريتې کړيکې راوتلې ، راسره ډاکتر ملگري ته مې په پوښتونکي نظر وکتل ؟

ويل يي : وروره يو ملگري په سر او سينه د ډرون پرچې خوړلې اوس پرې درد دې او موږ نه د درد ستنې لرو او نه گولۍ ، دې سره په دروازه ورننوت.

زه ورپسې کوټې ته ننوتم زخمي ملگرې زموږ په ليدو د لږې شيبې لپاره چوپ شو، سترگې زما په لور راکږې کړې ، په بيړه يي ځنگ ته ورغلم ، يو لاس يي راپورته کړزما لاس يي په خپل تود لاس کې کلک ونيوه، له درده د ډکو زگيرو په ملتيا يي وويل :

خه شوه چې الله په گوتو راکړې ، ما ويل کاش! يو مشر ملگرى راشي ، تاسې دا حال نه گورئ ؟

دلته خو نه ستن شته نه گولۍ او نه پټۍ،ولې ددې زخميانو غم درسره نه شته ؟

زه ورته بې ځوابه شوم.

ډاکتر ملگري ورته وويل: قاري صيب مشران ملامته نه دي بس عمومي وضيت همداسې دى نو ، او بل دا ميلمه خو څه ددې برخي مسول نه دې.

ملگري يو ځل بيا له درده سترگې پټې کړې او په زوره ، زوره يي الله ، الله ناري کړې.

لږه شيبه پس يي بيا راکې سترگې وگنډلې ، د کيناستو اشاره يي وکړه ، د کټ ځنگ ته يي په ځمکه د پښو په سر کيناستم ، لاس يي را وغځاوه له گرايوانه يي ونيولم، دا ځل يي نو په جدي او لړزيدلي غږ وويل:

گوره که مو ددې کونډو او يتيمانو په اوښکو سوداگري وکړه او يا مو ددې شهيدانو او زخميانو ويني خرڅې کړې او ددوى د ارمانونو سره مو لکه د امارت د مشرانو لوبې وکړې نو په اخرت کې به زموږ لاسونه وي او ستاسې گريوانونه.

دې سره يي په شونډو د شهادت د کلمې توري زمزمه کړل او زما له گريوانه يي بې اختياره لاس مړ پريوت.

تقبله الله تعالى

د باجوړ د سر درو شاهين

مولوي صيب محمود شاهين (تقبله الله)

بسم الله الرحمن الرحيم.

د اسلامي خلافت منهج او حقانيت هغه ارزښتونه دي چې ډېر خلک يې سره د ډېرو سترو مشکلاتو په قبلولو ددې قافلې لارويان کړل ، دوی پوهيدل چې د اسلامي دولت سره بيعت د ټولې کفري او طاغوتي نړۍ سره د جنګ او دښمنۍ په مانا دی ، پرته له دې چې په مستقله توګه د اسلام ددې اشغال شويو سيمو څخه کومه خاوره ازاده نه شي ، بيا به دې د افغانستان او پاکستان په شمول د ټولې نړۍ په کفري او طاغوتي هيوادونو کې ځای نه کيږي ،.

په خراسان کې له همغه پيله لله الحمد د همدې سختيو او کړاوونو باوجود د اسلامي دولت ليکو ته د امارت ، تحريک طالبان پاکستان او نورو ډيرو د اسلام په نامه د جنګيدونکو تنظيمونو خو په حقيقت کې د طاغوتي هيوادونو د نيابتي جګړه مارو له ډلو ډير مخلصين جلا او د اسلامي دولت لار يې ونيوه ، له مختلفو تنظيمونو څخه راغليو او راتلونکو مخلصو مجاهدينو ته هغه مجاهدينو ته چې په درسته نړۍ د يو الله عزوجل نظام غواړي، د بين الملل دا فرضي کرښې او کفري اصول نه مني او نه هم د وطنيت او قوميت په ګمراه عقيده د روزل شويو ملېشو په څېر د سيمې د استخباراتي ادارو تر جغ لاندې ځي ،دغه مجاهدين ټول په دې پوهيدل چې اسلامي دولت سره که يوځای شي ، نو نه به يې هغه مهال د امارت د جګړه مارو په څېر په پاکستان کې د ارام او پاکستاني جنرالانو څخه د امتيازاتو اخستو په شمول نورې مزې وي او نه به يې هم لکه د نورو تحريکونو په څېر په افغانستان کې ښکاره د اوسيدو آډانې دفترونه او د نورو کفري هيوادونو څخه د مرستو بنډلونه وي ، خو ډير داسې معنوي ارزښتونه به وي چې دوی يې مخکې عملي کول هسې خيال ګڼل ، چې هغه د ټولو کفارو سره دښمني ، د ټولې اسلامي خاورې ازادي او په درسته نړۍ د اسلامي نظام د قيام په لاره کې په ازاده او مستقله توګه د الله عزوجل په مرسته په خپلو مټو ولاړه مبارزه ، د نړۍ له مخه د کفر ،شرک ، سکولريزم ، جمهوريت

، وطنیت او نورو کفري عقایدو نابودي د توحید په سپیڅلې خوږه عقیده ولاړه زندګي ده دا ټول ارزښتونه او معنویت یي د اسلامي دولت په ملګرتیا کې وموندل ، اسلامي دولت سره نه یوازې دا چې د مختلفو تنظیمونو بلکې د مختلفو قومونو ډلې ، ډلې ځوانان او مهاجر یوځآی شول ، چې په ځانګړې ډول د اورکزو ، افریدو ، شینوارو ، سواتو، مومندو، وزیرستانو ، او باجوړو په شمول د نورو پښتنو قبیلو او د ازبک ، تاجک ، یغور ، او نورو زیاتو قومونو او وطنونو خلکو هجرتونه وکړل ، ددغه قومونو په ډله کې یو هم د باجوړ د سرسبزه او ښیرازه قبایلي سیمې ځنه ور زلمي او زړور غازیان شامل و ، د باجوړ د سیمې زیاتو خلکو د اسلامي دولت تمکین ته هجرتونه وکړل او د اسلامي خلافت د قیام په هدف یې په سلګونو ځوانانو د اسلامي شریعت څخه په دفاع او قیام کې خپلې ښایسته ځوانۍ قرباني کړي او ددې غیرتي قوم بیشمیره میړنۍ میرمنو او خواږو ماشومانو هم لکه د نورو مهاجرینو په څېر ډول ، ډول سختۍ او کړاونه وګالل او په هره برخه کې یي قرباني د ستاینې او قدردانۍ وړ ده ، او لا هم ګڼ باجوړي غازیان د اسلام د دښمنانو په مقابل کې د خرپ ، ترپ په خونړۍ جګړه بوخت دي ، ددغه سلګونو شهیدو زلمو له ډلې یي یو هم محمود و ، محمود چې د باجوړ سالارزو اوسیدونکی و ، د محمد خان زوئ و ، نوموړی په جهادي لیکو کې په مولوي صېب شاهین مشهور و ، شاهین له ډیر کوچینوالي څخه د جهاد سره ، سره د علم سره هم بې کچه مینه درلوده ، له وړوکوالي څخه یي د قرانکریم حفظ مکمل کړ او بیا د دیني علوموترلاسه کولو په لړ کې په مختلفو مدارسو او استادانو وګرځید د تعلیم په دوران کې یي هم ملګري دده د ځانګړو اوصافو ستاینه کوي ، چې د علم په حاصلولو کې یي خورا زیات حرص درلود او په دې برخه کې یي زیات زخمت ګاله ، ،نوموړی ډیر ساده مزاجه او داللـه نه ویریدونکی وو او له وړکوالی څخه د قیام الیل ډیر پابند و، تل به یي ژبه په اذکارو یا تلاوت لمده وه له دې وجې به ورته اکثره ملګرو د بزرګ په نامه هم غږ کاوه چې په دې نامه هم کافي مشهور و ، له علم حاصلولو ترڅنګ یي د جهاد سنګرونه هم ګرم کړي و ، کله چې په قبایلو کې د جهاد اواز اوچت شو ، په همغه کم عمرۍ کې یي جهادي تربیت وکړ او بیا په افغانستان او پاکستان کې په مختلفو سیمو کې د کفارو او طواغیتو په خلاف وجنګید،دغه وخت مولوي صیب شاهین د حدیثو دوره تکمیل کړې وه او بیا یي نو د امریکایانو په خلاف په افغانستان کې او د پاکستاني مرتد نظام په خلاف په پاکستان کې د جګړو ګرمو لیکو ته ستون شو ، چي په ډیرې معرکو کې به د سترو او وړو جګړو قومانده د همده په غاړه وه ، کله چې د باجوړ د سیمې زیات مخلص مجاهدین له خپلو سیمو څخه د کنړ دانګام منطقې ته په کډه کولو اړ شول ،نو مولوي صېب شاهین هم ددغه کسانو په ډله کې و چې سره له کورنۍ یادې سیمې ته راکډه شو ، دلته یي نه یوازې دا چې د پاکستاني مرتد نظام په خلاف خپل جنګي ترتیبونه منظم ساتل بلکې د افغانستان په مختلفو سیمو کې هم د امریکایي درنده ګانو په خلاف په جګړه بوخت و او تر څنګ یي په سیمه کې د قاضي په حېث هم خپل مسولیت اداء کاوه او ترڅنګ یي په یوه مدرسه کې ماشومانو او ځوانانو ته په دیني تعلیم ورکولو هم بوخت و او د دعوت چارې یي هم ښه ګړندۍ ساتلې ، همدغه مهال و چې د اسلامي خلافت د لمر وړانګې د خراسان په غرونو هم ولګیدې او خراسان د اسلامي خلافت د یوه ولایت په حېث اعلان شو ، نو مولوي صېب شاهین هم د همدې سپیڅلي ارمان ته د رسیدو په هدف ډیرې سختې ګاللې وې ، ځکه نو په ډیر اخلاص د خپلو ملګرو سره یو ځای راغی او د هغه وخت د خراسان د والي حافظ سعید خان تقبله الله سره یي بیعت وکړ، د بیعت سره یي متصل د نورو ګڼو باجوړو مجاهدینو سره یو ځای یي د سپین غر لمنو ته د اسلامي دولت تمکین ته هجرت وکړ، والي صېب له همغه پیله مولوي صېب شاهین د باندر د سیمې د دعوت مسول وټاکه ، هغه مهال ابتدایي حالات و او ستونزې خورا زیاتې وې خو مولوي صېب په ډیره مینه او اخلاص خپلې دعوتي چارې په داسې شکل ترسره کړې چې په لږ وخت کې یي ښه لاس ته راوړنې ولرلې ، نو والي صېب چې کله د مولوي صېب استعدادونه وکتل نو د باندر د سیمې والسوال یي وټاکه ، مولوي صیب بیا هم خپلو نه ستړې کیدونکو هلو ځلو ته دوام ورکړ او په ډیر اخلاص یي د یادې سمې د مختلفو ادارو ترتیبونه او چارې یي د الله په فضل منظمې کړې او په پوره محنت یي کوشش دا و چې په ټولو برخو کې د ټولو ملګرو ستونزې خپله هوارې کړي ، د هرچا درد یي خپل درد ګاڼه د خپل رعیت د فرد ، فرد احوال به یي اخسته ، په هر حال کې به یي ټولو ته په درست شکل رسیدګي کوله ، د مجاهدینو او مهاجرینو تر څنګ یي د سیمې ځایي اوسیدونکو ته هم ډیر خدمتونه وکړل هغوئ ته یي هم په هره برخه کې ډیرې اسانتیاوې رامنځ ته کړې ، ځکه یي نو د مجاهدینو او مهاجرینو ترڅنګ یي د عوامو ترمنځ هم زیات محبوبیت او مقبولیت پیدا کړ ، په دغه سیمه کې یي د هر تعرضي او دفاعي جنګ ډیره ښه رهبري وکړه او په ټولو سختو جګړو کې به له ټولو مجاهدینو ړومبی روان و ،د مولوي صېب د جګړو کېسې او خاطرې زیاتې دي چې په ډیرې جنګونو کې دده زړورتیا ، ثبات او میړانې ته به یي ملګري حیران و ، یو ځل په باندر سیمه د امریکایانو د یوې سترې قوې له راتللو وړاندې کفارو سخت تبلیغات وکړل چې دوئ په یاده سیمه داسې بمونه او نورې اسلحې استعمالوي چې ټوله سیمه به اور واخلي ، د کفارو له تبلیغاتو زیات د سیمې خلک متاثره شول او له سیمې ووتل ، مولوي صېب په پوره میړانه د مجاهدینو مورالونه پیاوړې کړل او ټول خطونه او طرفونه یي منظم کړل ، همغه و چې امریکایانو د ډیرو ماډرن تجهیزاتو او خطرناکه اسلحو په کارولو او شدید بمبار په کولو له ټولو خواوو یرغل راوړ خو مولوي صېب او ملګرو یي د الله په مرسته په وړاندې داسې مقاومت وکړ چې دوست او دښمن یي حیران کړل ، اخر هم راغلې قوه ماته شوه او بیا پرې د مجاهدینو له لورې بریدونه شروع شول چې ګڼ مرداران او غنایم ترې په میدان پاتې شول او ژوندو یي پښې سپکې کړې ، مولوي صیب د خراسان په نورو سیمو کې هم په سختو جګړو کې برخه واخسته ، مولوي صېب د نورو ښه اوصافو ترڅنګ یو صفت دا درلود چې ډیر میلمه پاله او عاجزه انسان و ، تل به یي د بې وزلو خدمت خپل مسولیت باله ، د خراسان په دویم والي شیخ صېب عبدالحسیب هم ډیر ګران و، یو ځل یی له هغه څخه د استشهادي عملیاتو د اجازې غوښتنه وکړه خو هغه ورته اجازه ورنه کړه ، کله چې د شیخ صېب عبد الحسیب سره له اخري ملاقات وروسته باندر ته راستون شو نو خوب یی وکتلو او خپله یی دا تعبیر کاوه چې که د الله خوښه وي نو زه شهید کیږم ، همغه و چې ۲۰۱٦ کال د جولاې میاشتې په ۲۸ نیټه د جمعې په ورځ د امریکآیي ډرون د برید په پایله کې په شهادت ورسید .تقبله الل

مؤسسة العزائم الإعلامية

يې وړاندې کوي